

Giới thiệu Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)

Thể Loại: Sùng, HE

Edit: Sáu Dầm

Poster: Chó Điền

"Kiều Vị Như, nếu như em gặp tôi trước thì người em nhớ mãi không quên có phải là tôi không?"

"Lâm Tế Viễn, em đi một vòng lớn như vậy, rốt cuộc chỉ vì chờ anh"

Anh yêu cô nhiều đến thế nhưng lại bị vận mệnh đẩy đi một vòng lớn, đầy rẫy những thất vọng và cô đơn.

Vốn tưởng cuộc sống của cô xuôi chèo mát mái nhưng cũng luẩn quẩn trong vòng tròn không đúng người, bi thương rồi đau khổ.

Ông trời vốn không tốt với họ nhưng cuối cùng vẫn để cho họ gặp được nhau.

Sau đó vô luận là giàu có hay bần cùng, bệnh tật hay khỏe mạnh, vĩnh viễn sẽ quý trọng, kể cả khi sống hay đã lên thiên đường, chỉ cái chết mới chia lìa. Hay là bởi vì đã hiểu rõ, cho nên sẽ bỏ qua nhau.

Mọi chuyện vẫn là giao cho ông trời định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Bắc Kinh, bốn giờ sáng. Tiếng động cơ máy bay như ẩn như hiện bên tai, sương mù che kín, không nhìn rõ cảnh vật.

Hầu hết mọi người trên chuyến bay đều đang nghỉ ngơi, chỉ có một vài hành khách rất có tinh thần đang xem ảnh hoặc đọc sách, thỉnh thoảng sẽ có tiếng lật sách vang lên, hoặc có tiếng bước chân nhẹ nhẹ của nhân viên, đèn trong khoang máy bay cũng đã không còn sáng, trong đêm yên tĩnh, mọi thứ đều bình lặng như nước.

Chuyến bay từ Frankfurt đến thành phố A, Kiều Vị Như không nhớ mình đã đi bao nhiêu lần, cô chỉ biết đây sẽ là lần cuối cùng. Từ nay về sau cô muốn tạm biệt cảm giác suốt ngày trên máy bay nở nụ cười, quay lại với cuộc sống đơn giản hơn. Quả thật, cô rất thích công việc này, cũng đã làm hai năm, thế nhưng hôm nay chính là ngày cuối cùng cô làm tiếp viên hàng không, hạ cánh, cô nên thu lại đôi cánh của mình, buông tay cho mộng tưởng hoang đường kia rồi đi. {hana: Frankfurt – một tiểu bang lớn nhất của bang Hessen của Đức.}

"Hàn Tô Duy..." Kiều Vị Như ngồi ở phòng nghỉ cho nhân viên, cúi đầu gọi khẽ một cái tên, một cái tên khiến cô kiên nhẫn hai năm, hôm nay, cái tên này đã gần như thành chuyện cũ, từ nay về sau chỉ có thể tồn tại trong hồi tưởng, được chôn sâu tận đáy lòng cô.

"Tiểu Kiều, lần cuối bay, có phải cảm giác rất đặc biệt không?" Tổ trưởng Trình Khê ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ vai cô nói.

"Chị Trình..." Kiều Vị Như ngẩng đầu nhìn Trình Khê gật gật đầu, sáng mai khi hạ cánh, không biết đến khi nào mới có cơ hội gặp lại người chị dịu dàng này đây, nghĩ đến đây hốc mắt tự nhiên cảm giác ẩm ướt.

"Sau này nhớ thường xuyên quay lại chơi với mọi người nhé." Phát hiện tâm tình cô, Trình Khê nhẹ vỗ vai cô, cúi đầu nhìn ánh mắt mơ màng của cô, đôi mắt trắng đen rõ ràng đã bị hơi nước phủ kín. Những cô gái trẻ trong tổ của cô, mỗi người đều là mỹ nữ, tuyệt đối có thể thỏa mãn ảo tưởng của người đời về những cô gái làm nghề tiếp viên hàng không, mà Kiều Vị Như, có thể không phải người đẹp nhất, nhưng tuyệt đối là người có khí chất nhất. Sinh viên khoa tiếng Đức của đại học A danh tiếng, đồng đội thư hương, bối cảnh cũng không tầm thường, đứng lẫn trong đám đông cũng sẽ như một nhánh lan, tỏa ra một loại khí chất tao nhã, có khi thậm chí làm cho người ta cảm thấy lạnh lùng, cô còn là một học trưởng, suốt hai năm, không ngừng bay qua bay lại các tiểu bang khác nhau.

Trình Khê lắc đầu, thứ Kiều Vị Như gọi là tình yêu, đơn giản chỉ là không muốn phải yêu đơn phương mà thôi, đáng tiếc cho một người tuyệt vời như thế.

"Tiểu Kiều, mau đến đây, tăng băng của cậu muốn uống nước kìa." Đồng nghiệp Lý Giác mới đưa đồ uống từ khoang hạng nhất trở về, nhìn thấy Kiều Vị Như ngồi một chỗ ngẩn người, chạy đến chọc chọc vào vai cô.

Kiều Vị Như bị Lý Giác kéo ra khỏi dòng suy nghĩ, ngẩng đầu phản ứng, nhũn nhũn nói với Lý Giác "Cái gì mà tăng băng của mình, tăng băng chính là tăng băng, không phải của mình."

“Chỉ có mình cậu hầu hạ anh ta, không phải của cậu thì của ai.” Lý Giác cười trừ cô.

Kiều Vị Như cười cười, xoay người đi ra ngoài.

Người bị các cô gọi là tăng băng kia trên thực tế đã tìm cho mình tư thế thoải mái, hơi thở đều đặn, chìm vào mộng đẹp. Muốn đồ uống là người đàn ông bên cạnh anh ta. Anh ta đưa ra cái ly không, khẽ nói “Nước chanh.”

Lúc Kiều Vị Như rót nước chanh đem lại, trông thấy anh ta đang nhìn laptop, cau mày nghiên cứu gì đó, ánh sáng của màn hình tinh thể lỏng phản chiếu lên sắc mặt anh ta, đủ để nhìn thấy một khuôn mặt nhả nhặn trắng nõn, trên mặt có một cặp kính đen gọng mảnh càng khiến khuôn mặt anh ta vừa mang vẻ ôn hòa lại có vài phần tài giỏi.

Vị Như duỗi cánh tay, đưa nước chanh cho anh ta, anh ta nhẹ gật đầu, làm khẩu hình miệng như muốn nói câu “Cảm ơn.”, sau đó đặt chén nước xuống, lần nữa cúi đầu chăm chú nhìn lại vào màn hình máy tính, động tác gõ bàn phím cũng rất cẩn thận tránh phát ra tiếng động quá lớn, như sợ người bên cạnh sẽ giật mình bừng tỉnh.

Vị Như vừa định xoay người, lơ đãng cúi đầu phát hiện cơ thể người đang ngủ khẽ giật giật, chân lông mống trên người trượt xuống một đoạn, lộ ra hơn nửa bả vai bên trái. Lúc này là giữa hè, điều hòa trên máy bay cũng khá lớn, cứ như thế mà ngủ khó tránh khỏi sẽ bị lạnh. Vị Như ngồi xổm người xuống, cẩn thận vờn tay phải, dùng hai ngón tay nắm một góc chăn lông, nhẹ nhàng kéo lên, phủ lên người kia. Lúc chân bị đứng lên, không biết vì sao, Vị Như nhìn nhìn khuôn mặt anh ta.

Người này bị gọi là tăng băng, cũng không phải không có lý.

Vị Như bay tuyến đường này cũng đã hai năm, nhiều lần nhìn thấy bọn họ, số lần cũng không dưới ba mươi lần. Hai người kia, cứ khoảng một hai tháng lại bay lộ trình Frankfurt, có lúc là đi, có lúc là về, Vị Như thường xuyên gặp họ. Vừa rồi gọi đồ uống là một người vô cùng ôn hòa dễ thương, luôn mỉm cười, lễ độ nho nhã, có khi có thể cùng Vị Như tán gẫu vài câu, nói những chủ đề không đâu vào đâu. Mà cái người đang ngủ này, ngoài vài câu lược thuật và cảm ơn, Vị Như chưa bao giờ thấy anh ta nói những chuyện khác, mà cho dù là những câu lược thuật cũng thường là gây khó dễ, không phải vì nước quá lạnh thì là nói cả phê không thơm. Lý Giác và những người khác là không chịu được tính xấu của anh ta, muốn đem củ khoai nóng này ném đến tay Vị Như.

Không nghĩ Vị Như lại là người rất kiên nhẫn, đối mặt với người suốt đời cau có này cũng không hề có một câu oán hận.

Giờ phút này, Vị Như nhìn bộ mặt ngủ sau trâm tinh của anh ta, hoàn toàn mất đi khí chất lạnh lùng thường ngày, chỉ có cảm giác bình tĩnh an lành. Người này, chỉ sợ đây cũng là lần cuối gặp mặt. Tuy bình thường vì anh ta chịu không ít khổ cực, nhưng sau này không gặp lại cũng cảm thấy có chút không ổn, thậm chí đã từng thấy không thoải mái, mọi thứ cứ như những tảng đá đè nặng trong lòng cô.

Rõ ràng muốn vứt bỏ toàn bộ quá khứ, hiện tại lại bắt đầu cảm thấy buồn chán, cô không hiểu nổi mình làm sao nữa? Vị Như bất đắc dĩ lắc đầu, vừa định đứng lên, đột nhiên đôi môi mỏng khẽ mở ra, phát ra một từ đơn.

“J ‘adore.” {J’Adore – Dior Rực rỡ, gợi cảm, tinh tế, J’Adore là loại tôn vinh sự trở lại của vẻ đẹp nữ tính và sức mạnh của những xúc cảm bột phát. Nó mang mùi hương của một bó hoa lan thơm ngát, cảm giác êm ái như nhung của mận xír Damas và vị ngọt đậm của gỗ Amarante. Mùi hương đặc trưng: Quýt, Hoa lan tây, Dây thường xuân, Lan Nam Phi, Hoa hồng, Hoa Violet, Mận Damas, Gỗ Amarante, Xạ hương, Mâm xôi. Phong cách: Tự tin, gợi cảm, nữ tính. Loại này cũng được lắm mà, có điều hơi nồng, cô mình cũng có ^^}

Vị Như sững người tại chỗ, duy trì tư thế nửa ngồi nửa đứng, cứ như vậy giằng co, hai người, hai gương mặt khoảng cách rất gần, nhiều lần cũng chỉ vài chục cm.

Anh chưa từng nói với cô điều gì ngoài vấn đề có liên quan đến công việc của cô, một từ cũng chưa từng.

Giờ đây, dưới ánh sáng mờ ảo trong khoang máy bay, khi Vị Như cho rằng anh đang ngủ ngon, anh lại đột nhiên mở miệng. Có lẽ vừa rồi mới tỉnh, tiếng nói của anh rất trầm, mang theo một chút từ tính, một giọng nam thành thực, mang theo chút lưỡng lự, nhất thời Vị Như không phân biệt được anh đang nói mơ hay đang nói chuyện với mình, giống như cô cũng không thể hiểu được, tại sao trái tim mình đột nhiên lại đập nhanh một cách kỳ lạ như thế, là vì anh đột nhiên mở miệng nói chuyện nên giật mình, hay bị chất giọng của anh làm cho rung rinh.

Động tác của Vị Như bị chậm hai giây, cảm thấy hình như anh chỉ đang nói mơ, lại tiếp tục động tác, có điều cơ thể chưa kịp động, đã nghe anh ta nói thêm một câu.

“Not a good match.” {Hana: Không hợp với cô.}

Lúc này đây, giọng của anh ta đã khôi phục lại giọng điệu chậm chọc khiêu khích bình thường, chỉ là Vị Như vẫn đang chìm đắm trong cảm giác kinh ngạc, cũng ngoài ý muốn phát hiện, khoảng cách gần như thế, giọng của anh ta cũng khá dễ nghe, đó là một giọng nam rất thành thực... cảm giác đây từ tính.

Nghe rõ lời anh ta nói, lúc này Vị Như mới phản ứng, người này, đúng là đang nói chuyện cùng mình.

Nước hoa J ‘adore, Dior, vừa rồi ở phòng nghỉ Lý Giác mang ra xịt, Vị Như đứng bên cạnh cô cũng bị ám một chút mùi, hơn nữa hôm nay đúng ngày cô không xịt nước hoa của mình, cơ thể vốn không có mùi hương nào, vì thế mùi hương kia vô cùng rõ ràng.

Not a good match. Anh ta đang nói, mùi hương này không hợp với cô sao? Anh ta dựa vào cái gì mà còn muốn quản lý và soi mói mùi hương trên người

cô chứ?

Mặt của anh ta gần như như thế, không chút biểu tình, nhưng trong giây phút này, Vị Như cảm thấy chán ghét anh ta đến cực điểm. Bình thường chỉ cảm thấy anh ta là người thích bắt bẻ hành khách, có lẽ vì anh ta đẹp trai, cho nên cũng không phản cảm cho lắm, con gái mà, luôn đối với những người đàn ông có bề ngoài xuất chúng ưu ái hơn một chút, thế nhưng giờ phút này, cái khuôn mặt hoàn hảo kia, mũi cao thẳng, nhất là đôi môi mỏng hoàn mỹ, cái gì cũng khiến người ta chán ghét.

Vị Như phản ứng không kịp nữa, cô muốn phản bác, thế nhưng dù sao anh ta cũng là hành khách, phục vụ hành khách là trách nhiệm của cô, cô muốn xoay người rời đi, thế nhưng trong lòng lại có cảm giác khó tả.

Không biết có phải phát hiện ra tâm tình phức tạp của Vị Như hay không, anh ta mở mắt, đôi đồng tử đen thẳm, đôi mắt dài hẹp, lông mi phủ dày, ánh mắt anh ta nhìn thẳng vào mắt Vị Như. Hình như là vừa tỉnh ngủ, ánh mắt kia lại có một chút mơ màng khờ dại, hoàn toàn không giống như người vừa nói ra một câu châm chọc người khác.

Liên tục có nhiều việc ngoài ý muốn xảy ra, Vị Như không biết làm sao.

Ban đầu có cảm giác khó hiểu, thậm chí tâm tình giận dữ, thế nhưng khi nhìn vào đôi mắt kia, đột nhiên dịu lại, như đang đánh vào bạch băng, mọi thứ đều được phát tiết, không biết đã phát tiết thế nào, hoặc là, cô vốn không thể phát tiết.

Chỉ là dù sao cũng đã có hai năm làm tiếp viên hàng không, nhìn quen các loại tình huống khẩn cấp, lại là người cực kỳ thông minh, cô phản ứng rất nhanh, quyết định coi những lời anh ta vừa nói là vui đùa, đứng thẳng người, dịu dàng trả lời anh ta “Just a coincidence” {Hana: Chỉ là trùng hợp.}

Cô xoay người bước đi, tiếng bước chân rất nhẹ nhưng đều lọt vào tai người đàn ông kia. Anh nhắm mắt lại, mơ hồ có thể tưởng tượng được con đường cô đang đi, đôi chân thon dài bắt chéo nhau, trên mặt thảm dày in lại dấu chân của cô, anh cảm nhận được hương vị của cô, tiếng nói của cô, như xa như gần, rất nhanh biến mất không dấu vết, giống như ánh sáng trong cuộc đời anh, không thể nắm bắt, lại giống như không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Tòa nhà đại học A nằm ở một góc phía tây nam thành phố. Thời điểm sắp được nghỉ hè, trong trường người đến người đi, ngựa xe như nước, bốn phía đều là sinh viên, cười nói, vội vàng nghỉ về nhà, mặt trời đặc biệt chói sáng, chiếu xuống xanh rùng, phảng phất bỏ qua những âm thanh tạp nham xung quanh.

Kiều Vị Như đến trường đặc biệt mặc một chiếc váy liền màu lam nhạt, đi đến tầng lầu quen thuộc.

Đến nơi này, đặt dấu chấm hết cho những ám ảnh thời thanh xuân. Chỉ là trong lòng Vị Như vẫn có hai giọng nói đang đấu tranh.

“Cô quên được rồi sao?” Đây là một tiếng nói đến từ quá khứ.

“Đương nhiên.” Đây là lý trí của cô.

“Quên được rồi, tại sao còn phải đến nơi này?”

“Vì khi nhìn thấy sự đau đớn nhất, mới có thể có đủ dũng khí để buông tay.”

“Cô nằm mơ bốn năm, có thể tỉnh lại sao?”

“Không thể tỉnh, tôi cũng muốn tạt cho mình một gáo nước lạnh, khiến bản thân tỉnh táo lại.” Vị Như biết rõ, mình không phải là một người yếu đuối, cho đến giờ lại càng không thể.

Bất tri bất giác, Vị Như đã đi lên tầng cao nhất của tòa nhà.

Tòa nhà bốn tầng, khoa ngoại ngữ độc chiếm. Bức tường màu vàng nhạt, trụ theo phong cách Rome, vườn hoa cỏ thơm mọc um tùm, biểu hiện học viện này không giống bình thường.

Nơi Vị Như đang đứng là một phòng diễn kịch có mái che, chỗ ngồi không phải sofa trong rạp hát mà chỉ là những chiếc ghế nhựa bình thường, có đệm ghế, có tay vịn, phía sau còn có phòng chiếu, ánh sáng, âm nhạc, tất cả đều được tạo ra ở đó, mọi thứ từ ánh sáng đến tiếng động đều từ nơi này phát ra.

Vị Như đi đến chính giữa hàng ghế ngồi xuống, quay mặt nhìn về phía sân khấu. Sân sân khấu đỏ thẫm, không có gì đang trình diễn, màn sân khấu đơn giản được buộc về hai phía.

Vị Như đem mặt vui trong tay, phảng phất nhớ đến đêm hôm đó, bọn họ là nhóm mở màn, tiếng nhạc từ từ vang lên, đêm đó bối cảnh mở màn là một bản hòa âm “Faust”, hùng tráng mạnh mẽ nhưng lại bi thương. Âm thanh kia, giờ phút này như đang hiển hiện rõ bên tai. Vị Như biết, lần này ngẩng đầu, sẽ không giống lần đó khi màn sân khấu được kéo lên, sẽ không trông thấy một dáng người cao ngất. {Hana: Tham khảo về Faust ở đây nha}

Đêm đó người chủ trì là Hàn Tô Duy, học trưởng Vị Như chưa từng thấy qua một sinh viên là người Trung Quốc lại có thể nói ra một giọng Đức trầm bổng và du dương đến như thế, rõ ràng là người chủ trì tiệc tối, anh ta từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh như thường, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy xa cách, chỉ cảm thấy người này, mọi chuyện như đã nằm trong kế hoạch, bộ dạng đã sắp đặt mọi chuyện, hai mươi tuổi mà giống như đã trải qua vô số trải nghiệm.

Đúng thế, anh ta đều nắm chắc mọi thứ, biết chần chừ Vị Như yêu anh, tình cảm ngọt ngào thâm mến, biết chắc vẫn duy trì một khoảng cách, sau này dù có gì xảy ra cũng có thể tùy tiện mà rời đi.

Dưới tầng truyền đến tiếng cười to, đánh thức Kiều Vị Như rời khỏi trạng thái ngẩn người. Cô đứng lên, lắc đầu, đi ra ngoài.

Trên bãi cỏ, có một đám sinh viên đang tập kịch tốt nghiệp, bọn họ mặc trang phục cổ và đội mũ của sĩ tử thời xưa, trên mặt tùy ý biểu hiện ra nụ cười, cảnh tượng như thế, vừa quen thuộc vừa lạ lẫm. Vị Như rõ ràng không lớn hơn bọn họ mấy tuổi, lại cảm thấy trái tim mình đã trở nên già cỗi, không thể có được nụ cười như bọn họ nữa.

Cô quay người, chuẩn bị đi về phía bãi đỗ xe. Vừa đi hai bước, lại gặp vị giáo sư họ Thang, người lúc trước là giáo sư hướng dẫn sinh viên năm tư.

“Kiều Vị Nhược.” Giáo sư Thang đã sớm về hưu, tinh thần vô cùng phấn chấn, nhìn qua chỉ như mới năm mươi.

“Giáo sư Thang.” Vị Như cười ngọt ngào.

“Sao hôm nay lại về đây?” Giáo sư Thang thân thiết vỗ vai cô. Mỗi lớp trong khoa ngoại ngữ chỉ có mười sinh viên, hơn nữa người hướng dẫn của Vị Như chính là giáo sư Thang, lúc còn học năm tư, mỗi tuần gặp nhau một giờ, vì thế cô rất quen thuộc với ông.

“Em vừa mới nghỉ việc, ở nhà nhàn rồi không có việc gì làm, nên quay lại thăm trường ạ.” Vị Như mỉm cười nói. Ngoại hình của giáo sư Thang rất ôn hòa, vì thế luôn cho người ta cảm giác thân thiết.

Giáo sư Thang hơi sững sốt một chút, sau đó còi mở cười ha ha “Bò cũng tốt bò cũng tốt. Tôi đã nói, sinh viên ưu tú số một của khoa chúng ta sao phải làm tiếp viên hàng không chứ.”

Vị Như hơi cúi đầu, vội quyết định năm đó, giờ nghĩ lại, quả thật vô cùng hoang đường.

Giáo sư Thang tiếp tục vỗ vai cô “Như vậy cũng tốt, qua hai năm, học hỏi kiến thức thế giới cũng là một kinh nghiệm tốt. Hiện tại đang chuẩn bị tìm công việc gì rồi?”

“Cũng chưa biết ạ. Trước cứ tìm xem đã ạ.”

“Hay em đừng tìm nữa, đi về làm nghiên cứu sinh của tôi đi, sinh viên khóa trước cũng có tham gia thi, vẫn còn tiêu chuẩn. Nếu không tôi đặc cách cho em được học trước?” Giáo sư Thang khiến cô mờ mắt hai mắt.

“Giáo sư Thang...” Vị Như bất đắc dĩ cảm thấy buồn cười. Từ năm thứ ba, giáo sư Thang một mực muốn cô làm nghiên cứu sinh, không thể ngờ, đến giờ vẫn không từ bỏ.

Giáo sư Thang nhìn cô, trên mặt vẫn là nụ cười nhẹ “Cứ nghĩ đi, không miễn cưỡng, em, tôi cũng sẽ giúp em chú ý, xem có công việc gì thích hợp với em không. Số di động của em có đổi không đấy?”

“Không ạ. Vậy thì cảm ơn thầy, giáo sư Thang.” Tâm tình ảo não của Vị Như bỗng chốc khá hơn rất nhiều. Quá khứ, cũng không phải tất cả đều thâm trầm, không muốn nhớ lại, không phải sao?

“Đừng cảm ơn tôi vội, tìm được việc rồi nói sau.” Giáo sư Thang lần nữa cười ha ha “Em vẫn còn ở khu gần trường học sao?”

“Vâng.” Vị Như gật đầu “Giáo sư Thang, thầy chuẩn bị đi sao? Em lái xe tới, em đưa thầy về.”

“A, mới tốt nghiệp có hai năm mà xe cũng mua được rồi, tiếp viên hàng không đúng là kiếm được nhiều nhỉ.” Giáo sư Thang chế nhạo cô.

“Không phải của em mua ạ, là cha mẹ em mua cho.” Vị Như cười cười, đi ra bãi đỗ xe, mở cửa chiếc xe Polo nhỏ của cô {Hana: Volkswagen Polo Giá tham khảo: 15.700 USD đây là dòng xe của hãng BMW, giá vừa phải, nhìn cũng đáng yêu, nó được bình chọn là dòng xe phổ biến nhất thế giới, trong bảng bình chọn này còn có Chevrolet Cruze Giá tham khảo: 17.000 USD, Ford Fiesta Giá tham khảo: 14.000 USD, Ford Focus Giá tham khảo: 17.000 USD, Honda Accord Giá tham khảo: 22.000 USD, Honda Civic Giá tham khảo: 16.000 USD, Toyota Camry Giá tham khảo: 20.500 USD, Toyota Corolla Giá tham khảo: 16.300 USD, Toyota Yaris Giá tham khảo: 13.500 USD, Volkswagen Golf Giá tham khảo: 18.000 USD}

Sau khi tốt nghiệp đại học, Vị Như vẫn ở khu nhà gần trường, cô không thích sự ồn ào của cuộc sống đô thị, hưởng hờ, khu gần trường đại học A lại là nơi khá yên tĩnh, mặc dù học bốn năm và chưa từng ở nơi nào khác, nhưng Vị Như vẫn rất yêu thích không khí ở đây. Rừng cây, xe đạp, quán ăn nhỏ, quán ven đường, chỗ ở hay con người, mỗi thứ hình như đều có thể lưu giữ lại tuổi trẻ.

Vị Như lái xe chở giáo sư Thang về, cả quãng đường cười cười nói nói, rất nhanh đã đi vào nội thành. Tốt nghiệp mới phát hiện, thì ra giáo sư Thang cũng là người hay nói, ngoại trừ những việc lung tung bên ngoài thì cũng nói rất nhiều chuyện về gia đình.

“Ngã tư phía trước có một cửa hàng, thả tôi xuống đó là được, tôi còn muốn mua bánh su kem cho cháu nội tôi.” Giáo sư Thang chỉ đường cho Vị Như, dừng lại ven đường gần một cái cửa lớn.

“Tốt quá, em cũng đã lâu không ăn, em cũng muốn mua một ít mang về.” Vị Như ngừng xe, cùng giáo sư Thang đi vào cửa hàng.

Cửa hàng bánh su kem này ở thành phố A rất nổi tiếng, mỗi ngày người đứng xếp hàng mua đều rất đông, cũng may giờ không phải lúc tan làm, Vị Như và giáo sư Thang mua được rất nhanh.

“Kiều Vị Như, có rảnh nhớ đến trường chơi nhé.” Giáo sư Thang đứng ở ven đường, tạm biệt cô.

Vị Như giật mình, trường học, cô không nghĩ lại quay lại đó, nhất là nơi đó vốn là nơi tràn đầy kỷ niệm, chỉ khiến nhìn vật nhớ người, càng thêm u sầu, không thể biểu đạt.

“Có thời gian em sẽ đến.” Vị Như nở nụ cười nhợt nhạt, hai năm qua, hành động cô làm nhiều nhất, chính là mỉm cười, cười với mọi người.

Giáo sư Thang vẫy tay tạm biệt cô, xoay người rời đi.

Mùi hương thơm ngát của bánh su kem bay ra từ chiếc hộp giấy mỏng, một cảm giác thích thú, phảng phất như hương vị của mối tình đầu. Chỉ là mối tình đầu của cô, không tránh khỏi có một chút đắng chát.

Một lần nữa Vị Như tự cười nhạo mình, muốn quên một người, có lẽ cũng không dễ dàng như vậy, có điều, cô đã không có cách lựa chọn nào nữa rồi.

Đi đến trước xe Vị Như mới phát hiện chìa khóa xe vốn cầm trong tay đã không thấy đâu. Một thoáng bối rối, cô cẩn thận nhớ lại, vừa rồi đi mua bánh su kem, thuận tay đặt trên quầy, quên cầm. Cô xoay người bước nhanh về phía cửa hàng, vừa đẩy cửa chính khách sạn bỗng có giọng hỏi “Tìm cái này?” Người đứng đó, một thân hình thon dài cân xứng đứng trước mặt cô, lòng bàn tay mở ra, nơi đó đang nắm chìa khóa xe của cô. Trên chìa khóa có một cái móc bằng thủy tinh, tinh khiết trong suốt, ngọn đèn xuyên qua chiếu lên lòng bàn tay, tạo cảm giác khó tả, thậm chí còn có phản sáng ngời.

Vị Như ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là người cô quen biết. Chỉ là người này cứ lảng lảng đứng trước mặt Vị Như, mặt không biểu tình, không có chút biểu hiện nào là nhận ra cô quen với cô, có vẻ như dù có gặp qua nhiều lần như vậy, máy bay hạ cánh, anh ta và cô sẽ không có quan hệ gì nữa, tảng băng quả nhiên không phải nói đùa.

“A, đúng vậy, cảm ơn anh.” Vị Như quyết định cũng giả vờ không biết anh ta là tốt nhất, lễ phép nói lời cảm ơn, đưa tay ra, muốn lấy chìa khóa của mình từ trong bàn tay anh.

“Tôi làm sao biết đây là của cô?” Người nọ đột nhiên nắm tay lại, thu về, xoa nhẹ chiếc chìa khóa của Vị Như trong tay, đáng người Vị Như cũng không thấp, thế nhưng vẫn thấp hơn anh ta hơn nửa cái đầu, anh ta cứ thế đứng trên cao nhìn Vị Như, lời nói ra rõ ràng là câu hỏi, nhưng lại giống như đang chỉ trích.

Tay Vị Như dừng lại giữa không trung, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt người đó, mắt của anh ta đen như mực, sâu không thấy đáy, nhìn không ra tâm tình.

“Chùm chìa khóa kia tổng cộng có bốn cái, một cái là chìa khóa xe, một cái là cửa chính tòa nhà tôi ở, một cái là chìa khóa nhà, cái cuối cùng là khóa chống trộm, trên chùm chìa khóa có quắc một hình người bằng thủy tinh, cô ấy là PUCCA, hai năm trước là hình móc chìa khóa rất được yêu thích, tay trái có một cái lỗ nhỏ.” Vị Như không hề tức giận, từ từ giải thích, dù đã hạ cánh, cô vẫn coi người này là hành khách, không dám đắc tội, có lẽ trên người anh ta luôn có một loại khí thế bức người, chỉ cần yên lặng đứng nhìn Vị Như cũng đủ khiến cho cô cảm thấy lạnh sống lưng, mới đầu còn dám đối mặt với anh ta, giờ lại không kim được mà đem ánh mắt dời đi. {Hana: Pucca là nhân vật trong phim hoạt hình Pucca và Garu, hủi lâu lâu có để nhạc chuông là nhạc phim này, câu đầu tiên là Pucca love Garu ^^}

Người nọ không nói gì, nghe Vị Như nói xong, giống như đang suy nghĩ, rồi chậm rãi đưa bàn tay ra.

Vị Như vói tay cầm chìa khóa, lần nữa nói lời cảm ơn “Cảm ơn.”

Anh ta thu tay lại, thấp giọng nói “Không cần.” Giọng nói trầm thấp, cực kỳ ôn trọng.

Vị Như cười nhẹ, sau đó xoay người rời đi.

Hai năm làm tiếp viên hàng không, gặp đủ loạn người, nhưng người giống như anh ta, tuổi trẻ tuổi lãng, thoát nhìn Vị Như cảm thấy anh ta cũng không lớn hơn mình mấy tuổi, nhưng lại cảm giác nếu quá ít tuổi thì không thể tương xứng với vẻ thành thục và cường đại như vậy, vẫn là hiếm gặp, nghĩ đến, nhất định không phải người bình thường. Anh ta là ai nhỉ? Ý nghĩ đó cứ quanh quẩn trong đầu Vị Như khá lâu. Cô mở cửa xe, đi qua cửa của cửa hàng, đúng lúc hơi kẹt xe, vô thức quay đầu, trông thấy người kia đang đứng ở cửa, hình như đang đợi xe.

Lần này rời đi có chút cách xa, chỉ thấy một người đứng thẳng, mặc một bộ vest màu xám nhạt, có chút ánh bạc. Màu sắc này, không giống như những màu xanh đen, không phải ai cũng có thể sử dụng, từ dáng người, tướng mạo, khí chất đều có yêu cầu rất hà khắc, thế nhưng trên người anh ta, quần áo vừa vặn, chắc chắn là thợ cao tay, mặc trên người anh ta lại cho người ta cảm thấy một loại khí chất phi phạm. Bên cạnh anh ta người đến người đi, anh

lại cứ nhìn phía xa, ánh mắt kiên định, giống như thế gió xung quanh không ảnh hưởng đến anh ta một chút nào vậy.

Anh là ai cũng không sao cả, dù sao, trước kia anh ta là hành khách bình thường, hiện tại cũng chỉ là người qua đường bình thường thôi, hôm nay chẳng qua chỉ là tình cờ nhặt được chìa khóa, đơn giản lớn lên đẹp trai mới có thể khiến cô ghi nhớ đến vậy thôi. Vì Như lo đến, đợi xong xe cô được thông, khởi động xe rồi đi, đi về phía nhà. Cũng không nghĩ đến, bên cạnh xe cô có một chiếc xe màu đen, phía ghế ngồi sau có rèm che, người ngồi bên trong chính là người qua đường bình thường, lúc này đang nhìn một bên mặt cô qua lớp kính cửa sổ thủy tinh.

“Tề Viễn, cậu không phải bảo đi vào đó mua bánh su kem sao? Bánh đâu?” Một người đàn ông ngồi bên cạnh anh mở miệng cười hỏi.

Anh ngẩng đầu, thu hồi lại tầm mắt “Không có gì muốn ăn, nên không mua.”

“Vậy sao, có thể làm cậu đề ý, quả thật rất ít.” Người đàn ông bên cạnh anh lại cười nói.

Bên trong xe mở điều hòa, gió lạnh âm thầm thổi ra, đôi mày kiếm có phần nhíu lại, một mực giữ vững trạng thái đó, cho đến một ngã tư, hai chiếc xe mỗi người đi về một hướng.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Ở thành phố A rộng lớn này, Vị Như chỉ có một người thân, là người chị họ con cậu ruột tên Đinh Ly Tinh. Cha mẹ không ở gần, người chị họ mới kết hôn và sinh em bé này vô cùng quan tâm Vị Như, cứ khoảng hai tuần lại gọi Vị Như đến nhà ăn cơm.

Hôm nay cũng vậy, Vị Như chủ động rửa chén, Đinh Ly Tinh đứng bên cạnh nói chuyện phiếm “Vị Như, hay là đến công ty của chị làm việc đi, tuy không thể lọt vào top 500 thế giới nhưng cũng không phải công ty nhỏ, tiền lương cũng sẽ không tệ.”

“Làm gì đây?” Vị Như biết rõ, chị họ làm HR, muốn giúp cô tìm công việc trong công ty cũng không phải là khó. {hana: HR là làm bên bộ phận nhân sự}

“Để chị giúp em tìm hiểu, xem chỗ nào còn trống.” Đinh Ly Tinh nói.

“Vâng, cảm ơn chị.” Vị Như cười gật đầu, xoay người cời tạp dề.

“Nhưng không bảo đảm là cần dùng đến tiếng Đức đâu nhé.” Đinh Ly Tinh nhanh chóng nói rõ “Mặc dù công ty cũng có liên hệ với một vài khách Đức, nhưng bọn họ đều nói tiếng Anh.”

Vị Như gật gù “Có thể tìm được việc thì cần gì quan tâm tiếng Đức hay tiếng Anh ả.”

Cô tìm việc làm, cũng đã tìm một thời gian, một công việc chuyên dùng tiếng Đức, nhưng lại không hợp với cô, đầu năm nay, người Đức nói tiếng Anh quá tốt, cần bản không cần dùng đến tiếng Đức.

Từ bỏ, là một lựa chọn sáng suốt, từ bỏ một thân cây để tìm được một cánh rừng, có thể không đủ lớn, nhưng đủ dùng.

Kiều Vị Như biết rõ, bản thân muốn là người hiểu rõ khi nào nên buông tay, kể cả là từ bỏ cả tình cảm.

Dù nửa đêm vẫn thường bừng tỉnh, nhớ đến Hàn Tô Duy, đáy lòng lại đau ê ẩm, đau đớn như có sợi thép vô hình quấn quanh, nhưng cô không liên lạc với anh, thậm chí những thứ có liên quan đến anh, ảnh chụp, thư tình, quà, mọi thứ đều được đóng gói gửi về cho cha mẹ giữ. Không thể đơn giản mà quăng đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, có thể nhiều năm sau, chờ khi cô có thể thân nhiên đối mặt, nói không chừng lại khó nhớ lại, như thế chỉ cần giấu được nó đi xa, mắt không thấy tâm sẽ không phiền.

Đinh Ly Tinh trong công ty làm chủ quản về tiền lương và phúc lợi, cũng là người quen thuộc với quản lý tuyển dụng, không bao lâu đã hẹn Vị Như đến gặp mặt ở nhà hàng tây cạnh công ty, cho Vị Như chọn một trong hai chức vụ.

“Vị Như, một là chuyên viên HR, một người là trợ lý của tổng giám đốc, miêu tả cụ thể cũng đã đưa cho em, cảm thấy thích cái nào?”

Vị Như cười rộ lên “Quen biết với chị thật là tốt, công việc cũng có thể tùy tiện chọn lựa.”

Đinh Ly Tinh oán trách nói “Chị của em tốt xấu gì cũng đã làm ở Hồng Viễn hơn mười năm, giúp em tìm hai vị trí này quá đơn giản, hơn nữa, cũng là điều kiện của em tốt đi.”

Vị Như suy nghĩ, nghiêm mặt nói “Chị, em muốn làm ở phòng tuyển dụng nhân sự.”

Đinh Ly Tĩnh suy nghĩ một chút rồi nói “Ồ phòng tuyển dụng nhân sự công việc có phần hơi buồn tẻ, thời gian chủ yếu đều ở trên mạng đọc sơ yếu lý lịch, với đề ý một số tin tức nổi bật.”

“Vâng, em biết. Có điều em cảm thấy làm trợ lý, ở gần ông chủ quá giống như ở gần vua gần cọp.”

Đinh Ly Tĩnh vừa cười vừa nói “Cũng được, nếu em vào bộ phận nhân sự chị có thể quan tâm em hơn, không có người bắt nạt em”

Vị Như làm động tác cảm tạ Đinh Ly Tĩnh “Đúng thế, chị à, từ nay về sau em gái này nhờ cậy vào chị, đa tạ đa tạ.”

“Trong công ty đừng gọi chị là chị họ.” Đinh Ly Tĩnh liếc cô.

Vị Như gạt đầu tỏ vẻ hiểu rõ “Trong công ty em sẽ giả vờ như không biết chị, đỡ có người nói em đi cửa sau, đúng không?”

Vị Như thuận lợi thông qua kiểm tra sức khỏe và phỏng vấn, hai tuần sau tiến vào Hồng Viễn làm việc.

Công ty này, hiển nhiên là một công ty tầm cỡ, nằm tại khu vực phồn hoa của thành phố A, lại có tòa nhà riêng. Tuy nhiên không cao lắm, chỉ có mười lăm tầng, nhưng nằm ở khu cao cấp nhất.

Địa điểm đó, giờ cao điểm buổi sáng hay chiều đều rất hỗn loạn, Vị Như không thể không sửa lại tuyến đường, từ phía bắc thành phố A đi về phía tây thành phố A, cũng may chỉ toàn đường thẳng và khoảng cách cũng không xa, mỗi ngày đi hơn nửa tiếng là đến nơi.

Đinh Ly Tĩnh nói rất đúng, công việc của nhân viên tuyển dụng quả thật có phần buồn tẻ. Mỗi ngày lên mạng tìm hồ sơ lý lịch phù hợp, còn phải theo dõi phỏng vấn, thủ tục kiểm tra sức khỏe, mỗi ngày toàn công việc vụn vặt nhưng lại rất bề bộn, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, thỉnh thoảng còn phải tăng ca. Nhưng Vị Như chưa từng làm quá chín giờ, cô cảm thấy cuộc sống như vậy, đơn giản và phong phú, ban ngày liêu mạng làm việc, có thời gian có thể tán gẫu cùng đồng nghiệp, mỗi ngày về nhà có thể làm cơm xem đĩa, thời gian như nước chảy mây trôi.

Nhân viên phòng nhân sự đa phần là nữ, giờ cơm trưa mỗi ngày cùng tụ tập, mỗi bữa ăn có khi kéo dài hơn một giờ, đơn giản chỉ là bàn tán một chút chuyện bát quái, cũng có thể cười ha ha vui thích.

Hôm nay Vị Như cùng hai đồng nghiệp phòng nhân sự ngồi ăn món cay Tứ Xuyên, đang bị cay làm nước mắt chảy đầy ra đột nhiên có người hỏi “Vị Như, sao em không tìm bạn trai? Chị giúp em giới thiệu một người nhé?”

Câu này là do người lớn tuổi nhất trong phòng Lý Chân nói, chị ấy đã kết hôn và rất thích làm mối cho người khác, mới đó đã bặc lộ bản chất.

Vị Như sùng sốt, cúi đầu tiếp tục ăn canh cá “Vừa thất tình, không có ý định tìm ạ.” Cô vừa nói, cũng không biết mình nói thật hay giả, chia tay đã hơn nửa năm, chắc chắn không phải mới vừa thất tình, nhưng không có ý định tìm người yêu, là thật sự.

Lý Chân nói tiếp “Vây càng phải tìm, chữa trị vết thương về tinh thần.”

Người bên cạnh lập tức phụ họa “Đúng thế đúng thế, Vị Như của chúng ta tài mạo song toàn, người chia tay với cô ấy tuyệt đối là loại người ngu ngốc.”

Vị Như cười khổ một tiếng, người chia tay với cô chẳng những không phải người ngu ngốc mà còn là người rất có đầu óc, nếu không sẽ không bỏ rơi cô “Hứa Ngôn, cậu đừng nói linh tinh, mình làm gì mà có tài mạo song toàn chứ.”

Hứa Ngôn lập tức thả đĩa trong tay xuống “Vị Như, không phải mình nói, mình có học qua xem tướng số, với tướng mạo này của cậu, chắc chắn là bộ dạng được gả vào nhà giàu.”

Vị Như dờ khóc dờ cười “À? Nhà giàu có gì chứ? Nhiều tiền gì chứ?”

Hứa Ngôn cân nhắc một chút, chớp chớp mắt nói “Ít nhất cung phải giàu có như tổng giám đốc Lâm. Nói xong, vẻ mặt lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ, làm như Vị Như đã gả cho nhà giàu đó rồi không bằng.

Vị Như vào Hồng Viễn đã hai tháng cũng chưa từng gặp qua tổng giám đốc trong truyền thuyết. Nghĩ cũng phải, người ta có một mình là chiếm lấy nguyên một tầng cao chót vót, cả thang máy cũng dùng riêng, sao có thể để nhân viên nhỏ nhoi như cô gặp được chứ. Chỉ là người tên Lâm tổng này rất hay được nhắc đến khi bọn họ ăn cơm, anh tuần phóng khoáng, mây mưa thất thường, như người trên trời, dưới đất không thể có.

Vị Như quyết định tiếp tục đùa vui cùng bạn “Cái người giàu có đó đúng là lợi hại, bất động sản, cổ phiếu hay tiền nhiều thì có gì, chỉ sợ Lâm tổng nhìn tôi chường mắt thôi.”

Lý Chân chen vào nói “Nói thật, lúc chị vào công ty đúng là thời điểm Lâm tổng tiếp nhận quyền hành từ cha, đến giờ đã nhiều năm cũng chưa từng thấy Lâm tổng truyền ra chuyện xấu, so với người cha phong lưu thì hoàn toàn trái ngược.” Bộ dạng hiểu rõ nội tình Lâm thị.

Vị Như nghe, không nói gì. Khi còn là tiếp viên hàng không, gặp không ít tiếp viên hàng không gả cho nhà giàu hoặc nhà giàu đời thứ hai thứ ba gì đó, cũng có người là kẻ có tiền phong lưu.

Hứa Ngôn cắn đĩa, nghiêm túc hỏi “Cậu nói xem Lâm tổng có khi nào là Gay không?”

Vị Như lập tức cười rộ lên, Lý Chân còn chưa hiểu “Gay là cái gì?”

Hứa Ngôn nhăn mày “Đồng tính luyến ái...” Bình thường cô nói chuyện giọng rất lớn, giờ đột nhiên lại giảm âm thanh xuống, làm như mình đang làm gì đó bí mật lắm, Vị Như cười đến không nén lại nổi.

Lý Chân lập tức phản bác “Em nói lung tung gì vậy, sao có thể chứ.”

“Anh ta cùng với trưởng phòng thị trường Lục Diệp Quân không phải luôn cùng tiến cùng lùi sao?”

“Chị xin em, Lục Diệp Quân đã kết hôn rồi? Vợ của anh ta chính là bạn cùng lớp đại học đấy.”

Vị Như đã ăn no, bụng cóc nước đưa hẩu uống cho bớt cay, cười nhìn hai người còn lại đang nghiêm túc chặt chém ông chủ lớn của công ty.

“Nhưng...” Hứa Ngôn nhất thời không nói được gì. Suy nghĩ ba giây chợt vỗ bàn “Khẳng định là vì chân của anh ta.”

Về mặt Lý Chân không hoảng “Em muốn chết à, nói cái gì không nói lại nói đến chân của anh ta?”

Vị Như chưa từng nghe mọi người nói đến vấn đề này, mờ mịt hỏi “Chân của anh ta làm sao?”

“Chân của Lâm tổng...” Lý Chân giống như đang cân nhắc câu chữ rồi mới nói “Không nhìn kỹ cho lắm, có điều có chút tập tễnh.”

“Vì sao?” Vị Như cảm thấy kỳ quái.

Hứa Ngôn làm ra vẻ thần bí nói “Không có ai biết rõ. Đây là chuyện tối kỵ trong công ty, cậu không biết đâu, lần trước có một em gái đụng phải anh ta ở bên ngoài, không cẩn thận đụng anh ta ngã, vừa định đỡ anh ta dậy, anh ta chửi bới nói gì, im lặng đẩy ra, tự mình vịn tường đứng lên, tức giận đến mức mặt trắng bệch ra, kết quả, thứ hai đầu tuần cô bé kia xin nghỉ việc, có lẽ biết mình đắc tội với ông chủ, không thể không làm như vậy.”

Trong lúc nhất thời, ba người đều không nói thêm gì nữa, mỗi người đều chìm vào suy nghĩ của riêng mình.

Gã vào nhà giàu có, Vị Như hoàn toàn chưa từng nghĩ đến, có điều ông chủ này, đúng là khiến người ta tò mò. Đã hoàn mỹ lại có đặc điểm trí mạng, một người tập trung nhiều mâu thuẫn như thế, không biết là người như thế nào nhỉ?

Đề tài này đến khi ăn cơm xong tự động ngừng lại.

Trở về văn phòng, vừa hay trước mặt Vị Như có một phong bì thư được gửi đến phòng tổng giám đốc.

Nhân viên phòng thông báo tuyển dụng của Hồng Viễn gần đây được quản lý rất nghiêm, từng người tiến vào công ty đều phải có được ý kiến của tổng giám đốc. Mỗi một người đều có, Vị Như cũng đã cầm sơ yếu lý lịch sơ lược, những miêu tả sơ qua về công việc do trưởng phòng từng ngành đưa ra, kiểm tra sức khỏe hay báo cáo các loạn, một chồng hơi mỏng cho vào phong thư, giao cho người chuyển phát, đưa đến căn phòng trên tầng mười lăm, bình thường phong thư này lúc trở lại tức là đã được thông qua và sẽ có một chữ ký duy nhất dưới hai chữ “chủ tịch”, gồm ba chữ, Lâm Tế Viễn.

Ba chữ kia chưa bao giờ có phong cách rồng bay phượng múa, là loạn chữ tiêu chuẩn, ngay ngắn hùng hậu, mạnh mẽ và tự tin, nhìn kỹ có mang theo một chút mượt mà ung dung. Từ nhỏ Vị Như đã được cha là giáo sư đại học bắt luyện chữ nên hiểu rõ “nét chữ tính người” là thế nào, có thể viết ra được nét chữ như thế tính tình khẳng định không hề giống nhưng gì trong truyền thuyết, anh ta hẳn là người có rất nhiều kinh nghiệm và trầm ổn.

Phát hiện ra mình xuất thần khi nhìn ba chữ này, Vị Như đột nhiên cảm thấy tỉnh táo, lại cảm thấy mình thật buồn cười, Lâm Tế Viễn, một người chưa từng gặp mặt, một vị tổng giám đốc cao cao tại thượng, có cái gì hay mà nghiên cứu, cô tự cười chế giễu mình, đứng lên, đem tập tài liệu vừa được thông qua đưa cho lãnh đạo của mình.

Một ngày buổi sáng, đội mưa to chạy đến công ty, Vị Như cảm áo mưa treo lên, trên bàn có tiếng điện thoại vang lên, nhắc máy, một giọng nam dễ nghe vang lên.

“Kiểu Vị Như phải không?”

Nhận được câu trả lời xác nhận, giọng nói dễ nghe kia lại tiếp lời “Xin chào, tôi là trưởng phòng thị trường Lục Diệp Quân.”

Quá đột ngột, Vị Như căn bản không kịp phản ứng, cuộc điện thoại này là từ trưởng phòng thị trường đấy. Cũng may chỉ sừng sốt hai giây cô đã có thể trả lời ngay “Trưởng phòng Lục, chào anh.” Lúc này, trái tim đã bắt đầu nhảy loạn, cán bộ cao cấp tự mình gọi cho cô nhất định không phải chuyện gì tốt, nhất định là chính mình đã phạm lỗi gì rất lớn. Vị Như nhanh chóng ngồi xuống, hít sâu.

“Là thế này, có một chuyện cần sự giúp đỡ của cô.”

Tiếng nói của Lục Quân Diệp vô cùng khách khí, trái tim của Vị Như cuối cùng cũng được thả lỏng “Trưởng phòng Lục, anh nói đi.”

“Ngày mai, Lâm tổng cần phải đi công tác đến Đức bàn việc với khách hàng, trợ lý của tổng giám đốc vốn luôn làm phiên dịch, nhưng cô ấy vừa phát hiện mình có thai, không thể đi đường dài, là trưởng phòng chỗ cô nói cho tôi biết, cô là chuyên gia tiếng Đức, cho nên muốn phiên cô đi theo chúng tôi chuyến này.”

Thấy Vị Như không có phản ứng, Lục Diệp Quân tiếp tục giải thích “Vốn không nhất định phải dùng tiếng Đức, khách của chúng ta đều nói tiếng Anh,

có điều theo thói quen của Lâm tổng, gần đây di đàm phán chỉ dùng tiếng Trung, trong công ty nhất thời chưa thể tìm thấy người thích hợp, cho nên...”

Anh ta dừng một chút, giống như đang cho Vị Như thời gian.

Vị Như đưa tay vỗ vỗ ngực mình, trưởng phòng tự mình gọi điện gọi cho nàng chắc chắn là không muốn nghe cô nói câu từ chối, huống hồ là chuyện của tổng giám đốc.

“Được, không vấn đề, tôi đây phải chuẩn bị gì sao?” Vị Như lập tức đồng ý. Cô chỉ là một nhân viên nhỏ, tư cách gì nói không với tổng giám đốc đây.

“Cô không cần chuẩn bị gì hết. Tôi và Lâm tổng đang đi họp bên ngoài, đợi chút nữa trợ lý của tôi sẽ liên lạc với cô, giúp cô đặt vé máy bay.”

Vị Như đồng ý, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn. Còn may là mình đã đồng ý, đến vé máy bay cũng được đặt cho, nếu do dự, không biết chừng việc có khi còn rắc rối hơn.

Sau đó, mọi chuyện vô cùng thuận lợi. Vị Như rất nhanh lấy được vé máy bay là hành trình, nhìn theo hành trình của các sếp mới phát hiện công việc của sếp và Lục Diệp Quân vất vả thế nào, không khỏi cảm thán, đúng là hiệu suất cao. Rồi nhà đối với Vị Như mà nói là chuyện thường ngày, nhưng đột nhiên nhận được chỉ thị này đúng là có phần hơi hoảng hốt, đành phải đi tìm Đinh Ly Tĩnh bàn bạc.

Đinh Ly Tĩnh nghe xong, do dự chốc lát “Lâm tổng đi ra ngoài gần đây chỉ dùng tiếng Trung, ngược lại toàn bộ công ty đều biết, người thông thạo tiếng Đức trong công ty cũng không nhiều, Vị Như, nắm chắc cơ hội này. Dù sao không phải người nào mới vào công ty thời gian ngắn như em đã có thể được tiếp xúc với người ở tầng cao.”

Lời nói thăm thía, nhẹ vỗ vai Vị Như.

Vị Như lại không biết đó là một cơ hội rất tốt, trong lòng cứ như có tảng đá đang đè chặt. Cô đối với công việc vẫn chưa cảm thấy hiểu rõ, để cho cô đi công tác theo sếp lớn, quả thật là chuyện quá phức tạp, huống hồ, cả hai người kia cô chưa từng gặp, lại muốn cô nghỉ cùng một khu trong vài ngày. Nhìn hành trình, họ sẽ trực tiếp bay qua Munich, tại đó sau khi đàm phán xong, hôm sau sẽ đi Frankfurt, dừng một ngày và một đêm, cũng không có sắp xếp gì, sau đó ngày thứ ba sẽ đi từ Frankfurt về thành phố A. Hành trình kín mít như thế lại có một ngày chạy xe, có chút kỳ quái.

Chỉ là vị Như không còn thời gian nghĩ kỹ nữa, công việc trong tay đang rất khẩn cấp, tránh phiền phức về sau, chỉ có thể tận tâm tận sức cố gắng, còn lại giao cho Hứa Ngôn, sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, đã hơn tám giờ. Vừa mới chuẩn bị về nhà, điện thoại lần nữa vang lên.

Lại là Lục Diệp Quân “Kiều Vị Như, nhà của cô ở khu nào? Buổi sáng mai Lâm tổng sẽ đi đón cô.”

“Không cần, tôi tự đi xe đến là được.” Vị Như đáp nhanh, để tổng giám đốc đánh xe đến đón, không phải là quá đáng sợ sao.

Lục Diệp Quân cười cười “Vội vã bảo cô đi công tác, sao có thể không biết xấu hổ để cho cô tự lái xe đến.”

Rõ ràng đường đường là trưởng phòng cao cấp vậy mà lời nói lại phá lệ khách khí và sẵn sàng. Trưởng phòng thị trường, quả nhiên mạnh vì gạo bạo vì tiền, nghe nói tuổi cũng không lớn lắm, hình như mới khoảng ba mươi. Tại công ty theo kiểu gia tộc thế này nếu không phải người có quan hệ huyết thống thì chắc chắn là bạn thân của sếp lớn rồi.

Vị Như lại muốn từ chối, bên kia Lục Diệp Quân đã nói “Nói cho tôi biết địa chỉ đi.”

Vị Như không còn cách nào khác đành phải nói địa chỉ ra, lại phải “thiên ân vạn tạ”.

Bên này Lục Diệp Quân cúp điện thoại, cầm địa chỉ đưa cho Lâm Tề Viễn “Lâm tổng, cậu còn dặn dò gì không?”

Lâm Tề Viễn khẽ lắc đầu, cúi đầu nhìn ghi chép trên tay, đúng vậy, quả nhiên đúng là người lần trước đã gặp ở cửa hàng cạnh khách sạn.

Lục Diệp Quân nhìn bộ dạng trầm tư của anh, tiếp tục nói “Cậu nói xe, cậu và cô ấy có quan hệ gì? Vừa nói muốn tìm người thay thế, lập tức nghĩ đến cô ấy?”

Lâm Tề Viễn vẫn lắc đầu “Không có quan hệ gì, chỉ là đã từng gặp mặt, có quen mặt thôi. Còn nữa, cậu cũng biết cô ấy đấy.”

Lục Diệp Quân khó hiểu, lập tức trong đầu tìm tòi hình ảnh có liên quan đến ba chữ “Kiều Vị Như”, tìm khắp nơi cũng không nhớ ra “Tôi biết cô ấy khi nào nhỉ?”

Lâm Tề Viễn mím môi “Ngày mai gặp cậu sẽ biết.” Nói xong, ánh mắt xuyên qua cửa kính xe, phóng tầm nhìn vào dòng người trên đường.

Biết rõ sẽ không tìm hiểu được, Lục Diệp Quân biết điều không hỏi thêm nữa.

Mà Vị Như nhớ rõ, nhờ thời gian ở Munich, Đặng La Mẫn từng hò hét một mực muốn ăn chân giò hun khói Iberian ham Jabugo chính tông nên đến siêu thị gần đó mua, mua xong còn gói cho cô mang về, về nhà sau khi thu dọn xong cũng đến mười một giờ, lên giường đi ngủ, một chút thời gian rảnh cũng không có.

Một đêm này, Kiều Vị Như không thể nào ngủ say. Nhiệm vụ bất ngờ này làm cô lo lắng, dù thông thạo tiếng Đức nhưng cũng không được quá thể hiện, cẩn thận một chút với ông chủ, chắc sẽ không phạm sai lầm gì lớn, càng làm cho cô không yên chính là Frankfurt. Cô tự cho mình một quãng thời gian dài

làm con ốc, trốn trong chiếc vỏ cứng, không muốn gặp gỡ hay đụng mặt những người có quan hệ lúc trước, nhưng không thể nghĩ nhanh như thế đã một lần nữa có thể ở cùng một thành phố với anh ta. Cô hoảng hốt, cho dù là hít cùng một bầu không khí cũng khiến cô sợ hãi, thời gian dài kiên trì như thế, có thể sẽ thất bại trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Sáng thứ hai, thời tiết trong sáng, Vị Như đứng dưới tầng sớm hơn giờ hẹn mười phút, ngày mùa thu gió phát phơ thổi, thổi lên mặt có chút lạnh lạnh. Nước trên mặt đất vẫn chưa khô, có chỗ ướt sũng, khó chịu.

Vị Như đợi cũng không quá lâu thì thấy một chiếc xe màu đen có rèm che đi đến, nhìn kỹ biển số xe, quả nhiên là Lâm tổng, không nghĩ rằng, người trên xe lại là người mình có quen mặt.

Lục Diệp Quân nhìn thấy Vị Như cũng có chút kinh ngạc. Trước đây mỗi lần gặp mặt cô đều mặc bộ đồng phục của tiếp viên hàng không, búi tóc cao, bộ dạng giỏi dang, dịu dàng, hôm nay mặc áo gió vàng nhạt, gió sớm tinh nghịch đùa mái tóc uốn dài, ánh nắng sớm khẽ chiếu tạo cảm giác đặc biệt xinh đẹp.

Dù sao cũng đã gặp không biết bao nhiêu lần, Lục Diệp Quân ngẩng người hai giây, lập tức phản ứng, cười chào hỏi “Không ngờ lại là cô, sao, Hồng Viễn so với công ty hàng không có sức hấp dẫn hơn à?”

Vị Như đương nhiên càng không thể ngờ, cái người từng là hành khách quen thuộc của mình, quay đầu đã thành cấp trên của mình, không thể không cảm thán thế giới này quả nhiên quá nhỏ bé.

Hai người nói chuyện một chút, Vị Như lên xe. Lục Diệp Quân ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, Vị Như một mình ngồi ở chỗ ghế sau rộng rãi, âm thầm cảm thán sao có thể trùng hợp đến vậy. Như vậy cũng tốt, ít nhất cô với Lục Diệp Quân cũng không đến mức hoàn toàn xa lạ, huống hồ cũng biết khá rõ tính cách của Lục Diệp Quân, ít nhất mặt ngoài hòa ái dễ gần, hẳn là không phải người quá khó để ở chung. Vừa nghĩ đến đâu, trái tim Vị Như lại đập nhanh. Anh ta là Lục Diệp Quân, như vậy, tăng băng kia, có khi nào là Lâm tổng trong truyền thuyết không... {Hana: Sau nhiều lần kim nén gào lên: Đứng rồi đó bà ^^.. thoải mái quá}

Cẩn thận nghĩ lại, từ những gì đồng nghiệp nói về hình tượng của anh ta, cùng với những gì mình nhìn thấy trên máy bay, thoáng cái hai người hòa một, hóa thành một người.

Cô sẽ không quên, anh ta từng châm chọc cô nói “Not a good match”, còn đã từng gây khó dễ cho cô khi nói “Tôi làm sao biết cái này là của cô.” Mặc dù chưa hiểu rõ anh ta là ai, đáy lòng cô đã khắc sâu ấn tượng về anh ta.

Một người thích bắt bẻ như thế, đảo mắt đã biến thành ông chủ của mình, còn phải ở chung nhiều ngày như vậy, nhất thời Vị Như bắt đầu hoảng loạn, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi, ngay cả việc nói chuyện với anh ta thế nào cô cũng không biết nữa.

“Tiểu Kiều...” Lục Diệp Quân quay đầu gọi cô, thấy Vị Như ngẩng đầu lên, thần sắc có phần hoảng hốt, mỉm cười nói “Vậy mà bảo cô không có ý kiến gì à?”

“Đương nhiên không có.” Vị Như nhanh chóng thu hồi lại tâm tư của mình, mỉm cười nói, quả thật cô tình nguyện để người ta gọi cô là Kiều Vị Như hay Vị Như còn hơn gọi cô là Tiểu Kiều, một cái tên mỹ miều như thế đội lên đầu cô khiến cô luôn cảm thấy không tự nhiên, chỉ là phản bác lại sếp có lẽ không phải điều nên làm.

“Tôi nói qua cho cô biết tình hình lần này.” Lục Diệp Quân quay đầu, tư thế nói chuyện không được thoải mái lắm. Vị trí đằng sau đương nhiên là để cho Lưu tổng, bởi vậy chờ lát nữa cô sẽ ngồi cùng một chỗ với anh, nghĩ đến đây lòng bàn tay Vị Như lại ướt thêm vài phần “Được, cảm ơn.”

“Người khách này là người Đức, công ty chúng ta chủ yếu khai thác những khách hàng lớn ở hải ngoại, rất quan trọng, thời gian trước tôi đã qua gặp mấy lần, đây là lần đầu tiên Lâm tổng đi cùng, anh ta khi đi ra ngoài nói chuyện làm ăn chỉ nói tiếng Trung, thường mang theo phiên dịch vì thế mới tìm cô. Thật ra là trợ lý của anh ta cũng chỉ có thể nói tiếng Anh, hiện tại đôi là cô thì có thể sử dụng tiếng Đức, thật đúng là quá tiện lợi rồi.”

Vị Như hiểu rõ cười, không biết vì sao, vị trưởng phòng này lại có thể hoàn hảo đến thế, lại còn trẻ tuổi, làm người khác cảm thấy tâm tình thoải mái, trong lòng vốn ngập tràn lo lắng, thoáng cái đã cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều.

“Có vấn đề gì không, có cần tôi chuẩn bị gì không?” Vị Như vẫn không thể quá an tâm.

“Những thứ này là tin tức quan trọng, tôi tin cô có thể phát huy hết khả năng phiên dịch của mình, vấn đề không lớn, thật sự không quá lớn, người Đức cũng biết nói tiếng Anh.” Lục Diệp Quân vẫn vừa cười vừa nói, lần lượt đưa những tờ giấy A4 cho Vị Như.

Vị Như cúi đầu nghiên cứu, trên tay là tài liệu giới thiệu sơ qua về công ty, kèm theo một số thông tin về nội dung hạng mục lần này.

Chỉ là trong lòng cô vẫn không thể bình ổn, so với những tài liệu này thì việc gặp người kia còn khó ứng phó hơn nhiều.

Sân bay thành phố A nằm ở khu Nam Đuan. Từ nhà Vị Như ở khu phía bắc đi ra được vài phút xe rẽ vào một khu chung cư. Vốn cho rằng người nhiều tiền như Lâm Tế Viễn chắc sẽ ở những khu biệt thự xa hoa, không nghĩ tới nơi xe đến lại chỉ là một khu chung cư bậc trung. Những tòa nhà cao tầng màu vàng san sát, sáng sớm cũng không thiếu người và chó đi lại trên sân, nhìn cũng cảm thấy có phần bận rộn nhưng trật tự.

Lái xe thuần thục lái xe đến một tòa nhà ở sâu phía trong, Lục Diệp Quân xuống xe gọi điện thoại, Vị Như thấy thế lập tức đi xuống theo, hai người đứng ở bên cạnh xe, nhìn vào cửa thang máy, đồng loạt im lặng.

“Tiểu Kiều, nghe nói cô là người thành phố B?” Không biết có phải không biết nói gì hay không, Lục Diệp Quân đột nhiên mở miệng hỏi.

“Vâng, khi thi đại học tôi đỗ đại học A, sau đó thi ở lại đây luôn.” Vị Như gật đầu.

Lục Diệp Quân tiếp tục hỏi “Sao cô lại học tiếng Đức?”

Vấn đề này bắt đầu từ năm nhất đại học, có rất nhiều người cũng đã hỏi Vị Như, cô đã tổng kết một đáp án vô cùng kín kẽ.

“Bởi vì thích truyện cổ tích Grim, tất cả đều có kết thúc hoàn hảo, hoàng tử cùng công chúa sống hạnh phúc đến trọn đời, không giống truyện cổ Andersen, nàng tiên cá si tình lại phải chết.” Vị Như cười trả lời.

Không nghĩ đến cô gái trước mắt, thoáng nhìn thì phóng khoáng lại có thể nói những lời ngây thơ như thế, Lục Diệp Quân từng người trong giây lát, sau đó cười rộ lên, đồng thời phát hiện, khi cô cười khoe miệng bên trái có một lúm đồng tiền, bên phải không có, đúng là một sự không cân xứng đáng yêu và vô cùng hấp dẫn. Cô bé này cũng không phải người có sắc đẹp quá lớn, cô xinh đẹp, nhưng không phải là loại xinh đẹp động lòng người, nó là loại khiến người khác cảm thấy thoải mái, có phần thoát tục, giống như tìm được một dòng suối thanh mát vậy.

Hai người cười ha ha một chút rồi tiếp tục khôi phục trạng thái im lặng, chỉ là người kia, mãi còn chưa thấy xuống.

Lục Diệp Quân bắt đầu đi qua đi lại trước xe, bước đi thong thả được một lúc, quay đầu nói với Vị Như “Tôi đi xem.” Vị Như vừa gật đầu thì trông thấy cánh cửa thang máy màu bạc mở ra, một người bước ra.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chính là tăng băng Lâm Tế Viễn.

Anh hôm nay mặc một bộ vest màu đen làm nổi bật khuôn mặt có phần tái nhợt. Vị Như không kìm lòng được đưa mắt nhìn chân của anh ta, quả nhiên có chút không bình thường, tốc độ di chuyển tương đối chậm, cũng có phần hơi cứng nhắc, nhưng nếu không nhìn kỹ cũng không thấy có gì lạ. Vị Như ngẩng người, lúc trước nhìn thấy anh ta đều là đang đứng hoặc ngồi, thật sự không phát hiện ra điều gì khác lạ, hiện tại còn chưa kịp nhận ra vấn đề gì, người đã đi đến nơi.

“Chào buổi sáng, Lâm tổng.” Vị Như lập tức thu hồi tâm tình, nở nụ cười đã được luyện tập một cách cực khổ ra.

Lâm Tế Viễn chủ động đưa tay phải ra “Xin chào.” Trên mặt vẫn là bộ dạng lạnh lùng, hai chữ này cũng không một chút tình cảm, giống như hai người lần đầu tiên bốn mắt nhìn nhau.

Được, cứ coi như hôm nay là lần đầu gặp đi, trước kia bọn họ đúng thật chỉ là người qua đường, từ hôm nay trở đi đã biến thành quan hệ cấp trên cấp dưới, mối quan hệ này, tồn tại trong tám tiếng một ngày, ngoài tám tiếng này vẫn chỉ là người xa lạ.

Vị Như tiếp tục mỉm cười, nắm tay anh, cảm thấy tay anh ta lạnh như băng.

Cùng bàn tay ấm áp kia tiếp xúc trong giây lát, Lâm Tế Viễn lập tức buông ra, nhàn nhạt nói “Đi thôi.” Mở cửa xe, cũng không đi vào, chỉ là ngẩng đầu nhìn Vị Như. Căn bản không nghĩ đến Lâm Tế Viễn giúp mình mở cửa xe, Vị Như cảm thấy thụ sủng nhược kinh, nhất thời lại ngây người.

Thấy cô không phản ứng, lòng mày Lâm Tế Viễn hơi nhíu lại, có điều chỉ trong nháy mắt, nhanh chóng giãn ra “Sao, cô không định vào bên trong ngồi?” Giọng nói của anh vẫn trầm thấp như trước, ánh mắt sắc bén nhìn Vị Như.

“Không có, cảm ơn Lâm tổng.” Vị Như đột nhiên hồi phục, quay đầu lên xe, ngồi vào vị trí bên trong. Lục Diệp Quân nhìn lúc Lâm Tế Viễn nghiêng người chuẩn bị lên xe đột nhiên giữ chặt tay anh, nhỏ giọng nói “Tại sao lâu như thế mới xuống? Có phải là...”

Anh còn chưa hỏi xong Lâm Tế Viễn rất nhanh đã trả lời “Tôi không sao.” Nói xong cúi đầu lên xe, không cho Lục Diệp Quân cơ hội truy hỏi.

Ngồi ở bên cạnh Lâm Tế Viễn hiển nhiên là chuyện không dễ dàng gì. Phản ứng đầu tiên của Vị Như đương nhiên là thầm cảm thấy may mắn vì hôm nay trước khi rời nhà đã xịt nước hoa, vẫn là loại cô thường dùng, nơi cô tay tản ra mùi hương nhàn nhạt. Cô có một thói quen nhỏ, khi lo lắng sẽ muốn được ngửi hương thơm tươi mát, hiện tại lo lắng không cách nào diễn tả, lại cũng không dám lén lút ngửi mùi trên cổ tay mình, chỉ sợ người bên cạnh có cơ hội chạm chọc “Sao, cảm thấy mình rất thơm sao?”

Lâm Tế Viễn vốn không phải người nói nhiều, chỉ là ngồi yên lặng ở đó, nhìn ra ngoài cửa sổ như đang suy nghĩ gì đó. Ngồi trên xe, lại là sáng sớm, không gian yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng động cơ khe khẽ vang lên.

Lục Diệp Quân thấy không khí có phần quá yên tĩnh, mở miệng nói “Lâm tổng, Tiểu Kiều là sinh viên nổi tiếng khoa tiếng Đức đại học A đấy. Chúng ta

lần này đánh bậy đánh bạ, không nghĩ vận khí lại lớn như thế.”

Một câu này nói xong, Lâm Tề Viễn coi như không nghe thấy, vẫn nhìn ra cửa sổ như trước, Vị Như không biết nên nói gì cho tốt, nghiêng đầu nhìn Lâm Tề Viễn, một bên mặt của anh ta, dưới ánh mặt trời vô cùng hoàn mỹ, cổ áo trắng làm nổi bật ngũ quan sáng chói.

Vị Như vừa nhìn một giây, khuôn mặt đó đột ngột quay lại, môi mỏng mở ra “Vì sao học tiếng Đức?” Ngờ khí bình thản, rõ ràng là câu hỏi nhưng một chút ngữ điệu cũng không có.

“Bởi vì thích truyện cổ Grim.” Vị Như âm thầm ảo não, khi này nói những lời này với Lục Diệp Quân, anh ta cười, có thể lặp lại lần nữa với Lâm Tề Viễn, không biết phản ứng của anh ta thế nào, vì thế nói một nửa rồi dừng lại.

Hình như không được hài lòng với đáp án này, lông mày Lâm Tề Viễn hơi nhướn lên, trực tiếp hỏi “Vì sao?”

Vị Như đành phải mang toàn bộ lý do kia nói hết ra “Bởi vì truyện của Grim kết thúc rất hoàn hảo, hoàng tử và công chúa luôn có thể hạnh phúc bên nhau trọn đời.”

Vị Như nói xong liền cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt Lâm Tề Viễn. Đợi nửa ngày cũng không thấy anh đáp lại, Vị Như ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn về phía người bên cạnh, anh ta đang tựa lưng vào ghế, ánh mắt vẫn nhìn qua cửa sổ như bình thường, nhưng biểu hiện trên mặt có chút kỳ lạ, đôi môi tái nhợt vẫn bình thường, nhưng khóe miệng hình như có hơi nhếch lên.

Trên đường đi, không ai nói gì nữa.

Lâm Tề Viễn bảo lái xe mở nhạc trong xe, tiếng nhạc vang lên, là bản nhạc trong vở nhạc kịch Chiếc Nhẫn Của Người Nibelung của tác giả Wagner. {Hana: Wilhelm Richard Wagner sinh ngày 22 tháng 5 năm 1813 tại Leipzig, mất ngày 13 tháng 2 năm 1883 tại Venice, là nhà soạn nhạc, kiêm nhạc trưởng, đạo diễn kịch và nhà lý luận âm nhạc người Đức nổi tiếng bởi các tác phẩm opera. Không như nhiều soạn gia lớn khác ông tự viết lời lẫn phân cảnh cho các tác phẩm của mình. Âm nhạc của ông nhất là thời kì sau này trở danh bởi cấu trúc đối âm (contrapuntal), phong phú chất nửa cung (chromatism) lẫn giai điệu và hòa âm, trau chuốt theo một mô-típ nền nhạc luôn thích hợp với từng nhân vật, từng phân cảnh trong nhạc phẩm. Ông là người tiên phong dùng những kĩ thuật rất khó trong âm nhạc như chất nửa cung nghiêm ngặt, chuyển đổi âm vực rất nhanh và do đó đã tạo ảnh hưởng sâu rộng đến sự phát triển của nền âm nhạc cổ điển tại châu Âu. Tác phẩm nổi tiếng là chiếc nhẫn của người Nibelung, nội dung chủ yếu của vở nhạc kịch này dựa trên thần thoại Bắc Âu, là tác phẩm có ảnh hưởng rất lớn đến nền opera hiện đại ^^}

Nghe thấy giọng Đức nhỏ nhỏ vang lên trong không gian, Vị Như tò mò quay đầu liếc Lâm Tề Viễn, lại vừa vận dụng phải ánh mắt anh, không nhìn rõ thần thái, chỉ là bình thản nhìn Vị Như.

Không biết vì sao, ở trước mặt anh Vị Như luôn cảm thấy mình là người kém cỏi, luôn cảm thấy chột dạ, đành phải làm bộ nhìn ra cửa sổ để tránh ánh mắt anh.

Anh ta thích Wagner, điều này càng khiến Vị Như đối với anh ta kiêng kỵ vài phần.

Lúc lên đại học đã từng có một giáo sư đến trường mở tọa đàm nói, những người đàn ông muốn trở nên thành thực nên nghe Wagner, khi đó mới đủ khí phách. Vị Như căn bản không tin, còn Hàn Tô Duy sau đó lập tức đi thu thập tất cả CD của Wagner, hơn nữa nhanh chóng thành Fan của ông ta, còn ép Vị Như cùng nghe. Đối với âm nhạc cổ điển Vị Như vốn không hiểu rõ, chỉ tùy tiện cùng anh nghe hai lần, không thể có tình cảm yêu mến đối với Wagner, bởi vì những người yêu mến ông ta đều là những người như Nietzsche, Hitler, còn nữa, là người đang ngồi trước mắt Lâm Tề Viễn. {Hana: Adolf Hitler sinh ngày 20/4/1889, mất ngày 30/4/1945, là chủ tịch Đảng Công nhân Đức Quốc gia xã hội chủ nghĩa (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, viết tắt NSDAP) từ năm 1921, Thủ tướng Đức từ năm 1933, là “Lãnh tụ và Thủ tướng đế quốc” (Führer und Reichskanzler) kiêm nguyên thủ quốc gia năm quyền Đế quốc Đức kể từ năm 1934. Ông thiết lập chế độ độc quyền quốc gia xã hội của Đế tam Đế quốc, cấm chỉ tất cả các đảng đối lập và bức hại các đối thủ chính trị. Ông đã gây ra thế chiến thứ hai, thúc đẩy một cách có hệ thống quá trình tước đoạt quyền lợi và sát hại khoảng sáu triệu người Do Thái Châu Âu cùng một số nhóm chủng tộc, tôn giáo, chính trị khác, được gọi là cuộc đại đồ sát dân Do Thái (Holocaust). Friedrich Wilhelm Nietzsche (15/10/1844 – 25/8/1900) một nhà triết học người Phổ. Ông bắt đầu sự nghiệp như là một nhà ngữ văn học và viết nhiều bài phê bình về tôn giáo, đạo đức, các vấn đề văn hóa đương thời, và triết học. Các tác phẩm của Nietzsche nổi bật với phong cách viết của ông, thường mang tính ẩn dụ (aphorism) và nhiều nghịch lý hơn là mức độ thông thường của các bài luận triết học. Nietzsche không được đánh giá cao bởi những người đương thời trong suốt cuộc đời của ông, nhưng đầu thế kỉ 20, ông đã được giới trí thức ở Đức, Pháp và Anh công nhận. Ông bắt đầu bị mang tiếng xấu tiếng khi Đảng Quốc xã của Đức chọn ông là một tiền bối, mặc dù Nietzsche có quan điểm chống chủ nghĩa bài Do Thái và chủ nghĩa dân tộc Đức. Sau thế chiến thứ hai, triết gia Walter Kaufmann bắt đầu một cố gắng bền bỉ nhằm khôi phục lại danh tiếng của Nietzsche trong các nước nói tiếng Anh, và vào nửa sau của thế kỉ 20 Nietzsche đã được xem là một nhân vật quan trọng có ảnh hưởng lớn trong triết học hiện đại. Trực tiếp và gián tiếp (thông qua Martin Heidegger), Nietzsche đã ảnh hưởng đến thuyết hiện sinh (existentialism), chủ nghĩa hậu hiện đại (postmodernism), phân tâm học (psychoanalysis) và nhiều tư tưởng theo sau đó.}

Vị Như càng nghe càng cảm thấy không khí trong xe mỗi lúc một lạnh, thật khác biệt với ánh sáng bên ngoài.

Quá khứ khi đi vào sân bay quốc tế, trong lòng Vị Như luôn tràn đầy mong đợi, bởi vì máy bay Hạ Cánh có thể nhìn thấy bóng dáng âm áp của Hàn Tô Duy. Nhưng giờ đây mọi thứ đều đã thay đổi. Từ thời khắc chia tay anh, mọi thứ đã không thể giống như lúc trước.

Tuyến bay đến Munich cũng không thể gặp những đồng nghiệp cũ, Vị Như phát hiện mỗi khi Lâm Tề Viễn và Lục Diệp Quân nói chuyện thì âm lượng luôn được giảm đến mức tối đa, phảng phất như tiếng còi báo tán bình thường, phát hiện này khiến Vị Như nhớ đến những lời phỏng đoán về việc hai người là đồng tính luyến ái của Hứa Ngôn, lập tức không nhịn được cười rộ lên, cũng may vị trí bọn họ đứng khá xa, mặc dù cười cũng không bị họ phát hiện.

Người ngồi gần Vị Như là một bà lão người Đức, so với trình độ soi mói và bắt bẻ của Lâm Tễ Viễn thì quả thật còn hơn rất nhiều. Vừa cất cánh không lâu bà đòi uống rượu, còn nói chỉ muốn loại rượu do Áo sản xuất, trên máy bay chỉ có loại rượu nho của Pháp, làm sao có rượu Ice Wine (Rượu đá) của Áo được chứ. Vì vậy bà ta không ngừng lăm bằm, tâm tình khó chịu. Vị Như nghe được bà ta nói những lời thô tục bằng tiếng Đức, nói nửa ngày lại dùng tiếng Đức nói với Vị Như “Phụ vụ trên máy bay của người Hán quả thật càng ngày càng kém” {Hana: Vang đồ của Pháp ai cũng biết rồi đúng hem ^^, còn Ice Wine là loại rượu với vị ngọt và gọi cái tên khác là Eiswein. Nước Đức là nước đầu tiên sản xuất ra loại Rượu Đá cách đây khoảng 200 năm. Và các nhà sản xuất rượu tại Canada bắt đầu làm loại rượu này vào thập niên 1990's với một kỳ tích không ngờ rằng nó lại được người sử dụng ưa chuộng mạnh mẽ, và do đó số lượng rượu sản xuất ngày một gia tăng nhanh. Loại rượu nho bình thường được ủ bằng những quả nho tươi, nhưng đặc biệt loại rượu đá này được ủ bằng những quả nho được bọc bởi lớp băng bên ngoài. Nó tạo hương vị đậm đà hơn. Mùa thu hoạch đến, khi nho đã đóng băng, được thu hoạch bằng tay, khỏi sự khi nhiệt độ xuống dưới từ -10 cho đến -13 độ C và nho đã hoàn toàn đóng băng trên giàn. Và khi nho đông lạnh được ép lại, lượng nước tự nhiên trong trái được giữ hoàn toàn dưới lớp vỏ bao bọc dưới dạng các tinh thể đá. Một phần nhỏ nhưng vô cùng quý giá với nồng độ nước nho cao được chiết xuất ra. Nước nho tinh chất được chiết xuất ra này chỉ chiếm khoản 1/5 số lượng nước nho chiết xuất thông thường khi thu hoạch nho tươi. Hay nói cách khác, để làm một chai Rượu Đá, thì cùng với số lượng đó, có thể làm được 5 chai rượu thường, và đó có lẽ là lý do tại sao mà giá của chai Rượu Đá tương đối đắt. Cái này cũng chả biết thế nào, Vang Pháp uống rồi chứ còn cái này chưa có tiền mua ^^}

Vị Như làm bộ nghe không hiểu, dùng tiếng Anh nói “Xin lỗi, tôi không biết nói tiếng Đức.”

Bà lão lập tức im lặng, có vẻ như nói chuyện bằng tiếng Anh với bà ấy là quá khó khăn.

Vị Như cúi đầu xem tài liệu trong tay, nhìn hai người gần đó, vừa vận nhìn thấy ánh mắt đồng tình của Lục Diệp Quân, dịu dàng cho cô chút an ủi, cô nhún vai, tỏ vẻ không thể làm khác được.

Lúc máy bay cất cánh Vị Như mấy lần ngẩng lên để cho mắt nghỉ ngơi đều thấy Lâm Tễ Viễn đang nhìn tài liệu trong tay, cau mày, ánh mắt thâm thúy. Qua mười tiếng bay, Lục Diệp Quân và Vị Như không biết ngủ được bao lâu, nhưng mỗi khi Vị Như tỉnh lại đều thấy anh, tinh thần anh ta rất phấn chấn, có vẻ như chẳng cần nghỉ ngơi gì cả.

Vị Như suy nghĩ, bọn họ đến Munich, theo giờ địa phương thì là giữa trưa, ngay buổi chiều sẽ đến chỗ khách hàng nói chuyện bàn ăn, chỉ có một chút thời gian để ăn trưa cho nên để có thể theo sát hành trình, nghỉ ngơi nhiều một chút. Lục Diệp Quân có vẻ cũng nghĩ như thế, còn Lâm Tễ Viễn vẫn không hề chớp mắt.

Ngồi lên vị trí tổng giám đốc này đúng là thân bất do kỷ. Một công ty lớn như thế, hơn ngàn người đợi anh ta phát lương, thời gian cho bản thân nhất định sẽ rất ít. {Hana: Thân bất do kỷ: lấy trong câu “Nhân tại giang hồ thân bất do kỷ”, ý nói nhiều việc không phải mình có thể quyết định được, nó còn do nhiều yếu tố khác kết hợp dẫn đến. đại loại là thế, bao giờ hiểu sâu hơn bổ sung sau ^^}

Được một nửa hàng trình, Lâm Tễ Viễn bắt đầu xem tạp chí tiếng Anh Time Magazine, kinh tế học, Vị Như âm thầm buồn bực, đọc hiểu tạp chí như thế chắc chắn tiếng Anh phải rất tốt, vì sao còn muốn có người phiên dịch? Chỉ là ông chủ nghĩ gì, nghĩ cũng không nghĩ ra, vẫn là ngoan ngoãn phục tùng thôi. {Hana: Time Magazine chính là tờ NewYork Time thì phải ^^, tờ tuần báo nổi tiếng nhất nước Mỹ ^^}

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Thời tiết Munich khá tốt, bầu trời màu xanh như mới được gột rửa trở nên tinh khiết lạ thường, lúc này đúng thời điểm lễ hội bia hàng năm nên có rất nhiều du khách trên khắp thế giới tụ hội về đây tạo nên không khí vô cùng náo nhiệt. Vị Như từng theo Hàn Tô Duy đến đây một lần, ngồi trên quảng trường uống bia, dựa lên bờ vai rộng lớn của ai đó, cô đã nhanh chóng chìm trong cơn say. Đêm đó trong khách sạn ở Munich, cô, hoàn mỹ mang theo chút ngượng ngùng. Chỉ là, sau ngày đó một năm, cũng ở một khách sạn tại Munich, Vị Như đối mặt với chiếc gương, nhìn khuôn mặt mệt mỏi vì mới đi chuyến đường xa, trong lòng không khỏi khó chịu, muốn trấn áp cũng không được, cô thật sự muốn tìm cách để bản thân không bật khóc.

Vị Như liếc mướt tạt nước lạnh lên mặt mới có thể đẩy ba chữ Hàn Tô Duy kia ra khỏi đầu, giờ mọi thứ chỉ có thể theo kiểu “nước đến chân mới nhảy” thôi. Một tiếng nữa, cô sẽ đi cùng hai người không mấy quen thuộc đi gặp khách hàng, sao có thời gian ngồi lo chuyện “nữ nhi tình trường” đây?

Không biết có phải nhìn ra được sắc mặt của cô không tốt hay không mà trên đường đi gặp khách hàng Lục Diệp Quân an ủi cô “Tiểu Kiều, cô đừng lo lắng, khách hàng lần này là một người Đức có tuổi, vừa nhìn thấy cô xinh đẹp như búp bê Trung Hoa thế này không lập tức cùng chúng ta ký kết mới lạ đấy, đối thủ của chúng ta khẳng định không thể có được người hoàn mỹ hơn cô, chuyện này, khẳng định lập tức thành công.”

Trong lòng Vị Như vẫn không khá hơn là mấy nhưng vẫn cố phối hợp cười lên. Biết rõ đây chỉ là lời an ủi nhưng nghe cũng rất vui vẻ thoải mái.

Vừa muốn mở miệng cảm ơn thì Lâm Tễ Viễn đột nhiên quay đầu hỏi “Kiều Vị Như, tiếng Anh của cô thế nào?”

Vị Như không hiểu lời anh ta hỏi là có ý gì, nhanh chóng trả lời “Cũng không đến nỗi nào.” Tại khoa tiếng Đức của đại học A phải học cả hai ngôn ngữ là tiếng Đức và tiếng Anh, tiếng Anh của cô cũng không kém, chỉ là trước mặt ông chủ, không dám khoe mẽ.

Lục Diệp Quân cũng sững sờ, khó hiểu quay đầu lại nhìn Lâm Tễ Viễn.

Lâm Tễ Viễn thoáng trầm tư, mở miệng nhẹ nhàng nói “Đội lát nữa cô đừng tiếng Anh là được rồi. Đừng để cho khách hàng biết cô biết tiếng Đức.”

Một lời nói ra, Vị Như hoàn toàn không biết mục đích của anh ta là gì. Anh ta hình như cũng không có ý định giải thích, cúi đầu tiếp tục xem tài liệu, Lục Diệp Quân cuối cùng cũng hiểu ra, thoáng nhìn Vị Như, khi vừa xuống xe, kéo Vị Như qua một bên, nhẹ giọng nói “Đội lát nữa cô nói mình chỉ biết tiếng Anh, khi những người Đức đó bí mật nói chuyện, cô nhớ chú ý nghe.”

Vị Như hiểu rõ, ngược mắt nhìn Lục Diệp Quân, gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Chủ của công ty kia quả nhiên là một người lớn tuổi, hình dáng bên ngoài nhìn giống khuôn mặt của người sáng lập ra KFC, dáng người nhìn như một ông già béo ục ịch, chỉ là ngôn từ sắc bén, không ngừng hỏi nhiều vấn đề của Hồng Viễn. Hầu hết thời gian đều là Lục Diệp Quân trả lời ông ta, Vị Như ngồi một bên làm ra vẻ như đang phiên dịch cho Lâm Tễ Viễn, chỉ cảm thấy không khí càng lúc càng quý dị.

Tiếng Anh của Lâm Tễ Viễn rõ ràng rất tốt, tất cả đối thoại của bọn họ anh ta đều hiểu rõ, Vị Như ghé vào tai anh ta nói chuyện, nét mặt của anh ta cũng không hề biến hóa, dù cho lúc sau đó có nhiều chỗ cô không nghe rõ, dịch ra tiếng Trung cũng không quá sát ý, mò hỏi bắt đầu rìm ra, anh ta cũng không có bất cứ điều gì bất mãn.

So sánh ra, tiếng Trung dịch ra tiếng Anh có vẻ dễ dàng hơn nhiều, Vị Như tràn đầy tự tin tiếng Anh của mình không hề kém tiếng Đức, mà Lâm Tễ Viễn thật sự rất ít khi mở miệng nói chuyện, cơ hội để cô phiên dịch có vẻ cũng không nhiều.

Trên đường đến đây Vị Như có nghe thấy Lục Diệp Quân nói với Lâm Tễ Viễn, lần đàm phán này nội dung chủ yếu là vấn đề báo giá. Cạnh tranh cùng bọn họ cũng có một công ty khách, giá có vẻ thấp hơn Hồng Viễn, cho nên người Đức kia mới chậm chạp không muốn quyết định.

Bàn bạc được một lúc những người Đức bắt đầu nhỏ giọng trao đổi với nhau, lúc này Lục Diệp Quân gửi cho Vị Như ánh mắt đầy thâm ý.

Vị Như làm sao không hiểu, bản thân hôm nay đến đây làm gián điệp, chỉ là dù có dựng thẳng lỗ tai cũng không nghe rõ những người Đức kia đang nói gì.

Nói chuyện gần một giờ, những người Đức mời mọi người ra phòng coffee, Vị Như hiểu rõ, lúc trước đàm phán chỉ là phần nổi, kế tiếp chính là thời điểm đàm phán về giá cả. Chỉ là người Đức vẫn rất đề phòng, muốn moi từ trong miệng họ dù chỉ một tiếng huýt gió chắc cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hành lang của công ty này thiết kế tinh tế, tất cả đều là cửa thủy tinh trong suốt, lúc này Vị Như và hai người đàn ông đứng ở hành lang, cúi đầu nhìn khung cảnh ngoài đường.

Không chỉ mình Lâm Tễ Viễn nghiêm mặt, người luôn mang vẻ mặt vui vẻ như Lục Diệp Quân cũng bắt đầu nở nụ cười cứng nhắc, Vị Như hiểu rõ, sau đây khẳng định sẽ là một trận chiến đầy ác liệt. Cô cũng không giúp đỡ được gì, cũng không thể nghe bọn họ nói được gì, đành phải nhìn quanh, buông lỏng thần kinh căng thẳng vì phiên dịch suốt một giờ qua.

Vô tình, Vị Như nhìn thấy người như người sáng lập KFC đang cùng trợ lý cúi đầu nói chuyện tại phòng pha cà phê, biểu hiện trên mặt hai người cũng giống với biểu hiện hai người bên mình. Vị Như vừa tưởng tượng vừa xoay người đi về phía phòng cà phê.

Lúc đi qua người giống ông già KFC, Vị Như ngẩng đầu lịch sự cười với ông ta.

Có lẽ thật sự như Lục Diệp Quân nói, phụ nữ Trung Quốc đặc biệt được người nước ngoài yêu quý, người đàn ông giống ông già KFC lập tức trả lại cho Vị Như một nụ cười sáng lạn.

Phòng pha cà phê chỉ vài mét vuông nhưng bên trong có đủ loại cà phê, Vị Như tùy tiện chọn một bàn, làm bộ đang nghiên cứu cà phê, bên tai truyền đến giọng Đức với khẩu âm phía Nam quen thuộc.

Năm Vị Như học năm thứ tư đã có một sinh viên trao đổi đến học cùng, là một người đến từ Munich, khi học hành nhàm chán sẽ yêu cầu cậu ta giới thiệu về phương ngôn nước Đức, mục đích chủ yếu là khiến nữ sinh trong lớp cười vang. Hàn Tô Duy khó chịu không thêm để ý đến, đối với những cô gái đang si mê kia chỉ cười nhạt. Không nghĩ tới hiện tại cũng có thể nhận ra công dụng của việc đó.

Vị Như nhanh chóng phát hiện, hai người đang cau mày nói về giá cả của Hồng Viễn, vội vàng lấy lại tinh thần, không gian trong phòng trà rất nhỏ, dù những người Đức có giảm nhẹ âm lượng cô cũng có thể bập bõm nghe được đôi câu. Giả bộ nghiên cứu máy pha cà phê khoảng hai phút, cô đột nhiên nghe thấy một con số rất quan trọng, giá của đối thủ cạnh tranh, so với của bọn họ thấp hơn chín trăm ngàn Euro.

Một khắc này Vị Như quả thật không dám tin vào vận khí của mình, vốn chỉ cho là tùy tiện quan sát, không nghĩ vận may lại rơi từ trên trời xuống, không thể tưởng lại có may mắn rơi xuống đầu mình như thế. Cô bắt đầu cảm thấy máu dồn hết lên não, trống ngực đập hỗn loạn.

Chỉ là còn chưa kịp kích động Vị Như nghe tiếng người giống ông già KFC xoay người nhìn thẳng cô nói

“Hi Lady, what do you want?” (Hana: Tiểu thư, cô muốn gì?)

Giọng nói dễ gần vang lên bên tai lại như tiếng chuông cảnh báo.

Không hay rồi, ở lại quá lâu sẽ bị phát hiện, Vị Như không kịp nghĩ nhiều, lập tức nở nụ cười nói “Triple-espresso, I’m so exhausted.” (Hana: Một ly gấp ba lần cà phê, tôi thật sự mệt muốn chết rồi.)

Chắc là khuôn mặt tươi cười và vô tội của cô khiến những người Đức nói lỏng phòng vệ, người đàn ông với khuôn mặt giống ông già KFC tùm tùm đi đến, ở bên cạnh bàn pha làm mấy động tác, sau đó đổ ra một chất lỏng màu đen vào ly.

”Enjoy.” Ông ta đích thân đưa cà phê cho Vị Như, cũng không để ý tay Vị Như đã không nén được mà run rẩy.

Cố gắng chống đỡ nói lời cảm ơn và lấy lại bình tĩnh, lưng Vị Như đã ướt đầm mồ hôi, chỉ kịp đi về phía Lâm Tế Viễn và Lục Diệp Quân nói xong câu quan trọng kia người Đức đã bắt đầu nói đuổi nhau vào phòng họp.

Một lần nữa ngồi vào vị trí của mình, Vị Như cảm thấy toàn thân rã rời, nhưng vẫn cố lấy tinh thần, lúc cúi đầu nhìn thấy Lục Diệp Quân mỉm cười với cô, trong mắt hiện lên vui sướng, ở dưới bàn dưng thẳng ngón cái.

Hội nghị lần nữa được bắt đầu, Vị Như định tiếp lục phiên dịch lại thấy Lâm Tế Viễn nghiêng người nói nhẹ vào tai cô một câu “Không cần phiên dịch, tùy tiện nói gì đó cũng được.”

Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy giọng nói đầy dịu dàng của Lâm Tế Viễn, thậm chí có vài phần thân mật, khoảng cách quá gần khiến cô có thể cảm nhận được nhiệt độ khi anh nói chuyện phả lên mặt mình. Hơi ngược mắt, nhìn vào đôi mắt kia, vẫn như trước, không hề gọn sóng, nhìn không ra đang suy nghĩ gì.

Vị Như nhẹ nhàng thở ra, cô thật sự cần phải nghỉ ngơi, vừa rồi trải qua một trận kích động đã hao tổn rất nhiều sức lực. Có thể đại não phản ứng quá chậm khiến cô không biết phải nói gì cho đúng. Sững sờ giây lát, vô thức lại bắt đầu phiên dịch. Có lẽ từ trong tiềm thức phát hiện, nói chuyện với ông chủ so với phiên dịch còn khó khăn hơn nhiều.

Nghe thấy cô trở mình, Lâm Tế Viễn lộ ra một nụ cười khó hiểu, chỉ là Vị Như đang cúi đầu nên không trông thấy, chỉ thấy năm ngón tay thon dài đặt trên tay ghế, nền đen làm nổi bật vẻ trắng nõn lạ thường, những màu sắc khác gần như trở thành màu xám hết.

Phần sau của hội nghị Vị Như cảm thấy mình giống như đi vào cõi thần tiên, cho đến khi hai bên đứng lên bắt tay, nhìn nụ cười trên mặt Lâm Tế Viễn và Lục Diệp Quân cô mới hiểu được, trận chiến này, bọn họ hẳn có thể chiến thắng. Cô nằm mơ cũng không dám nghĩ lần đi công tác đầu tiên lại có thể may mắn như thế. Chỉ là nghĩ kỹ lại mới ý thức được mình khi nãy đã uống một ly cà phê đặc gấp ba lần, lúc này trống ngực đập thình thịch, đã không ở trạng thái bình thường, khó trách vừa rồi lại thấy mơ màng như thế. Từ trước đến giờ cô không uống cà phê đặc như thế, thỉnh thoảng uống một chút nhưng loãng hơn, hôm nay vì tình thế cấp bách khiến cô làm chuyện ngu xuẩn rồi.

Từ phòng họp đi ra, Lục Diệp Quân phát hiện sắc mặt Vị Như không ổn, vội vàng đi đến bên cạnh hỏi “Tiểu Kiều, cô không sao chứ?”

Vị Như khó khăn cười “Uống hơi nhiều cà phê, có phần choáng váng thôi, không sao.”

“Tôi cũng hơi mệt, về khách sạn nghỉ sớm đi.” Lâm Tế Viễn nói rồi bước đi ra ngoài, bước chân của anh không quá nhanh, như đang đợi hai người.

Trên đường đi, Lục Diệp Quân vui vẻ tán thưởng Vị Như đáng bậy đánh bạ mà lại trúng đích, Vị Như không còn sức lực phụ họa cùng anh ta, tựa người trên xe, một hồi nói chuyện, miễn cưỡng bản thân bình ổn lại nhịp tim.

Trở lại phòng khách sạn Vị Như lập tức ngã xuống giường, cả ngày này giống như một giấc mộng, giấc mộng này đã rút toàn bộ sức lực của cô, cơ thể đang chịu tác động của cà phê, muốn ngủ cũng không ngủ được, chỉ có thể nằm xem bản tin tiếng Đức, chờ cơ thể phục hồi.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần* (Như Xa, Như Gần) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6

Sắc trời dần thành một màu đen, Vị Như vẫn không ngủ được, nhưng tinh thần đã khá hơn một chút, đi rửa mặt, mở cửa sổ, không khí bên ngoài lùa vào mang theo cảm giác thoải mái.

Cô mới đến Munich một lần cũng không quên được nơi này. Bọn họ đã từng hẹn, hàng năm đến lễ hội bia đều đến Munich chơi, đều sẽ ở lại khách sạn đó, thế nhưng, giờ đây, lễ hội bia đã bắt đầu, vậy mà người kia lại không thấy bóng dáng. Có lẽ, anh cũng đang ở nơi nào đó, cùng với ai đó, giống như năm đó, thoải mái uống bia, nghe nhạc.

Công việc đã xong, trong lòng có một chút bức bối khó tả, lén lút công thành chiếm đất, bao phủ trái tim cô.

Trước lúc về phòng Lục Diệp Quân đã dặn buổi tối cùng nhau ăn cơm, nhưng Lâm Tế Viễn hình như không mấy hào hứng nên về phòng nghỉ ngơi, kế hoạch ăn tối đành phải hoãn lại. Như vậy cũng hay, Vị Như vốn đang lo lắng cùng ông chủ ăn cơm thế nào, không biết có cảm nhận được vì gì không đây.

Giám mình trong phòng cảm thấy khó chịu, cô thay quần áo, đi khỏi khách sạn.

Từ thang máy đi ra đường lớn, Vị Như ngạc nhiên phát hiện Lâm Tề Viễn hình như có mặt ở mọi nơi. Như lúc này đây, anh ta đang ngồi ở bên đường lớn uống cà phê, trên tay là một cuốn sách.

Cô âm thầm nhíu mày, vừa định cúi đầu lên đi qua, không nghĩ đến Lâm Tề Viễn ngẩng đầu lên, liếc thấy cô.

Không thể tránh cô đành đi qua, mỉm cười, còn chưa kịp nói chuyện Lâm Tề Viễn đã nói “Muốn đi ra ngoài à?”

Vị Như nhẹ gật đầu.

“Tôi cũng định đi ra ngoài. Đi cùng đi.” Nói rồi, anh ta đứng lên.

Anh ta đã đổi quần áo, giờ này mặc trên người không phải bộ vest nghiêm trang nữa mà là một chiếc áo da cao cấp, kiểu dáng hơi lùng thùng, có vẻ người anh ta quá gầy nên bị khí lạnh ở đây làm phiền, có phần mệt mỏi, điều này cũng làm cho Vị Như cảm thấy mặc trang phục thể này có vẻ hợp với độ tuổi của anh ta hơn nhiều.

“Đi uống bia không?” Vừa bước đi, Lâm Tề Viễn cúi đầu hỏi Vị Như. Cái này không phải đang hỏi ý kiến mà là đưa ra chỉ thị, không thể cãi lại.

Vị Như nào dám nói không, chỉ có thể lần nữa gật đầu.

Khách sạn bọn họ ở cách không xa một quán bia khá nổi tiếng, chỉ là Vị Như không biết đường. Vị Như gần như bị lạc hướng. Cô vốn là người không thể nhớ đường, tại đất nước xa lạ này càng dần độn u mê, đành phải tìm người mở cửa ở khách sạn hỏi đường.

Lâm Tề Viễn nhìn cô và người giữ cửa nói chuyện, một bên mặt mê hoặc dưới sắc chiều khiến nhiều người trong khách sạn phải cố gắng để có thể bình tĩnh lại, giống như một người khác hẳn, đúng là sự khác biệt quá lớn, cô lúc này hơi nhíu mày để lộ rõ chút trẻ con. Không lâu sau Vị Như đã trở lại, vẫn vẻ mê hoặc không hề giảm.

“Đi như thế nào?”

Vị Như nghi vẫn nhìn Lâm Tề Viễn, chán nản thất vọng đáp “Không biết, người giữ cửa nói ra cửa cứ đi theo dòng người là đến nơi.” Nói xong đứng tại chỗ, chân tay luống cuống. Hai người im lặng, Vị Như lo lắng nhìn, lại thấy Lâm Tề Viễn thần nhiên nở nụ cười.

Cô lập tức ngăn cản cả người.

Bởi vì nụ cười rạng rỡ của anh thậm chí còn cho người ta thấy chút ấm áp vui vẻ, khóe miệng của anh có một chút dịu dàng giống như ánh mặt trời lúc bình minh, thứ ánh sáng yếu ớt nhưng dịu dàng, dù không rõ ràng nhưng vẫn có một độ cong nhu hòa. Trong nháy mắt, cô quên chính mình đã một mực gọi anh là tảng băng, vẫn cảm thấy anh ta lúc nào cũng lạnh buốt từ đầu đến chân.

“Chúng ta cũng đi theo dòng người là được rồi.” Nụ cười trên mặt Lâm Tề Viễn như đóa Phù Dung sớm nở tối tàn, rất nhanh đã không còn thấy, thái độ lạnh nhạt được khôi phục. Đi tới cửa phát hiện Vị Như chưa theo kịp anh xoay người dừng ở đó, cũng không nói gì, chỉ quay đầu nhìn Vị Như, giống như đang đợi cô.

Vị Như nhìn bóng dáng cao lớn đang đứng, bỗng chốc tỉnh lại.

Ngoài cửa là một thế giới náo nhiệt, người giữ cửa nói không sai, nơi này cách quảng trường không xa, quả nhiên có một dòng người đang ò ạt bước đi, hướng về nơi có ánh sáng, ở phía xa có thể thấy những tòa nhà chọc trời được thấp đủ mọi loại đèn màu sắc.

Lúc Vị Như đi theo dòng người đến quảng trường cô một mực cúi đầu, cân nhắc nên nói cái gì.

“Kiều Vị Như.”

Vị Như nghe tiếng Lâm Tề Viễn gọi cô, ngẩng đầu nhìn thấy một nửa khuôn mặt của anh, khuôn mặt gầy gò dưới ánh sáng chói lòa của những ngọn đèn rực rỡ mới có chút cảm giác hồng ảo. Anh gọi cô một tiếng rồi ánh mắt lại nhìn thẳng về phía trước, suy tư một chút mới quay mặt lại, tìm kiếm ánh mắt cô “Cô rất sợ tôi?”

Có lẽ xung quanh quá ồn nên anh ta phải nói lớn hơn, bốn từ tiếng Trung rất rõ ràng nổi bật giữa những giọng Đức.

Anh dừng bước, chăm chú chờ Vị Như trả lời, đôi mắt sáng hơn bình thường vài phần.

Vị Như vô thức lắc đầu “Không có.” Trong lòng lại bồn chồn không yên, không ngờ cô lại thể hiện rõ thế, còn để cho anh ta trực tiếp mở lời hỏi.

Chỉ dừng lại trong chốc lát người phía sau đã không thể đợi được mà chen lên, Lâm Tề Viễn bị một người đàn ông ngoại quốc đẩy một cái, lao đảo vài bước, trong nháy mắt Vị Như vươn tay, đỡ được cánh tay của anh ta. Người đụng phải lập tức quay đầu xin lỗi, kèm theo một nụ cười đầy nhiệt tình.

Lâm Tề Viễn quay đầu nói không sao, sau đó quay lại nhìn ngón tay của Vị Như, ý vị thâm trầm tiếp tục đề tài đang nói “Vậy là được rồi. Tôi có gì đáng sợ đâu chứ?”

Vị Như thả tay anh ta ra, hai người tiếp tục hòa vào dòng người đi về phía trước.

Anh ta có cái gì đáng sợ ư? Vấn đề này ngay cả Vị Như cũng không biết nữa.

Anh ta là ông chủ của mình? Một ông chủ luôn có thái độ lạnh lùng? Nhưng như thế cũng không đủ để Vị Như cảm thấy sợ anh ta, nhiều lắm cũng chỉ là chút sợ hãi thôi.

Có thể nói đúng là cô sợ hãi, chỉ cần ở cùng chỗ với anh ta sẽ cảm thấy chân tay luống cuống, nói cái gì hay làm gì cũng không thể không lo lắng, sợ sẽ khiến anh ta giận. Giống như vừa rồi, khi đưa tay đỡ lấy anh ta lại đột ngột nhớ đến lời Hứa Ngôn từng nói, khi anh ta ngã sẽ không muốn ai giúp, lập tức cảm thấy người mềm ra, chỉ muốn buông tay thật nhanh.

Mà chen chúc giữa nơi đông thế này, cự ly của hai người quá gần, Vị Như có thể cảm nhận được tay của Lâm Tế Viễn rất gần tay mình, thỉnh thoảng còn vô tình động chạm, cô ngẩng đầu liếc nhìn, phát hiện anh ta nhũn mảy, cẩn thận ứng phó với những người xung quanh. Cô đột nhiên cảm thấy hồi hân, đáng ra không nên cùng anh ra đến đây, trên đường đi cô đã quan sát rất kỹ, anh ta đi khá khó khăn, có đôi khi bước hụt chân, bước đi khá chậm, chỉ là che dấu rất tốt, nếu không phải có người nói cho cô biết có lẽ cô chỉ nghĩ anh ta không cẩn thận bị trật chân.

Bọn họ đến quảng trường rất nhanh, tại nơi này người người đứng chen chúc chật cứng.

Vị Như bắt đầu tìm nơi thích hợp. Mỗi một lều đều đã có người ngồi đầy, tìm gần nửa giờ mới tìm thấy một lều có chút không gian, vì thế xoay người nói “Hình như có chỗ để...” Xoay người, lúc này mới phát hiện Lâm Tế Viễn đã không ở bên cạnh nữa.

Vị Như lập tức luống cuống, ở nơi này nhiều người như thế, vừa rồi cô chỉ mãi nghĩ vẫn vợ, anh ta lạc đi đâu lúc nào cũng không biết, giờ làm sao tìm được anh ta đây? Cô kiễng mũi chân nhìn xung quanh, quanh cô toàn những người nước ngoài cao lớn, không thấy bóng dáng anh ta đâu.

Thỉnh thoảng có người đi tới đi lui xô đẩy cô đi, cô cố gắng chống cự nhưng hoàn toàn phí công, đứng lệch ra chưa được hai bước đã bị đẩy trở lại, đành phải đứng tựa ở cửa một lều, cố gắng kiềm chân, chỉ hi vọng Lâm Tế Viễn đứng ở gần đó, có thể nhanh chóng tìm thấy cô.

Lúc còn bé, trong một lần đi chơi công viên, Vị Như mãi chơi, lúc ngẩng đầu đã không thấy ba mẹ đâu, cô khóc rất nhiều, cuối cùng lạc đường, cho đến tận khi trời tối mới được nhân viên quản lý tìm thấy, đưa đến văn phòng, nơi đó có ba mẹ cô đang đợi. Cô nhớ rất rõ, lúc đó ba cô đã dặn, lần sau nếu đi lạc nhất định phải đứng nguyên tại chỗ, chờ người đến tìm cô.

Hiện tại, giữa quảng trường lớn như thế này, bên tại toàn những âm thanh gọi nhau xa lạ, cô cảm thấy cô đơn và sợ hãi.

Cô bị lạc mất ông chủ của mình, còn sợ hãi hơn so với khi bị lạc ba mẹ, hoàn cảnh lúc này khiến cô khóc không ra nước mắt. Giữa biển người mênh mông, không một ai chú ý đến cô đang kinh hoàng nhìn xung quanh. Nơi này nhiều người như vậy, không biết anh ta bị đẩy đi tận đâu, không biết khi nào mới có thể tìm thấy cô, cũng không biết có bị người ta xô đẩy làm ngã lăn trên đất không. Vị Như càng nghĩ càng sợ hãi, nếu lạc mất ông chủ thật, trở về không biết sẽ bị mắng đến mức nào đây.

Có vẻ thấy Vị Như đứng ở cửa ra vào khá lâu, một bà lão người Đức đi đến, ân cần hỏi chuyện, bà lão có khuôn mặt hiền lành, mặc bộ trang phục truyền thống của Đức, Vị Như nhìn khuôn mặt tươi cười của bà mà lòng càng như có lửa đốt, nước mắt tuôn ra, đành phải buồn bã nói “Cháu bị lạc bạn.”

Vừa nói xong thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc mang theo chút bất mãn “Sao lại đi nhanh thế?” Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Tế Viễn đi đến từ phía sau bà lão, cách thân hình mập mạp của bà cau mày với cô.

Cô không kịp giải thích, chỉ cảm thấy tảng đá nặng trong lòng đột nhiên rơi xuống.

Bà lão người Đức quay đầu, cười tủm tỉm nói với Lâm Tế Viễn “Đừng có để lạc bạn gái cậu nữa nhé.” Nói xong đi vào bên trong lều.

“Bà ấy nói gì thế?” Lâm Tế Viễn đi đến trước mặt Vị Như, một cảm giác áp bách lập tức ập đến.

“Bà ấy nói ở đây nhiều người, cẩn thận bị lạc.” Vị Như nói xong vội chuyển chủ đề “Ở đây có chỗ ngồi, Lâm tổng, chúng ta vào thôi.”

Lâm Tế Viễn bán tín bán nghi gật đầu, cũng không hỏi lại. Vừa rồi lúc anh và cô bị tách ra, anh nhìn thấy cô trước, đang bối rối nhìn quanh, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, giống như một cô bé bị vứt bỏ. Anh rất muốn chạy đến thật nhanh, có điều quá nhiều người nên anh mất khá nhiều thời gian, khó khăn lắm mới đến được, thật may, cô vẫn một mực đứng ở nơi đó, đợi chờ anh, nếu như cô dời bước đi, có lẽ bọn họ thật sự sẽ lạc nhau.

Bọn họ ngồi xuống một góc tối, kêu gì đó, mặt đối mặt. Tiếng động ồn ào xung quanh, thế nhưng góc họ ngồi khá yên tĩnh. Vị Như nhìn chiếc chén trong tay không dám ngẩng đầu.

“Hôm nay...” Lâm Tế Viễn mở miệng trước, lại chần chừ một chút mới nói “Well done.”

Vị Như phục hồi tâm tình, miễn cưỡng cười nói “May mắn thôi.”

Trên đường tới đây những lời Vị Như nói với anh chỉ có vài câu. Chính cô không phải người có tính cách nặng nề như thế, có điều Lâm Tế Viễn là người quá mức trầm mặc, Lục Diệp Quân lại không có ở đây, hiện tại mới phát hiện không biết phải nói gì với anh ta, nhất thời xấu hổ, thật may bên tai có khá nhiều tiếng nói ồn ào của nhiều người. Chỉ là, tìm một chủ đề cũng khó vậy sao? Vị Như muốn mở lời, Lâm Tế Viễn lại có điện thoại.

“Ồ bên ngoài... Không phải một mình... Được rồi... Tạm biệt.”

Vị Như tuyệt vọng phát hiện, một cuộc điện thoại dài hai ba phút anh ta

nói bốn câu. Người như vậy, làm sao có thể cùng anh ta trò chuyện đây? Đành phải nén giận trong lòng, vì sao lại muốn đi ra ngoài chứ, còn đụng phải anh ta, rồi đi đến tận đây nữa.

cũng may Lâm Tề Viễn nghe điện thoại xong đã nói “Lục Diệp Quân không nhìn được, đã đi ngủ rồi.” Nói xong, nhìn Vị Như hỏi “Cô không mệt sao?”

Vị Như lắc đầu nói “Không mệt lắm, trước kia cũng quen với mùi giờ thất thường rồi. Không đến lúc ngủ sẽ không ngủ, nếu không sẽ càng khó chịu hơn.”

Lâm Tề Viễn gật đầu đồng ý “Đúng, đúng là thế.”

Vị Như nghĩ, trên máy bay anh ta không hề ngủ, đến giờ không phải đã hai mươi mấy tiếng chưa ngủ rồi sao? Xem sắc mặt của anh ta đúng là không tốt lắm, đã thấy quầng thâm.

Cô cúi đầu, nâng cốc bia lớn lên, uống một hớp, bia này cũng không phải loại ngon lắm, cô không thấy được sự đặc biệt ở nó, nhưng trong không khí này, thật nóng nực làm người ta không kìm nén được mà hòa vào nó.

Không biết có phải bị không khí ở đây lây nhiễm khiến khuôn mặt Lâm Tề Viễn đã bớt lạnh lùng, anh ta đưa cốc lên, chậm chậm ném một ngụm, rồi nói với Vị Như “Tiếng Anh của cô cũng rất tốt.”

Vị Như ngẩng đầu, nhìn khoe miệng anh ta dính chút bọt bia, cúi đầu lấy khăn tay trong túi, vừa trả lời vừa đưa khăn tay cho anh ta “Bốn năm đại học bắt buộc phải học tiếng Anh, chỉ có điều bỏ hơi nhiều để dành sức lực học tiếng Đức.”

Lâm Tề Viễn ngạc nhiên một chút rồi hiểu ra, nhận lấy khăn tay đưa lên lau khoe miệng, lần nữa lộ ra nụ cười như không cười “Cô cũng trốn học?” Lúc anh nói ra ngữ điệu có phần biến hóa, như là không vội nghe được đáp án của đối phương, nhưng khẩu khí bình tĩnh lại khiến người ta cảm thấy rung mình, không thể không thành thật trả lời.

“Đương nhiên, ai lên đại học chẳng có lúc như vậy.” Quả thật Vị Như không phải sinh viên chăm ngoan, mặc dù thành tích tốt nhưng trốn học là chuyện cơm bữa.

Lâm Tề Viễn làm vẻ suy nghĩ rồi gật đầu, lại tiếp tục hỏi “Trước kia sao lại đi làm tiếp viên hàng không?”

Vị Như nâng cốc lên, làm ra vẻ thoải mái nói “Trước kia muốn đi du lịch vòng quanh thế giới, sau này mới phát hiện thì ra bay tới bay lui rất mệt. Vẫn nên ổn định thì tốt hơn.”

“Vậy cô cảm thấy Hồng Viễn ổn định à?” Một tay nắm cốc bia, tay kia tùy ý để trên bàn, tiếng người bên trong lều ồn ào, giọng nói bình tĩnh như anh ta không nhiều lắm.

“Rất tốt. Công ty lớn, đãi ngộ tốt, quan hệ đồng nghiệp cũng không tồi.” Vị Như cười trả lời, có lẽ do tác dụng của hơi cồn, dần dần đối mặt với Lâm Tề Viễn cô đã không còn quá lo lắng như trước nữa, chỉ là vẫn âm thầm nhắc nhở mình, không thể uống nữa, từ lượng của cô chỉ đến vậy, nếu uống tiếp không thể bảo đảm cô không nói lung tung.

Chuyện công việc Lâm Tề Viễn không hỏi nữa, chuyển chủ đề “Tiếng Đức khó lắm sao?”

Vị Như thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng anh ta cũng hỏi vấn đề cô rất thành thạo “Rất khó, chỉ là động từ thôi cũng đã có rất nhiều loại...”

Vấn đề này Vị Như nói chuyện thoải mái hơn nhiều, nhưng lại sợ mình tê liệt nên không thể kéo dài quá lâu, nói hết về ngữ âm Đức, lại chuyển qua văn học Đức, sau đó đến văn hóa nước Đức, Lâm Tề Viễn vẫn vậy, rất ít nói, kiên nhẫn lắng nghe Vị Như nói, thỉnh thoảng có hỏi một đôi câu, Vị Như cảm thấy vô cùng may mắn, tốt lắm, cuối cùng có thể thuận lợi tán gẫu với anh ta, được lắm, nói chuyện mình hiểu rõ, anh ta không có cơ hội đâm chọc.

Các bàn trong lều xấp xếp rất gần nhau, bọn họ ngồi cạnh một đôi yêu nhau người Đức, đang nói chuyện yêu đương, tiếng nhanh như gió. Đột nhiên người thanh niên người Đức quay đầu nói với Lâm Tề Viễn “Hai người là người Nhật Bản hay Trung Quốc?” Anh ta nói tiếng Anh nên Lâm Tề Viễn lập tức đáp lại “Người Trung Quốc.”

“Vậy thì hay quá, anh dạy tôi với, tiếng Trung nói ‘anh yêu em’ thế nào? Tôi biết nói tiếng Đức, tiếng Pháp, tiếng Anh, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Bồ Đào Nha và cả tiếng Nhật nữa, nhưng lại chưa biết tiếng Trung Quốc.” Anh ta phấn khích hoa chân múa tay, sắc cồn nhuộm hồng khuôn mặt.

“Anh Yêu Em” Lâm Tề Viễn nói từng chữ một lần, rất nghiêm túc, giống như ba từ này có thể ảnh hưởng đến người nào đó.

Người thanh niên kia đọc theo, học đến tám chín mười lần.

“Đúng, chính là như vậy.” Anh ta nhẹ nhàng gõ đầu cậu ta, người thanh niên vội kéo tay bạn gái, nói câu vừa học “Anh Yêu Em”

Lâm Tề Viễn quay đầu mới phát hiện Vị Như đang lén ngáp.

“Hơi mệt rồi, chúng ta về thôi.” Anh nói, sau đó muốn đứng dậy, chỉ là vừa đứng lập tức lại phải ngồi trở lại trên ghế.

Vị Như gạt đầu đứng lên, vừa chuẩn bị xoay người đi ra ngoài, thấy sắc mặt anh ta thay đổi, lông mày nhíu chặt lại càng sợ, nhanh chóng bước đến bên cạnh anh ta, xoay người nhẹ hỏi “Lâm tổng, anh không sao chứ?”

Lâm Tề Viễn không trả lời, chỉ cúi đầu, cánh tay xanh xao trên mặt bàn, hơi dùng sức, một lúc sau, vịn bàn đứng dậy “Không sao, đi thôi.” Trên mặt anh đã khôi phục lại trạng thái bình thường, giống như không có chuyện gì xảy ra, chỉ là môi anh ta trắng bệch.

Vị Như đi ra ngoài, lo lắng quay đầu nhìn anh ta, trong đám người, một người phương Đông anh tuấn như thế thật hiếm thấy, khí chất xuất chúng, dù cho anh ta không nói gì cũng chỉ làm tăng phần lạnh lùng suốt khí của anh ta thôi.

Trên đường trở về Vị Như một mực đi theo sau anh ta, sợ lại lạc một lần nữa.

Đứng trong thang máy khách sạn, Vị Như cảm thấy cuối cùng một ngày cũng trôi qua, một ngày dài đằng đặc và thật đặc biệt, trong trí nhớ của cô chưa bao giờ trải qua một ngày như vậy.

“Kiều Vị Như.” Trong thang máy đi ra, vừa chào tạm biệt Vị Như lại bị Lâm Tề Viễn gọi ngược lại.

“Vâng?” Vị Như dừng bước.

“Vừa rồi tôi muốn hỏi cô, tiếng Đức Anh Yêu Em nói như thế nào?” Anh đứng ở hành lang khách sạn, dưới ánh đèn, ánh mắt của anh ta thâm thúy và mê đắm, dưới tác dụng của cơn sắc mặt của anh cũng không quá tái nhợt, hiện lên một chút ửng hồng.

Vấn đề này cũng không biết có bao người đã hời qua, Vị Như cười cười, nhìn anh ta, chậm rãi, nghiêm túc và trả lời rõ ràng “Ich, Liebe, Dich.”

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ngày hôm sau, bọn họ mỗi người một hướng, Lâm Tề Viễn và Lục Diệp Quân đến Frankfurt, nói là có chút chuyện riêng tư muốn làm, phá lệ khai ân thả cho Vị Như một ngày hoạt động tự do khiến cô có thể đến chỗ bạn tốt La Mẫn ở Munich.

Cuối cùng Vị Như cũng có thể thả lỏng tinh thần, vui vẻ hưởng thụ một ngày nghỉ ngơi. Cô trốn trong ổ của La Mẫn một ngày, vui chơi thoải mái, hàn huyên nhiều chuyện ngày xưa, đột nhiên, một lần nữa khôi phục lại quá khứ tuổi thanh xuân.

“Nghe nói hè sang năm Hàn Tô Duy sẽ phải về nước đấy.” Buổi tối, Vị Như chen chúc trên giường của La Mẫn, hai người ngẩn người nhìn trần nhà, im lặng một lúc La Mẫn đột nhiên mở miệng nói.

Hiện tại khi nghe thấy cái tên đó Vị Như đã không còn khó tiếp nhận như trước nữa, nhưng trong lòng vẫn còn chút khó tả, nói chuyện cũng mất tự nhiên “Ừ, chắc anh ấy tốt nghiệp rồi.”

La Mẫn trở mình, quay mặt về phía Vị Như “Mình gặp anh ta trên mạng, anh ta lần nào cũng nói là tại anh ta không tới.”

Vị Như cười cười “Thì ra anh ấy cũng biết.”

“Đương nhiên, người nhà anh ta đã sớm sắp xếp đối tượng kết hôn, anh ta lại không thể cãi lại, vì sao còn trêu chọc cậu làm gì?” La Mẫn có chút bất bình và giận dữ nói.

“Tính toán, chỉ là chuyện tình cảm sinh viên thôi mà. Anh ấy trước kia đối với mình cũng không tệ.” Thời gian qua đã lâu Vị Như cũng đã sớm nghĩ thông số mệnh đã định anh ta không thể là chồng của cô, như thế coi như tuổi trẻ nông nổi thôi, cũng chỉ là một phần ký ức thời trẻ.

La Mẫn thờ dài “Anh ta còn nói, hi vọng sau này có thể làm bạn với cậu.”

Vị Như nghĩ nghĩ “Làm bạn, nếu có thể làm bạn thì chứng tỏ mọi chuyện giữa mình và anh ấy đã không còn gì nữa.”

Cô biết mình vẫn chưa thật sự buông tay, có điều gần đây, cảm giác cần anh đã không còn là ý nghĩ thường trực trong đầu nữa. Có lẽ, cô gắng của cô đã từ từ có hiệu quả.

La Mẫn vỗ vai cô “Vị Như, mình vẫn cảm thấy đầu óc cậu đặc biệt nhạy bén, khi nào nên làm gì cậu có thể tự biết.”

“Đại khái là vậy, cảm ơn cậu đã động viên. Vậy bây giờ nên làm gì đây, chắc là phải ngủ, để mai có thể đến Frankfurt tập hợp với hai ông chủ nhĩ.” Vị Như đẹp mặt chôn trong gối, rất nhanh chìm vào giấc ngủ nặng nề, qua hai ngày bốn ba cô thật sự đã quá mệt mỏi.

Trạm chung chuyển Frankfurt, bên trong phi trường, mỗi ngày có rất nhiều máy bay lên xuống nhưng rất có trật tự, bên tai vang lên những tiếng nói chuyện đủ mọi ngôn ngữ, có tiếng Đức, có tiếng Anh, tiếng Pháp, cho nên khi Vị Như đi vào trong đại sảnh, nghe thấy Lục Diệp Quân gọi lớn ba chữ “Kiều Vị Như” bỗng cảm thấy vô cùng thân thiết.

Vị Như quay đầu thấy hai người đàn ông mặc tây trang ngay ngắn đang đứng cách đó không xa, trong tay buông lỏng túi du lịch, Lục Diệp Quân vẫn luôn vui vẻ dạt dào, Lâm Tế Viễn cũng trước sau như một, vô thanh vô tức, mặt không biểu tình. Vị như gật đầu mỉm cười, bước nhanh về phía bọn họ.

Vừa đi được hai bước, sau lưng có tiếng gọi tên cô.

“Vị Như.”

Giọng nam trung quen thuộc như mũi dao đâm thẳng vào ngực cô.

“Xin chào.” Cô ép mình mỉm cười, sau đó từ từ quay người, lập tức nhìn thấy một khuôn mặt đã từng rất thân quen “Đã lâu không gặp.”

Hàn Tô Duy có vẻ đã trưởng thành hơn nhiều, kính mắt cũng đã thay đổi. Vị Như cảm thấy cả người anh hình như có chút lạ lẫm.

“Anh đến là có cái này muốn đưa cho em.”

Vị Như cúi đầu, không nhìn anh ta.

Gì vậy, là thứ trước cô để quên trong căn hộ của anh ta sao?

Hàn Tô Duy xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay có một món đồ làm bằng thủy tinh có hình thiên nga, rất tinh xảo và khéo léo.

Vị Như ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mắt của anh ta, hình như có chút do dự, lại có chút đau đớn chợt lóe lên trong đáy mắt.

“Vị Như, anh biết, ngàn sai vạn sai đều là anh sai. Em trước đã nói, tình yêu giống như thủy tinh trong suốt, cái đó anh không thể cho em được.”

Vị Như không biết nói gì, lúc chia tay anh đã từng rất quyết liệt và tuyệt tình, cô cũng đã sớm cắt đứt mọi ảo tưởng, lại không ngờ, nhiều năm về sau anh ta sẽ nói những lời rung động như thế.

“Anh chỉ hi vọng, tình yêu như thế sẽ có người khác có thể cho em.” Anh ta kéo tay Vị Như, cầm con thiên nga nhỏ bỏ vào lòng bàn tay cô “Giống như em vẫn muốn đến lâu đài Neuschwanstei anh cũng không thể đi cùng em, chỉ có thể đưa em con thiên nga này. Nhưng anh hi vọng có người có thể đi cùng em.” {Hana: Lâu đài Meuschwanstei là tòa lâu đài rất nổi tiếng ở miền nam nước Đức, đây cũng là điểm du lịch rất đặc biệt ở Đức, lâu đài này còn được hãng Walt disney chọn làm hình mẫu cho bộ phim công chúa lo lem ^^}

Thiên nga nhỏ trong tay, Vị Như xiết chặt tay, con thiên nga có đôi cánh mở rộng khiến cảm giác đau đớn âm ỉ trong lòng bàn tay cô.

Cô đã nghĩ rất nhiều lần, khi gặp lại anh sẽ trong tình cảnh gì, anh chắc sẽ không giả bộ như không có quan hệ gì với cô, nhưng bây giờ, tại sân bay, nơi tượng trưng cho sự chia ly, anh nói những điều này, trong lòng tự nhiên có một chút cảm động.

Có thể ngoài cảm động cô còn có chút cảm giác khó hiểu trong lòng. Nửa năm đau lòng của cô đột nhiên biến mất, không còn dấu vết. Ngẩng đầu nhìn anh, vẫn là khuôn mặt quen thuộc, thế nhưng cảm giác đột nhiên lại không giống trước kia nữa.

Những điều anh nói ra trong nháy mắt khiến cô thấy thân nhiên. Có thể cô đã yêu nhưng cũng không còn là người trước mặt cô nữa, có thể hoàn thành giấc mơ của cô cũng sẽ không phải người này. Như vậy tại sao còn muốn khổ tâm vì anh ta nữa?

“Cảm ơn anh, em sẽ.” Vị Như gật đầu, nhàn nhạt cười với anh ta, nụ cười giống như dành cho những người qua đường lướt qua cô.

“Vị Như.” Hàn Tô Duy đột nhiên nắm chặt cánh tay cô “Chúng ta từ nay về sau... có thể làm bạn được không?” Anh ta vội vàng hỏi, mang theo một chút bối rối.

“Em nghĩ, chắc là có thể.” Vị Như lúc này dứt khoát kiên quyết quay người, chỉ để lại cho anh ta một bóng lưng, không hề do dự. Những năm tháng trong quá khứ, tại đại sảnh sân bay này, theo tiếng giày cao gót gõ trên nền nhà, từ từ bị bỏ lại phía sau.

Lục Diệp Quân thấy cô tới, thờ phào nhẹ nhõm. Người bên cạnh vẫn im lặng không nói gì nhưng đột nhiên quay đầu nói với Lục Diệp Quân “Diệp Quân, từ nay về sau chúng ta không cần thường xuyên đến Frankfurt nữa.” Khẽ thờ dài, giống như bây giờ mới kịp phản ứng.

“Đúng vậy, mẹ cậu... ả, cậu cũng đừng quá đau lòng...”

“Mười năm trước mà biết có ngày hôm nay thì chuẩn bị tâm lý sớm có phải hơn không.”

“Có điều bác sĩ nói cậu phải kiểm tra, cậu định thế nào?” Lục Diệp Quân do dự một chút rồi vẫn hỏi.

“Tôi không muốn làm. Dù sao cũng chỉ có 0.5 % cơ hội, nếu như làm, vạn nhất không thành công thì cả đời chịu khổ rồi.” Lâm Tế Viễn cười khổ một tiếng.

“Cũng đúng, đừng nghĩ nhiều quá, loại bệnh này cũng không phải bệnh nan y gì...”

Lâm Tế Viễn nhìn bóng dáng kia đang đến gần, vội chặn lời Lục Diệp Quân nói “Tôi định để Kiều Vị Như làm trợ lý của tôi.” Nói xong lại bổ xung một câu “Cô ấy rất thông minh, năng lực cũng không tệ.”

Nói đến công việc Lục Diệp Quân cũng nghiêm túc lại “Thật sự đã không tuyển nhầm người. Nhưng Tế Viễn, nếu cậu đối với cô ấy thật sự có ý, tôi khuyên cậu không nên. Ngay cả công việc cậu còn không nói nên lời, chuyện tình cảm càng khó nói rõ hơn.” Anh thấy Kiều Vị Như càng đi càng gần, ghé vào bên tai Lâm Tế Viễn nói, kèm theo một câu chế nhạo “Cậu mới gặp cô ấy có mấy lần, vậy mà đã nhớ mãi không quên sao?”

Lâm Tế Viễn nhìn anh ta một cái, trong mắt có một chút lạnh lẽo, muốn nói lại thôi.

“Thật xin lỗi, để hai người đợi lâu rồi.” Vị Như bước ba bước thành hai, vội xin lỗi.

Lục Diệp Quân hơn nhướn mày “Bạn trai?”

“Vị Như cười khổ “Không phải, chỉ là bạn bình thường.” Lúc nói những lời này, đáy lòng cô vô cùng bình lặng.

Trên mặt Lục Diệp Quân còn chút bất đắc dĩ, muốn hỏi thêm gì đó, Lâm Tế Viễn lại kéo hành lý lên “Không còn sớm, đi thôi.” Nói xong một mình bước đi.

Lục Diệp Quân ở bên người Vị Như thấp giọng hỏi “Nghe nói cô với Lâm tổng đi chơi lễ hội bia?”

“Không phải chơi, chỉ là uống vài ly, ăn chút gì, ngon hơn nửa tiếng rồi đi về thôi.” Vị Như thành thật trả lời.

“A.” Lục Diệp Quân trầm tư, thiếu chút nữa đi nhầm cửa kiểm tra an toàn.

Trên đường trở về vẫn không gặp được nhóm đồng nghiệp cũ. Vị Như cảm thấy buồn cười, lần này đúng là thật sự chào tạm biệt với quá khứ rồi?

Cô mở bàn tay, khẽ vuốt con thiên nga nhỏ, thủy tinh trong suốt và lạnh buốt phản xạ lại ánh sáng từ ngọn đèn. Cô chỉ cảm thấy chói mắt, vì thế cẩn thận cầm khăn gói lại, cất vào trong túi.

Không biết có phải động tác làm quá mạnh khiến Lâm Tế Viễn đang ngủ bên cạnh cô khẽ giật mình hai cái, trong lần về này, khi máy bay cất cánh không lâu anh ta bắt đầu ngủ. Anh nhắm mắt, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cũng dịu dàng hơn rất nhiều. Vị Như tắt đèn trên đầu, lấy tai nghe điện thoại ra nghe nhạc, cô cũng không muốn mình vô tình đánh thức người này, đến lúc đó không biết anh ta sẽ làm nên trò gì nữa.

Trở lại thành phố A đã là thứ sáu, Vị Như về đến nhà như trút được gánh nặng, mềm nhũn nằm trên sofa, chuyến đi này cuối cùng cũng có thể trở về an toàn. Lúc sắp xếp lại hành lý, cô cảm con thiên nga nhỏ đặt ở một vị trí đẹp trên cửa sổ, muốn nhìn có thể nhìn thấy, nó ở đó đón ánh mặt trời, nếu không muốn nhìn chỉ cần kéo rèm lại, nó sẽ bị lấp, giống như đoạn ký ức kia, biết rõ nó tồn tại, nhưng chỉ cần không thấy, sẽ không sao nữa.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Buổi chiều thứ bảy, Lâm Tế Viễn ngồi trong phòng làm việc xem báo, trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm giác, nhà này quá vắng vẻ, cuối cùng ngồi không yên, vì vậy đứng lên rời khỏi nhà, đi đến một chỗ khác không xa.

Anh thật sự đã từng rất yêu thích những nơi đông người náo nhiệt, trước khi lúc còn đi học thích nhất thời gian tan học, có thể đến sân thể thao đá bóng, chỉ là thời thanh xuân rực rỡ đó hôm nay đã sớm trở thành quá khứ.

Lúc chuyển khỏi tòa biệt thự ở ngoại thành, anh đã chọn chung cư hiện tại, cách tòa nhà lớn nhất của đại học A không quá mười phút đi xe. Anh rất thích tiếng động ồn ào náo nhiệt đầy sinh khí ở đại học An, mà dù anh có đủ loại bằng danh giá nhưng một phút làm sinh viên cũng chưa từng trải qua. Mỗi khi cảm thấy người như sắp mọc nấm, anh sẽ đến đại học A đi dạo, giống như hôm nay.

Trên bãi cỏ lớn, rất nhiều người đang đá bóng, thậm chí bọn họ còn không phân rõ đội nào với đội nào, nhưng vẫn rất vui vẻ đá bóng, cười lăn lộn. Lâm Tế Viễn ngồi xuống một góc khán đài, đón ánh mặt trời, nhìn những người trên bãi cỏ.

Xa xa có một hố cát, có người đang luyện nhảy cao. Đó là một người thanh niên mặc áo phông màu trắng, anh ta quay mặt nhìn thẳng thanh xà, nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ, tư thế nhảy cao thật duyên dáng, lúc rơi xuống lại không cần thận làm đổ thanh xà lên trên đệm.

Nhìn anh ta ngã xuống Lâm Tế Viễn cười rộ lên, độ cao đó trước đây anh nhảy qua cũng không tốn quá nhiều sức, chỉ là, đã là chuyện của mười năm trước.

Người thanh niên mặc áo phông trắng kia đứng lên, đặt lại thanh xà, ba bước làm hai chạy về điểm xuất phát, lần nữa bắt đầu nhào.

Sâu trong lòng Lâm Tế Viễn, cảm giác phiền muộn không tên lần nữa xuất hiện. Anh đứng dậy rồi đi, không muốn đối diện với sân thể dục này nữa. Mỗi lần tới nơi này tâm tình anh sẽ rất tệ, nhưng vẫn không nhận được mà đi đến.

Đi ngang qua thư viện, anh nhìn thấy phía trước có một đôi nam nữ, bóng lưng kia có chút quen thuộc, bọn họ vừa đi vừa cười, khoảng cách không xa, bọn họ vì quá mải mê trò chuyện nên hoàn toàn không phát hiện ra sau lưng có người.

“Học trưởng, nhạc sĩ anh thích nhất là ai?” Cô bé kia cười hỏi.

“Beethoven.” Người đàn ông bên cạnh cười đáp.

“Ừ, được đó, may mà không thích Wagner.”

“Vì sao? Em không thích Wagner?”

Cô bé kia lắc đầu “Thật ra cũng không phải không thích, chỉ là bạn trai cũ lúc trước đặc biệt thích ông ta.”

Lâm Tế Viễn khẽ giật mình, khó trách hai ngày trước lúc trên xe cô nghe thấy nhạc của Wagner lại đột nhiên nhủ vậy.

“Kiều Vị Như, Em yên tâm, anh tuyệt đối không thích cái lão nhạc sĩ mà lão Hitler kia thích đâu.” Người đàn ông kia thân mật vỗ vai cô.

Lâm Tế Viễn vô thức đổi hướng, kim lòng để không đi theo hai người đó, từ từ đi về phía cửa lớn đại học A, chuẩn bị về nhà, tay trái rút trong túi quần dần dần nắm chặt.

Vị Như đi về phía bãi đỗ xe, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười. Giáo sư Thang hôm nay sống chết muốn hẹn cô đến thư viện, nói là có công việc tốt muốn giới thiệu, mặc dù đã nói rõ là cô đã tìm được việc, không muốn rời khỏi đó, thật không ngờ đến nơi mới biết được, giáo sư Thang muốn làm ông mai, đem tiền sĩ tương lại giới thiệu cho cô. Lại nói tiếp, cái người tên Lý Tuấn này cũng là học trưởng cũ của cô, đọc sách nhiều lắm, thật sự cũng không có cảm giác móc meo gì, ngược lại là đáng khác, giáo sư Thang vừa đi lập tức nói với Vị Như “Kiều Vị Như, anh vừa thất tình, không có tâm tình tìm bạn gái, nếu không chúng ta làm bạn bình thường thôi, đem sự việc lần này của giáo sư Thang bỏ đi nha.”

Vị Như sững người, lập tức gật đầu “Học trưởng, em cũng mới thất tình, cũng không có tâm tình tìm bạn trai.” Hai người lập tức cười ha ha.

Dù sao cũng cùng học một chuyên ngành nên bọn họ có khá nhiều chủ đề để nói với nhau, trò chuyện trò chuyện thời gian đã trôi qua hơn một tiếng, Lý Tuấn nhớ đến mình còn phải đi trả sách, lúc này hai người mới rời đi.

Vị Như mở xe, còn đang cân nhắc không biết vì sao lại hỏi Lý Tuấn thích nhạc sĩ nào, nghe được đáp án là Beethoven lại thờ dài một cái. Nếu lại quen một người thích Wagner cô chắc chắn sẽ lo lắng, mình không phải còn chưa đủ trưởng thành.

Cuối tuần trôi qua, đầu tuần vừa đến văn phòng Vị Như bị Vương quản lý gọi vào phòng, ông đưa cho Vị Như một tờ điều chuyển công việc, bên trên viết rõ tên Kiều Vị như, nơi được điều đến là vị trí trợ lý tổng giám đốc, thậm chí cũng đã có chữ ký của Lâm Tế Viễn.

“Tiểu Kiều, chúc mừng cô.” Vương quản lý không hỏi gì, đưa tay cười với Vị Như “Đi ra ngoài một chuyến đã được Lâm tổng nhìn trúng, đúng là không dễ nha.”

Vị Như vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy, hình như chẳng có ai hỏi cô xem cô có đồng ý hay không đã tự ý quyết định số phận của cô ở Hồng Viễn rồi.

Wương quản lý nhìn Vị Như có vẻ mơ hồ, ý bảo cô ngồi xuống, về mặt hiền hòa nói “Có phải lo lắng không?”

Vị Như không nói gì.

“Vị trí trợ lý tổng giám đốc này không biết đã có bao cô gái muốn làm, Lâm tổng chọn trúng cô là do thực lực của cô cũng do vận khí của cô. Đừng do dự, Lâm tổng tuy bình thường khá nghiêm túc nhưng anh ta muốn cô đến, tự nhiên sẽ không đối tệ với cô, yên tâm đi.”

Nghe Vương quản lý an ủi, Vị Như chậm chậm gật đầu. Lúc ở nước Đức anh ta đã từng nói “Tôi có gì mà phải sợ” còn không phải quá rõ rồi sao.

Cũng được, bất kể là phúc hay họa, phải đi mới biết được.

Vị Như ngẩng đầu cười cười “Cảm ơn Vương quản lý.”

Tan làm ngày hôm nay, lúc Vị Như đi đến cửa ra vào lần đầu thấy Lâm Tế Viễn đang đợi xe ở cửa. Đây là chuyện lần đầu nhiều người trong công ty bắt gặp. Lúc tan tầm có nhiều người, thỉnh thoảng có người chào hỏi với anh ta, anh ta cũng gật đầu đáp lại, nhưng tất cả đều là những câu khách sáo đơn giản như “Tạm biệt Lâm tổng” hay “Tạm biệt.” mà thôi.

Vị Như đứng ở xa xa, nhìn thấy dáng người anh ta cũng không cao hơn Hàn Tô Duy là mấy, nhưng có vẻ gầy hơn Hàn Tô Duy, hai người đều mang đến cảm giác lãnh đạm, nhưng rõ ràng Lâm Tế Viễn tạo cảm giác đáng sợ hơn nhiều lần, vì thế dù có đứng cách xa vài mét Vị Như vẫn cảm thấy anh ta rất có khí chất. Cân nhắc một lúc, trong đầu Vị Như đột nhiên hiện lên hai từ “Cô đơn”. Nghĩ đến đây, trong nháy mắt Vị Như cảm thấy, hai từ này đúng là quá thích hợp.

Mà trên thực tế, không chỉ anh ta cô đơn, làm phụ tá của anh ta không bao lâu Vị Như cũng cảm thấy tịch mịch hơn nhiều.

Tầng mười lăm là một thế giới được ngăn cách với bên ngoài. Ngoài văn phòng của Lâm Tế Viễn, Vị Như ngồi ở phía ngoài, thêm một phòng hội nghị, phòng trà, toilet thì hoàn toàn không có gì, vắng đến dọa người. Ở nơi này thiếu nhất chính là nhân khí.

Trợ lý trước của Lâm Tế Viễn Lý Du Anh được cho nghỉ dưỡng thai, Vị Như chỉ được đào tạo và bàn giao công việc trong một tuần, bởi vì công việc này cũng không quá khó và quá lớn.

Mà Lâm Tế Viễn so với tưởng tượng của Vị Như thì càng buồn chán hơn. Anh ta không thích nói chuyện cho nên không thích ra ngoài xã giao, huống hồ làm được vị trí này cũng rất ít cần phải ra ngoài xã giao.

Nhưng là, anh ta luôn là người đến sớm nhất công ty và cũng là người rời đi muộn nhất.

Du Anh giao cho Vị Như, bình thường làm việc vào lúc chín giờ năm phút, nhưng cô luôn có mặt lúc tám giờ ba mươi, sáu giờ tan làm, bởi vì cô muốn báo cáo lịch trình và công việc cho Lâm Tế Viễn một cách sớm nhất, hỏi anh ta có chuyện gì muốn sắp xếp không.

Mặc dù thế Vị Như chưa từng có cơ hội là người đến sớm nhất công ty, người dành vị trí này chính là Lâm Tế Viễn. Nghe nói, thời gian anh ta ngồi ngốc trong công ty thế nào cũng phải vượt qua mười hai tiếng. Anh ta không có bạn gái, ở một mình, cũng không đi ra ngoài tiêu khiển, ngoài trừ tới thứ tư hàng tuần, chín giờ đến bể bơi bơi.

Com trưa hàng ngày Vị Như vẫn cùng Hứa Ngôn và Lý Chân ăn món cay Tứ Xuyên, cả ngày cô và Lâm Tế Viễn ngồi trên tầng mười lăm, tuy nhiên cô cũng hiểu rõ, muốn tìm người ăn com tuyệt đối không phải tìm anh ta. May mắn là Lâm Tế Viễn cũng không buộc cô phải ăn com cùng anh ta.

“Vị Như, Lâm tổng có phải đặc biệt ác không?” Hứa Ngôn dò xét, tò mò hỏi.

“Cũng không đến mức ác, chỉ là hơi khó tính.” Vị Như lắc đầu nói.

“Khó tính vậy làm sao?”

“Không biết, mỗi ngày mình nói chuyện với anh ta ngoài lúc báo cáo buổi sớm thì chỉ có khi xin chỉ thị gì đó, anh ta ngoài giận giữ cũng rất ít nói chuyện. Lúc khác đều không nói quá nhiều.” Lúc ở nước Đức còn có thể nói chuyện nửa tiếng, về đến Trung Quốc bọn họ không còn biết nói gì nữa, Vị Như nghĩ, có lẽ lúc ở Đức, do tác dụng của bị làm cô và anh đều có thể thoải mái hơn.

“Anh ta có mắng em không?” Lý Chân cũng bắt đầu hóng “Nghe nói có nhiều trợ lý đều bị anh ta mắng đuổi đi.”

“Có a, hôm nay mới mắng xong.” Vị Như cúi đầu, quấy quấy trong bát.

“Mắng, mắng gì thế?”

Vị Như nghĩ lại, thật ra cũng không hẳn là mắng. Chỉ là hôm nay lúc đưa báo cáo cho anh ta, lỡ đóng sai dấu, Lâm Tế Viễn gọi Vị Như vào, không biết lấy đâu cái bút, trước mặt cô, đem toàn bộ lỗi sai khoanh lại, kể cả dấu chấm câu, cách giãn dòng hay cách sắp xếp, anh ta không nói một lời, chỉ chậm chậm làm, chậm chậm vẽ trê giấy, cuối cùng khiến Vị Như đỏ hết mặt. Sau khi khoanh xong, vẫn im lặng, ngược mặt nhìn Vị Như, cầm báo cáo đưa trả lại cho cô.

Anh ta một câu cũng không nói, so với mắng chửi còn khiến người ta kinh hồn bạt vía hơn, trên giấy toàn những dấu khoanh hồng đỏ, phối hợp với sắc mặt của anh ta đúng là khiến người ta vô cùng xấu hổ.

Vị Như nói xong, chính mình vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Cái này có gì đâu chứ, sửa lại là được rồi mà, đúng là bắt nạt người ta mà.” Hứa Ngôn nghe Vị Như nói xong, tức giận muốn bênh vực kẻ yếu.

Vị Như lại cảm thấy bản thân Lâm Tế Viễn thật sự là người quá tỉ mỉ cẩn thận, chính cô cũng cảm thấy rất khó chịu đối với việc viết sai như thế, học tiếng Đức bốn năm, nhiều ít cũng học được tính nghiêm cẩn ngoan cố của Người Đức. Chỉ là hơn mười trang báo cáo, cô cũng đã kiểm tra mấy lần nhưng cũng không tránh được những sai sót ấy, chỉ là không nghĩ đến Lâm Tế Viễn còn cẩn thận hơn cô rất nhiều.

“Đừng nói nữa, ăn nhanh đi, còn phải giúp Lâm tổng mua sandwich nữa.” Vị Như cúi đầu ăn com, đã đi hơn nửa tiếng, cũng không biết ông chủ đã nghỉ chưa, nếu về chậm, hại anh ta đói bụng, tóm lại là không tốt.

Cũng may khi cô mang đồ ăn trở về trông thấy hội nghị vừa kết thúc, đang đứng dậy bàn chuyện đi ăn trưa.

Lâm Tế Viễn không có thói quen đi ăn cùng họ, anh đại khái cũng hiểu, ăn com với anh ai cũng ăn không vào, đều đã thành xã giao. Ngoài trừ khi hẹn ăn bên ngoài, nếu không phần lớn thời gian anh đều yên lặng ăn trong phòng, chờ Vị Như mang com trưa của anh về, hoặc đơn giản bảo cô đi ăn com trước, giúp anh tìm hiểu xem bên ngoài có món gì ngon. Hôm nay khi tan họp anh lại trở về văn phòng mình.

Vị Như cầm sandwich đi vào phòng làm việc của anh, xoay người đã nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Lục Diệp Quân.

“Lục tổng.” Lục Diệp Quân là khách quen, lại trẻ tuổi, không tự cao tự đại, Vị Như có vẻ thân quen với anh ta hơn.

“Tiểu Kiều, Lâm tổng xong rồi sao?”

Vị Như gật đầu “Vâng, vừa xong.”

Lục Diệp Quân đẩy cửa văn phòng Lâm Tề Viễn, thấy anh ta đang cúi đầu ăn gì đó.

Lục Diệp Quân kéo ghế ngồi xuống, nhìn trên bàn làm việc của Lâm Tề Viễn, như phát hiện được điều gì đáng ngạc nhiên lắm trong một chiếc cốc giấy “Oa, còn có cà phê nóng, lại là nơi cậu thích nhất, đi cũng phải mười phút nhé, tôi đã nói rồi mà, cô ấy đúng là hầu hạ cậu vô cùng tốt.”

Lâm Tề Viễn cau mày, đưa tay cướp lại cốc trong tay Lục Diệp Quân, tiếp tục ăn sandwich “Ngạc nhiên làm gì.”

Lục Diệp Quân nghiêm túc hỏi “Nói thật đi, Tề Viễn, cậu đem cô ấy để ở bên người, cảm giác thế nào?”

Vấn đề này làm Lâm Tề Viễn khó nghĩ nửa ngày mới do dự nói “Không biết.” Ngẩng đầu nhìn ánh mắt không tin của Lục Diệp Quân, lần nữa mở miệng chậm rãi nói “Chính là thế đấy.” Bởi vì chuyện công chuyện tư, bởi vì không biết đối đại với cô thế nào, bởi vì hầu hết thời gian luôn im lặng. Anh nuốt vào lời muốn nói phía sau, bùng cả phê lên, trong lòng khó chịu uống một hợp, rõ ràng là loại anh thích nhất, cũng đã bỏ thêm một phần đường, hoàn toàn phù hợp với thói quen uống đồ ngọt của anh, chỉ là lúc này anh cảm thấy, thật chẳng có vị gì.

Vị Như sửa toàn bộ lỗi trong báo cáo, trừng mắt nhìn máy tính nửa ngày kiểm tra lại lần nữa mới cẩn thận bấm lưu lại, gửi cho Lâm Tề Viễn, còn lo lắng đến mức viết bên ngoài, cảm ơn Lâm tổng đã dạy bảo, tự cô cũng cảm thấy mình có chút dối trá.

Chưa đến mấy phút, lá thư đã được người nhận đọc, không lâu sau, Lâm Tề Viễn đi ra. Vị Như lúc này thật sự sợ mình lại làm sai gì đó, lập tức đứng bật dậy khỏi ghế, không nghĩ rằng, Lâm Tề Viễn đưa tay đưa cho cô một vật. Là vé đi xe, không phải vé đi bình thường, mà là chỗ đậu cao cấp, công việc đi xe vô cùng tiện lợi, còn phức tạp hơn đi trên đường. Mà vị trí đỗ xe của Hồng Viễn là một khu đất bên cạnh, mảnh đất kia cũng không có nhiều chỗ đỗ em lắm, đều là dành cho những quản lý cao cấp, mà cho dù quản lý cao cấp cũng phải là người quan trọng mới có, không phải ai cũng sẽ có.

Vị Như nhận lấy món đồ Lâm Tề Viễn đưa cho cô, cuống quýt giải thích “Lâm tổng, tôi đều là đi xe điện đi làm, không cần chỗ đỗ xe.”

“Đề phòng thôi.” Lâm Tề Viễn nói xong, không đợi Vị Như cảm kích xoa người rồi đi.

Vị Như còn chưa kịp nói cảm ơn, ngoái đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng anh ta. Eo của anh mảnh mai, bước đi có phần không cân bằng, bóng lưng cao ngất hoàn mỹ, cũng chỉ có khuyết điểm này, Vị Như nhìn theo, đột nhiên trong lòng cảm thấy một chút chua xót.

Lâm Tề Viễn đi tới cửa, vừa chuẩn bị đẩy cửa đi vào, trông thấy Vị Như còn đứng đó nhìn mình, dừng bước hỏi “Có chuyện gì không?”

“Không có gì.” Vị Như bối rối cúi đầu, trông thấy cặp lông nhỏ trên bàn, đột nhiên cái khó ló cái khôn, cầm cái hộp đi đến gần anh ta “Lâm tổng, chị của tôi đi Tân Cương, mang về rất nhiều nho xanh, rất ngọt, anh ném thử xem.” Nói xong đi qua, đưa đến tay anh.

Anh duỗi tay nhận cái hộp nhỏ, lúc này khoảng cách giữa hai người rất gần, Vị Như thậm chí cảm giác được vị cà phê anh vừa uống xong, trên người anh có một loại hương vị vừa ấm áp vừa ngọt ngào. Cô ngẩng đầu lên cười nói “Tôi đã rửa rồi, cứ ăn luôn là được.”

“Cảm ơn.” Cô nghe thấy giọng của anh từ trên đầu truyền đến, vẫn giọng nói trầm thấp, có chút dịu dàng, Vị Như quả nhiên thấy anh ta đang mỉm cười, nụ cười của anh ta không lớn lắm, cũng vô cùng ngắn ngủi, rất nhanh lại khôi phục trạng thái bình thường. Vị Như trầm nghĩ, có lẽ anh ta không biết, khi anh ta cười, so với bình thường càng anh tuấn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Thời tiết dần chuyển mát, mùa đông ở thành phố A cũng không quá lạnh, nhưng ánh mặt trời cũng rất hiếm hoi, trong phòng không có hệ thống sưởi, buổi tối trước khi ngủ Vị Như cuộn người trong chăn gọi điện thoại cho mẹ “Mẹ ơi, con đã nói rồi mà, ông chủ rất tốt, không làm gì con đâu.”

Chỉ là mẹ cô vẫn không ngừng lo lắng “Mẹ nghe chị của con nói, ông chủ của con là người độc thân, lại có tiền, anh ta sẽ không có suy nghĩ không an phận với con chứ? Mẹ cũng đã nói với con, không thể tin kẻ có tiền, không có người nào thật lòng...”

Nếu không thì có thể làm gì đây, mẹ cô là giáo viên dạy văn cấp hai, hai năm trước đã được thăng lên làm hiệu

phó, sự nghiệp giáo dục của bà ngày càng phát triển.

“Không đâu, con làm trợ lý cũng một thời gian rồi, anh ta cũng không có thái độ gì, con với anh ta chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới thôi. Hơn nữa anh ta

đối với con cũng rất tốt, chỉ là có phần hơi buồn chán, bình thường bọn con cũng không hay nói chuyện.”

“Không thể không đề phòng, người càng ít nói càng khó thăm dò, con cũng không nên đi ra ngoài xã giao với anh ta, rượu say rất dễ loạn tính.”

Anh ta chưa bao giờ muốn con đi xã giao cùng, anh ta biết con không uống được mà. Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi.” Vị Như tiếp tục giải thích “Giống như đêm nay anh ta cũng đi xã giao, con không phải vẫn đang yên ổn nằm trên giường gọi điện thoại cho mẹ hay sao?”

“Được được, con tự biết là được rồi. Tết về con muốn ăn gì?” Mẹ Vị Như cuối cùng cũng chịu đổi sang chủ đề khác.

Vị Như nằm xuống nói “Còn hai tháng nữa mới đến mà mẹ, để con từ từ suy nghĩ, đến lúc đó con lập hẳn một danh sách cho mẹ được không?” Nói chuyện công việc xong cô đã khôi phục bộ dáng của một cô con gái chính hiệu, bắt đầu thoải mái nói nhăng nói cuội với mẹ.

Làm trợ lý một thời gian cho Lâm Tế Viễn, Vị Như phát hiện tuy anh ta yêu cầu rất cao nhưng mỗi thứ đều có nguyên nhân, anh ta rất ít gây khó dễ cho người khác, hơn nữa, cô cũng đã đoán được thói quen của anh ta, tuy trên mặt luôn bình tĩnh, nhưng nếu lông mày hơi nhíu là lúc đang có sự bất mãn, nếu nhẹ nhàng gõ gõ đầu có nghĩa là anh ta đang thỏa mãn, nếu anh ta cười rộ lên chứng tỏ trong lòng anh ta đang vui mừng nở hoa. Cô âm thầm cảm thấy may mắn, nhờ hai năm làm tiếp viên hàng không cô đã có khả năng nhìn sắc mặt người khác để đoán tâm tư, đoán ý hùa theo. Lục Diệp Quân đã từng nói, trong lúc vô tình Lâm Tế Viễn từng nói cô là trợ lý thông minh nhất và biết quan tâm nhất từ trước đến nay của anh ta.

Thông minh nhất, Vị Như không cảm thấy vậy, cô chẳng qua chỉ là cẩn thận chú ý sở thích của anh ta mà thôi.

Quan tâm nhất, Vị Như chỉ cảm thấy mơ hồ, những cái này không phải là công việc của cô sao?

Chỉ là dù thế nào cô vẫn cảm thấy mình và Lâm Tế Viễn đã qua thời kỳ xấu hổ lúc mới đầu, hiện tại mọi thứ đã đi vào quỹ đạo, mối quan hệ của bọn họ chính là cấp trên và trợ lý, cảm giác cứ âm thầm phát triển, ít ra bây giờ cô nhìn anh ta cũng không cảm thấy sợ hãi hay hoảng loạn như trước nữa.

Từ khi Lâm Tế Viễn cho cô chỗ đỗ xe hoàng kim kia cô bắt đầu thường xuyên lái xe đi làm, nhất là gần đây thời tiết càng ngày càng lạnh, sáng sớm lúc đi đến trạm xe gió lạnh thổi mạnh, mười phút này trải qua không hề đơn giản. Sau chuyện này Vị Như cảm thấy Lâm Tế Viễn thật sự là một người chủ rất tốt, ngoài việc không cùng cô pha trò tám nhảm, luôn im lặng, ánh mắt nhìn cô nhiều khi lạnh băng thì không có khuyết điểm gì.

Cô xuống xe, đi đến quán cà phê cạnh công ty, muốn mua một chút điểm tâm sáng, không khí thật sự quá lạnh, cô không có sức lực để dậy sớm làm ăn sáng, đành phải mua sandwich hoặc bánh ngọt ở dưới tầng.

Vừa đẩy cửa vào đã thấy Lâm Tế Viễn cầm đồ ăn chuẩn bị đi ra.

“Lâm tổng, trùng hợp vậy?” Cô hơi ngạc nhiên, đã hơn tám giờ, đối với cô mà nói thời gian này hơi sớm, có điều đây là lần đầu tiên Lâm Tế Viễn đến công ty muộn thế này.

“Ừ, hôm nay dậy hơi muộn.” Lâm Tế Viễn gật gù đầu. Sắc mặt của anh có chút tiêu tụy, ánh mắt tràn đầy mệt mỏi.

Vị Như chợt nghĩ đến, chắc tối hôm qua anh ta mời người của chính phủ dùng cơm, mong người ta phê duyệt cho một công trình. Có vẻ như uống không ít, hôm nay có thể đi làm đúng là kỳ tích.

Vị Như mua cà phê và một phần bánh chocolate, lúc đợi trả lại tiền, quay đầu vẫn thấy Lâm Tế Viễn đang đứng ở cửa, có vẻ như đang đợi cô. Thình thoáng anh ta cúi đầu, dùng tay trái ấn ấn huyết thái dương, vẻ mặt vô cùng khó chịu.

Đáng thương, thật sự quá đáng thương. Một môi không thể tránh khỏi này đúng là khiến anh ta cười không nổi mà.

“Chị ơi, tiền thừa của chị, hai mươi đồng, mời cầm lấy ạ.” Giọng nói của nhân viên vang lên, ngăn lại dòng suy nghĩ của Vị Như.

Vị Như hoàn hồn, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó “A. xin lỗi, lấy thêm cho tôi một phần sandwich cá ngừ Cali. Cảm ơn.”

“Được.”

“Từ từ đã, hay là cho tôi một phần sandwich trứng thịt hun khói, loại còn nóng.”

“Được, không vấn đề.”

Cửa thủy tinh thang máy, sắc mặt Lâm Tế Viễn càng lúc càng tệ, thế nhưng cơ thể vẫn đứng thẳng, vẫn đang không che dấu được cảm giác miễn cưỡng.

Vị Như vằm sandwich vừa mua, đưa đến trước mặt anh ta.

Lâm Tế Viễn ngẩn người, ngược mắt nhìn Vị Như “Gì đó?”

Vị Như cười cười, dịu dàng nói “Không ăn sáng mà uống cà phê sẽ không tốt cho dạ dày.”

“Cảm ơn.” Anh ta chợt hiểu, lộ ra nụ cười yếu ớt, nhận lấy túi đồ ăn.

Sandwich ám áp mang theo hương vị của thịt hun khói rất nhanh lan tỏa khắp không gian nhỏ hẹp.

Vị Như nhìn nụ cười hài lòng của anh ta, trong lòng có chút đắc ý, chăm sóc quan tâm ai đó thật sự không phải việc khó khăn mà.

Vui vẻ vừa đến một nửa Vị Như chợt phát hiện, bản thân vốn mang theo găng tay, giờ lại không thấy đâu, mở áo khoác ngoài ra cũng không thấy, nhớ lại có lẽ lúc nãy mua đồ đã để quên ở quầy.

Cô tìm quanh không thấy bên buồng tha không tìm nữa, lần trước gặp anh ta tại hiệu bánh kem chính mình cũng đã để quên chìa khóa, giờ lại mất bao tay. Rõ ràng ở trước mặt anh ta cô không thể thể hiện mình là người thông minh lanh lợi được, bản thân luôn tỏ ra rất đàn độn, u mê và hay làm sai việc. Vị Như nhìn hình ảnh của anh ta phản chiếu trong gương âm thầm nghĩ anh ta thật sự có một loại khí chất mà khiến cô không cách nào chống lại.

Lâm Tế Viễn quan sát cô đang tìm gì đó, sau đó nhìn lại mình, hơi cúi xuống hỏi “Bị mất gì à?”

“Găng tay của tôi.” Vị Như ngoan ngoãn trả lời “Mới mua hôm nay đã bị mất.”

“Ừ, cũng bình thường thôi, tôi cũng hay bỏ quên đồ lắm.” Anh nói xong nhìn con số trên màn hình trong thang máy, vẻ mặt hơi hột.

Vị Như khó khăn cười cười, anh ta không cười nhạo cô là cô vui lắm rồi, khẩu khí của anh ta rất ôn hòa, giọng nói trầm ấm, nghe cảm thấy mềm mại kỳ lạ khiến cô không thể không nhỏ giọng tự phàn nàn về bản thân “Đúng vậy, bình thường tôi rất hay vứt đồ đạc lung tung, năm nào cũng mất ít nhất một món đồ gì đó.”

Lâm Tế Viễn nhìn xuyên vào cửa kính thang máy, thấy cô đang cười tự giễu, khóe miệng ẩn hiện một lúm đồng tiền, tay vân vê túi giấy đang nóng, đột nhiên có cảm giác cắn hận thang máy đi quá nhanh.

Vị Như về chỗ ngồi, bỏ đồ đạc xuống tự nhiên lại nhận được một cuộc điện thoại lạ.

“Vị Như.” Giọng nói bên kia có phần lạ lẫm, cô im lặng hai giây mới nhớ ra, chính là người yêu cũ của cô. Từ sau lần đến Đức về cô không liên lạc với Hàn Tô Duy. Cô đã nói muốn mình quên đi anh thì sao có thể liên lạc được.

“Xin chào.” Vị Như ngồi xuống, bình tĩnh trả lời anh ta.

“Anh đã về nước.” Hàn Tô Duy dừng lại một chút rồi nói tiếp “Khi nào rảnh anh mời em ăn cơm nhé.”

Vị Như suy nghĩ hai giây, không đi chứng minh bản thân mình còn chưa thể quên được anh ta.

“Được. Trưa nào đó rảnh nhé.” Giữa trưa đi ra ngoài thời gian eo hẹp, dễ dàng thoát thân.

“Trưa nay thì sao? Anh vừa về, cũng chưa có sắp xếp gì.”

Vị Như vừa muốn từ chối, nghĩ lại đành đồng ý “Được.”

Cô cúp điện thoại, ngăn người suy nghĩ, mình đã bao lâu không nghĩ đến anh rồi nhỉ? Giống như đã rất lâu rồi, lâu đến mức cô đã gần như quên mất giọng nói của anh ta. Đối với chuyện này cô vô cùng hài lòng. Chuyện cũ trước kia tốt nhất cứ để nó là chuyện cũ đi. Nhớ lại là một hành động vô cùng lãng phí sức lực.

Đến trưa Vị Như sắp xếp công việc, lấy hết can đảm quyết định đối mặt với Hàn Tô Duy như một người bạn cũ bình thường nhất. Cô do dự nửa ngày cho đến khi Lâm Tế Viễn đi đến trước mặt giao việc. “Kiều Vị Như, buổi trưa tôi và Lục Diệp Quân ra ngoài ăn cơm, tối mới trở về, có người tìm tôi thì nói người đó chờ một chút nhé.”

“Vâng. Được.” Vị Như gật đầu, anh ta đi ra ngoài không lâu cô cũng chuẩn bị đi đến buổi hẹn kia.

Quán ăn đông nghịt người, tuy bàn ăn được ngăn cách bằng bình phong nhưng vẫn không ngăn được tiếng người nói ồn ào huyền ảo. Vị Như ngồi xuống trước mặt Hàn Tô Duy, cảm thấy anh ta chọn chỗ này rất hợp, cho dù bọn họ không có gì để nói cũng sẽ không cảm thấy quá xấu hổ.

“Công việc gần đây tốt không?” Khách sáo nói, Hàn Tô Duy cười hỏi Vị Như.

“Rất tốt.” cảm giác trong lòng của Vị Như đối với Hàn Tô Duy bình lặng như nước, có lẽ vết thương anh gây ra cho cô đã khép lại, mà anh cũng đã không còn khiến cô rung động nữa.

“Nghe nói Lâm Tế Viễn là người trẻ tuổi anh tuân đầy hứa hẹn, nhà của anh cũng là mua từ Hồng Viễn, từ nay về sau chắc phải nhờ vả em nhiều rồi.” Hàn Tô Duy một bên rót trà cho Vị Như, một bên trêu chọc nói.

“Em thì có thể giúp được gì chứ, chỉ là nhân viên quen, lời nói không có trọng lượng.”

“Không hẳn thế, mới tới công ty đã có thể được đi công tác cùng tổng giám đốc, thật sự quá lợi hại. Anh ta chắc chắn rất ưng ý em”

Vị Như nhìn anh ta, nụ cười của anh ta vẫn thân thiết và quen thuộc như cũ, thật giống như những người bạn bình thường đang cùng cô nói chuyện cuộc sống của cô. Vì vậy cô cũng dùng thái độ bạn bè bình thường như vậy, mỉm cười đáp lại “Lần đó chỉ là trùng hợp thôi, anh ta đi nước ngoài chưa bao giờ sử dụng tiếng Anh, trợ lý lại trùng hợp mang thai. Em chỉ là may mắn thôi.” Cô hướng chủ đề quay về phía mình “Cũng không hiểu vì sao, rõ ràng tiếng

Anh nói tốt như thế mà hết lần này đến lần khác lại cần người ta phiên dịch.”

“Vị Như, em không hiểu thật sao.” Hàn Tô Duy gấp cho cô một con tôm, không nhanh không chậm nói, giống như khi còn ở trong trường giúp cô giảng ngữ pháp vậy “Anh nghe cha anh nói, cho dù tiếng Anh của anh ta có giỏi anh ta cũng không bao giờ nói ra, đi ra ngoài làm việc không đơn giản, một khi nói sai sẽ không thể quay lại, nếu có người phiên dịch có thể đổ lỗi lên người phiên dịch, nói người đó dịch không đúng, còn có một nguyên nhân nữa, đó là khiến đối thủ không thể tức giận được, chỉ có thể trút mọi bức tức lên người phiên dịch, mọi thứ sẽ không bao giờ trở nên quá căng thẳng.

Vị Như hơi sững lại. Cô chỉ là tùy tiện nói ra, không nghĩ anh ta lại có thể giải thích ra một đồng. Cũng khó trách, bản thân anh ta là người khôn khéo, việc làm ăn trong nhà cũng phát triển, lúc học trong trường cũng đã từng đảm nhiệm vài công việc, biết rõ những chuyện này cũng không có gì là kỳ lạ.

Cô cúi đầu, vô ý nhỏ giọng nói “Lâm tổng chưa hề mắng em, cũng không nói em dịch không đúng.” Cô vẫn cho công việc phiên dịch là nhiệm vụ, không nghĩ đến bên trong còn ẩn dấu nhiều bí mật động trời như vậy, cũng không biết mình sao có thể thuận lợi vượt qua.

“Em đúng là người vĩ đại mà.” Hàn Tô Duy cười nói “Anh nghe cha anh nói, gần đây Lâm Tề Viễn rất kỳ quái, bình thường anh ta rất ít nói, có điều khi mắng người thì không bao giờ nể tình. Em muốn có chứng cứ hử, cứ xem cách cư xử của anh ta với những người trước kia sẽ rõ.”

“Sao có thể như thế, Lâm tổng đối với em rất tốt. Anh ta cũng không có gì kỳ quái, chỉ là đôi khi quá bận, tâm tính không được tốt mà thôi.” Vị Như hơi nhướn mày mở lời bảo vệ ông chủ của mình, không ý thức được giọng của cô đã lớn hơn hai phần.

“Được được, Lâm Tề Viễn chắc chắn trả cho em rất cao.” Hàn Tô Duy đổi chủ đề.

Bữa cơm này tâm trạng của Vị Như cũng không quá tệ, cảm thấy mình như đã có thêm một người bạn, trời cao biển rộng, so với việc hận anh ta hay nhớ mãi không quên đúng là tốt hơn rất nhiều.

Tối muộn Lâm Tề Viễn mới trở về, Lục Diệp Quân đi theo anh ta đến cửa, nói hai ba câu, cầm ít đồ, lúc đi ra thần bí cười với Vị Như “Giữa trưa đi ăn cơm cùng ai? Nói chuyện vui về thật.”

Vị Như đỏ mặt, vậy mà còn đụng trúng ông chủ đúng là vận khí quá kém. Cô và Lục Diệp Quân khá quen thuộc, có khi cũng có thể cùng nhau đùa giỡn tám nhảm “Sếp Lục anh đừng có nói lung tung, anh ta chỉ là bạn bình thường thôi, không có quan hệ gì hết.”

Lục Diệp Quân ý vị thâm trường cười cười “Đúng vậy a, đương nhiên là bạn bình thường rồi. Nếu không sao có thể một cái ôm cũng không có chứ.”

“Bị mọi người nhìn thấy sao?” Vị Như ngước mắt.

Lục Diệp Quân bí hiểm xoay người rồi đi, bỏ lại cho Vị Như bóng lưng.

Trước khi tan làm, theo thông lệ Vị Như đi vào văn phòng Lâm Tề Viễn báo cáo tình hình. Anh ta đang nhắm mắt dựa lưng vào ghế, từ sáng đã không che dấu được vẻ mệt mỏi, đến giờ vẫn không khá hơn.

Nghe xong lịch trình, anh ta vẫn nhắm mắt nói “Buổi tối xếp lịch đến bể bơi giúp tôi nhé.”

“Đã hẹn.” Rõ ràng là lịch trình cố định, mỗi tuần đi hai lần thế nhưng lần nào cũng muốn gọi điện xác nhận, thói quen của anh ta đúng là đáng sợ “Có điều...” Cô nhìn sắc mặt của anh ta, muốn nói rồi lại thôi.

“Có điều gì?” Lâm Tề Viễn lập tức mở mắt hỏi.

Vị Như do dự một chút mới cẩn thận nói “Lâm tổng hôm nay mệt mỏi như thế còn muốn đi bơi sao?” Không chỉ trên mặt anh ta mà cả người anh ta đều tan rã cảm giác mệt mỏi, bước đi của anh ta hôm nay so với thường ngày còn chậm hơn.

Lâm Tề Viễn nhìn cô, không nói gì. Chưa từng có người nào có ý kiến với quyết định của anh, nhất là cô, cô với anh luôn là nói gì nghe nấy, dù đôi khi anh biết mình bắt bẻ quá đáng nhưng cô chưa từng tỏ ra bất mãn, chỉ yên lặng gật đầu, chưa từng phản ứng lại.

Cô cúi đầu, ánh mắt khẽ liếc, tự cô cũng không dám nhìn mình nữa, cô sợ anh, vừa rồi dừng khí bất chợt xuất hiện mới mạnh dạn quan tâm anh ta, khuyên anh ta không cần đi bơi.

Lâm Tề Viễn chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng đang được vật gì đó lấp vào, thật giống như một thứ ánh sáng ấm áp đang chiếu rọi cả ngực anh.

“Ừ, tôi sẽ về sớm hơn.” Anh giảm thấp giọng nói, thấy cô ngẩng đầu cười nhàn nhạt.

Vị Như xoay người, vừa mới đi được một nửa lại nghe thấy anh ta gọi lại.

“Kiều Vị Như.” Anh vẫn luôn như thế, luôn gọi hết cả tên họ của cô ra, chưa bao giờ như những người khác trong công ty, gọi cô là Tiểu Kiều.

“A?” Vị Như quay đầu, thấy anh đứng lên, chậm rãi đi đến, cầm trong tay vật gì đó.

Cô vô thức đi hai bước về phía anh, phát hiện trong tay anh cầm một hộp giấy, đi đến đưa cho cô.

“Mở ra.” Anh vẫn dùng giọng điệu có chút ra lệnh nói với cô.

Vị Như mơ mơ màng màng mở ra, nhìn bên trong là một đôi bao tay bằng da cừu màu đen, ở cổ tay có một ít lông màu trắng mềm mại chuyển động theo hơi thở của cô, giống như có một bàn tay nhỏ bé đang trêu chọc trái tim cô.

Cô ngẩng đầu, không biết phải nói gì.

Lâm Tế Viễn nhìn cô có phần sợ hãi lại có chút ngạc nhiên, cúi đầu nói “Ông chủ tặng quà cho cô, chắc sẽ không thể bị mất đâu.”

“Cảm ơn.” Vị Như chân thành cảm ơn, nhìn thấy anh chỉ nhẹ gật đầu, cũng không có ý định nói thêm gì nữa, trong văn phòng có hệ thống sưởi, quá ấm khiến miệng đắng lwowixi khô, Vị Như nhanh chóng chạy trốn chết.

Vội vàng đeo găng tay, Vị Như cảm thấy đôi găng tay này mềm mại lạ thường, lại vô cùng ấm áp, cũng hiểu được trong lòng cô có một loại cảm giác kỳ quái, chậm rãi đi ra, như một hố sâu không thể cảm nhận một giọt mưa nhỏ nhưng trên mặt nước tĩnh lặng lại có thể rung động rất mãnh liệt.

Hana: một chương dài đã man con ngan... hận đời...

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chiều chủ nhật Vị Như ở nhà Đinh Ly Tĩnh, đột nhiên bị chị họ và anh rể thăm bí gọi đến một căn phòng, anh rể mở máy tính, mở ra trang web của bệnh viện mình, bắt đầu giảng giải cho Vị Như.

“Vị Như, đây là bác sĩ Vương, khoa ngoại, hai mươi chín tuổi, là phó viện trưởng.”

“Đây là bác sĩ Trần, khoa gây mê, ba mươi tuổi, là phó chủ nhiệm khoa.”

“..”

Vị Như nhìn lần lượt từng tấm hình chụp trên màn hình máy tính, kết hợp với lời giới thiệu của anh rể lập tức nở nụ cười “Anh rể, anh định làm mối cho em à?” Nói rồi định đứng lên rồi đi.

“Ngồi xuống.” Đinh Ly Tĩnh từ phía sau đề cô ngồi xuống “Đây là nhiệm vụ mẹ em giao cho chị. Em nhìn xem, những người bác sĩ này đều không tệ, kinh tế cũng không tệ, không có gì phải lo lắng hết.” Đúng thế, Vị Như, những người anh cho em xem đều đã được kiểm tra rất kỹ rồi.” Anh rể thêm lời.

“Cảm ơn hai anh chị, có điều thật sự... không có cảm giác rung động ạ...” Vị Như buồn rầu nhìn màn hình nói.

“Rung động gì chứ, cuộc sống thì cần quái gì rung động.” Đinh Ly Tĩnh làm bộ rên rỉ không thành thép “Nếu không em nói xem, em muốn người như thế nào?”

Vị Như quay đầu nhìn chị họ, khoa trương nói “Đẹp trai như ngôi sao, tài sản bạc triệu, tốt với em hơn tất cả, có người bác sĩ như thế sao?”

“Ranh con, em nhất định là điên rồi.” Đinh Ly Tĩnh đập đầu cô.

“Chị, anh rể, hai người không cần quan tâm em đâu, chuyện của em em tự có chừng mực, duyên phận không thể cưỡng cầu được. Vị Như vừa nói vừa đứng lên “Chị, em buổi tối có chút việc, hẹn người ta đi xem ca nhạc a.”

“A, hỏi làm sao em lại không quan tâm đến những người được giới thiệu, thì ra là đã có người vừa ý.” Anh rể như hiểu ra nói.

“Gi cơ.” Vị Như lại ngồi xuống giải thích “Vé này là do Lâm tổng đưa cho em, nghệ sĩ trong chương trình là Lâm Tế Thích, là anh trai của anh ta, tối hôm nay mở buổi biểu diễn nhạc Beethoven. Lâm tổng cho em hai vé để em rủ bạn đi xem, vừa hay có một anh bạn rất thích Beethoven nên hẹn đi cùng thôi.”

Nói xong nhìn vẻ mặt không tin của hai người trước mặt, bổ sung thêm một câu “Em với anh ta thật sự không có gì.”

Chị họ và anh rể bán tín bán nghi, Vị Như lại mất thêm nửa ngày mới lấy lại được trong sạch cho bản thân.

“Vị Như, Lâm tổng có tốt với em không?” Trước khi ra khỏi cửa, Đinh Ly Tĩnh giữ chặt Vị Như hỏi.

“Rất tốt ạ, ít nhất là lâu rồi không mắng em.” Vị Như cười cười.

“Vậy là tốt rồi, ở bên người ông chủ cũng lâu hơn chị tưởng. Nhất là Lâm tổng lại là một ông chủ rất có tâm cơ.” Đinh Ly Tĩnh lo lắng dặn dò.

Vị Như gạt đầu, mở cửa rời đi.

Lâm Tễ Viễn quả thật có tâm cơ, cô đi theo anh gặp không ít trường hợp, dù ở nơi nào anh cũng trầm ổn lão luyện, bộ dạng dù Thái Sơn có đổ sập xuống cũng không biến sắc. Trong công ty càng không nói một là hai, sạt phạt quyết đoán, anh không thích cười, mặc kệ là quyết định lớn đến đâu đều rất hời hợt. Mắng người rất tàn nhẫn, những câu chữ lạnh lùng, châm chọc kiêu khích, rất ít tức giận nhưng dưới không ai dám thờ, có lần anh tức giận điên lên và người chịu tội chính là Lục Diệp Quân. Vị Như cảm thấy ban đầu mình sợ anh, thật sự không dám làm truyện gì mất mặt. Vị Như không phải không thừa nhận, anh khi thì trầm ổn, khi thì đáng hoàng, nhưng cũng có lúc rất có phong độ, rất có sức hấp dẫn của đàn ông.

Chỉ là khi an tĩnh anh ta sẽ cho thấy ộ dạng cô đơn, có mấy lần Vị Như đi vào phòng làm việc của anh đều thấy anh ta đang yên lặng ngẩn người, thần sắc tiêu điều.

Rất nhanh đến lễ giáng sinh, cả thành phố giăng đèn kết hoa, mọi thứ sáng lấp lánh cũng không ngăn nổi không khí lạnh từ phương bắc, mưa lạnh rả rích, Vị Như xiết chặt cổ áo, đứng ở trước cửa phòng biểu diễn.

Từ sau lần gặp trước cô cùng Lý Tuấn thường nói chuyện qua mạng, có chút hợp nhau. Cho nên lần biểu diễn nhạc Beethoven này mới nghỉ ngay đến anh ta.

Lý Tuấn nhắn tin tới nói là đang tắc đường, chắc sẽ đến muộn, liên tục nói xin lỗi.

Vị Như tìm một góc vắng đứng mà vẫn cảm thấy lạnh, vội lấy găng tay từ trong túi ra, găng tay xinh đẹp, ấm áp, mềm mại mà Lâm Tễ Viễn tặng cô.

Vốn tưởng tặng găng tay hai người sẽ thân thiết hơn một chút, nhưng cô đã nhầm rồi, mọi thứ vẫn như cũ chẳng có gì thay đổi, bọn họ ngoài trừ công việc cũng không xuất hiện gì khác. Ngẫu nhiên cũng trò chuyện đôi câu, nói chút chuyện casnhaan vẫn cảm thấy xấu hổ. Chỉ là Vị Như đã hình thành thói quen mỗi ngày mua bữa sáng cho anh, cho nên mỗi ngày ngoài trừ câu “cảm ơn” khách sáo thì bọn họ cũng không có biến đổi gì khác.

Lòng của anh giống như có một bức tường bằng đồng bằng sắt vây chặt, có lẽ vô tình bức tường kia sẽ hơi lộ ra một khe hở nhỏ nhưng cũng chỉ một chốc lát nó sẽ lại tự động khép lại, mặc cho ai muốn đi vào hay không.

Lý Tuấn thở hồng hộc chạy đến, đầu đầy mồ hôi “Vị Như, ngại quá, em mời anh xem ca nhạc mà anh lại để em đợi.”

“Không sao, em cũng vừa đến.” Vị Như lắc đầu.

Sau khi hai người tìm được chỗ ngồi, Lý Tuấn không ngừng tán thưởng “Người này thật là tốt, ghế ở phía trước, còn ở giữa nữa.”

Vị Như nhìn bộ dạng phản kích của anh ta có chút buồn cười “Người này là anh của Lâm Tễ Thích mà, đương nhiên vị trí phải tốt rồi.”

Lý Tuấn gạt gạt đầu, cảm kích nói “Ông chủ của em thật sự là người tốt.”

Trên bục tam giác, ngồi trước chiếc piano là một người có ngoại hình rất giống Lâm Tễ Viễn, động tác gõ chân nhấc tay có phần phóng khoáng hơn, mười ngón tay như bay tạo ra những âm thanh trong giai điệu nhạc của Beethoven, Vị Như không hiểu lắm nhưng cũng cảm thấy cảm xúc dạt dào. Hai người có thể bề ngoài giống nhau, có điều Lâm Tễ Viễn gầy hơn một chút, nhưng khí chất của hai người bọn họ thật sự là một trời một vực.

Lúc nghỉ giải lao giữa giờ, Vị Như cùng Lý Tuấn đi đến hành lang hít thở không khí, Lý Tuấn vô cùng kích động, mặt đỏ rần.

“Vị Như, có cơ hội hỏi giúp Lâm tổng của em liệu có thể xin giúp anh chữ ký của anh trai anh ta có được không?” Anh ta vô cùng phấn khởi hỏi.

Vị Như suy nghĩ một chút “Được, để em hỏi thử xem”

“Chắc chắn là không có vấn đề, ông chủ của em yêu quý em như vậy, còn cho em về xem ca nhạc, chỗ ngồi cũng rất tốt.”

“Học trường, em còn chưa đồng ý giúp anh nhé. Đến lúc đó anh đừng có thất vọng đấy.”

“Không có.” Lý Tuấn cười tủm tỉm nói “Đúng rồi, anh có bạn gái.”

“Ai da, làm sao anh không nói sớm? Nếu thế em tặng anh cả hai vé luôn, anh đưa cô ấy đi có phải tốt không, là tại em không hiểu chuyện rồi.” Vị Như hối hận nói, sau đó cười hỏi “Bạn gái anh làm gì thế?”

“Chuyện này...” Lý Tuấn gãi đầu, khó khăn nở nụ cười “Là học sinh của anh, học khoa máy móc, nhỏ hơn anh bảy tuổi.”

Vị Như mở lớn mắt “Trời, học trường, anh cũng làm chuyện tình yêu thầy trò không đứng đắn đó sao.”

“Das ist Liebe...” Lý Tuấn không suy nghĩ trả lời luôn. {Hana: Das ist Liebe = đó là tình yêu...}

Vị Như gạt đầu, đúng thế, đó là tình yêu, chẳng cần quan tâm đối phương là ai, là người thế nào.

Sau khi nghỉ ngơi, màn hai tiếp tục, Vị Như nhìn thấy Lâm Tễ Viễn đi đến, đoạn trước anh ta không hề xuất hiện. Vị trí của anh ta chính là ở phía trước cô. Anh ta đi một mình, quay đầu nhìn thấy hai người, khẽ gạt đầu, sau đó im lặng ngồi xuống.

Bên ngoài trời bắt đầu mưa, tóc của anh có vẻ hơi ướt, trên vai cũng có chút bọt nước. Vị Như không suy nghĩ lấy khăn tay từ trong túi ra, vươn người đưa đến trước mặt của anh.

Lâm Tề Viễn đưa tay nhận lấy, nhẹ nhàng lau nước trên tóc, sau đó xoay người trả lại khăn cho Vị Như, miệng tạo khẩu hình cảm ơn. Dưới ánh đèn sáng mắt của anh đen một cách đặc biệt, chỉ là anh đang cau mày, hình như đang không vui.

Cất khăn tay đi, Vị Như phát hiện Lý Tuấn ngồi bên cạnh đang nhìn cô, trên mặt có cảm giác kinh ngạc. Cô khó hiểu nhíu mày, tò mò nhìn Lý Tuấn.

Lý Tuấn vươn người qua nói nhỏ “Liebst du ihn?” {Hana: Liebst du ihn = Em thích anh ta?}

Mặt Vị Như đỏ ửng, lập tức đè nén giọng mình nói “Nein.” Sự quan tâm của cô người ngoài nhìn vào thấy rất mập mờ sao? {Hana: Nein = Không}

Sắc mặt của cô bị Lý Tuấn thu vào trong mắt, anh ta cười đầy ẩn ý, bổ sung thêm một câu “Eines Tages.” {Hana: Eines Tages = Một ngày nào đó.}

Buổi biểu diễn tiếp tục, Vị Như không nói thêm gì nữa, cũng không tranh cãi hay giải thích. Chỉ là phần sau sẽ thế nào khiến cô cảm thấy hơi hoảng hốt.

Suốt thời gian nghe nhạc, Lâm Tề Viễn ngồi trước mặt, Lâm Tề Thích ở phía trên bục đều có chút mơ hồ không rõ, không thể phân biệt ai với ai. Bọn họ quá giống nhau, sao lại có thể như vậy. Biểu diễn kết thúc, Lâm Tề Thích đứng dậy chào cảm ơn, trên mặt anh ta tràn đầy nụ cười, vừa có dương dương tự đắc, vừa có sự cảm kích. Tiếng vỗ tay như sấm dậy, Vị Như u mê vô tay theo, trong lòng đột nhiên nhớ tới Lâm Tề Viễn nếu cũng cười rộ lên như thế có phải sẽ đẹp hơn rất nhiều không?

Sau khi kết thúc Vị Như đứng dậy, chào hỏi Lâm Tề Viễn “Lâm tổng, cảm ơn vé của anh.”

“Không cần khách khí.” Lâm Tề Viễn vẫn ngồi yên tại chỗ, quay người, ngẩng đầu nhìn cô, lễ phép gật đầu, sau đó quay người đi.

“Học trưởng, anh muốn đi tìm bạn gái anh à?” Vị Như nhớ tới chủ đề Lý Tuấn vừa nói, muốn để cho anh đi gặp bạn gái.

“Ừ. Anh định đi, đi cùng nhé?”

“Không được, hôm nay em đi xe đến.” Vị Như nói xong, vẫn thấy Lâm Tề Viễn ngồi yên tại chỗ, cũng không có ý định rời đi bèn nói “Lâm tổng, chúng tôi đi trước đây.”

“Được, tạm biệt.” Anh đáp một câu, cúi đầu lấy điện thoại ra bắt đầu gọi điện thoại.

Vị Như cùng Lý Tuấn theo dòng người đi tới cửa, xoay người vẫn thấy Lâm Tề Viễn đang ngồi trên ghế, khán phòng rộng hơn chỉ toàn thấy màu đỏ của ghế, thật chói mắt, mọi người cũng đã rời đi gần hết, bên trong chỉ còn lại hình dáng của anh, bộ tây trang màu đen khiến bờ vai của anh phá lệ gầy gò.

Sau khi tạm biệt Lý Tuấn, Vị Như đi vào bãi đỗ xe lái xe. Vì quá đông nên đợi rất lâu, thật lâu mới lái được xe ra đường lớn, lại vì có mưa nên đường khá tối, cô đi theo dòng xe cô phía trước, trong lúc lơ đãng nhìn vào lối đi bộ có hai người, Lâm Tề Viễn và anh trai của anh ta. Hai người có chiều cao tương tự nhau, vóc dáng cũng không khác là mấy, bọn họ không che ô, cũng không đi nhanh, bóng dáng như đang hòa vào màn đêm u tối, đi được mấy bước thì rẽ vào một quán bar ven đường.

“Com không ăn còn kéo em đi uống rượu? Anh không nhớ đến bệnh đau dạ dày à?” Lâm Tề Viễn vừa ngồi xuống vừa càu nhàu.

“Uống chút bia cũng không được sao? Anh thấy em quen thói ông chủ rồi, ngay cả lời của anh cũng có ý kiến, anh dù sao cũng là anh của em nhé.” Lâm Tề Thích gọi gì đó, sau đó cười nhạo ngồi xuống phía đối diện em trai “Sao, bộ dạng có vẻ không vui, nghe nhạc của anh khiến em khó chịu vậy sao?”

“Không dám không dám. Em còn muốn cảm ơn vé của anh ấy chứ.” Lâm Tề Viễn cúi đầu cầm lấy chai bia, nhấp một hớp, im lặng một hồi. Trong quán rượu đang phát đoạn nhạc Jazz lười biếng, hai người lẳng lặng nghe, thứ âm nhạc này rất đặc biệt, đã lâu không nghe.

“Anh, anh còn nhớ không, trước kia em đã từng kể với anh về một cô gái...”

“Cô nào? Nói khi nào?” Lâm Tề Thích suy nghĩ “Anh không nhớ là em đã từng nói đến cô gái nào.”

Lâm Tề Viễn thả chai bia xuống, tựa lưng vào ghế, do dự một lát mới mở miệng “Chính là... lần gặp chuyện không may năm đó...”

Người đối diện cau mày, đột nhiên bùng tỉnh “Anh nhớ rồi, em lái nhái suốt ba tháng, do dự đi do dự lại, sau mới hỏi anh có nên theo đuổi cô ấy...”

“Kết quả là chưa kịp...” Lâm Tề Viễn nhẹ giọng thờ dãi.

Lâm Tề Thích nhìn sắc mặt em trai cũng đoán ra bảy tám phần “Nhớ đến cô ấy làm gì? Nhìn thấy à?”

Lâm Tề Viễn gật đầu.

“Ở đâu?”

“Ngay bên cạnh.”

“Vậy còn đợi gì nữa? Ông trời cũng đang giúp em rồi.”

Lâm Tề Viễn cười khỏ “Ông trời có bao giờ giúp em?”

“Tề Viễn, em ấy, suy nghĩ quá nhiều, nghĩ nhiều vậy để làm gì? Như anh không phải sống vui vẻ hơn sao? Đừng tự tạo cho mình gánh nặng quá lớn, bỏ xuống đi.”

“Không phải em tự muốn tạo gánh nặng cho mình, chỉ là có chút chuyện, mỗi ngày đều không thể...” Anh ngửa đầu uống bia, hơi lạnh từ chất lỏng thấm vào cơ thể, cảm giác trống rỗng trong dạ dày càng ngày càng khó chịu.

“Nếu cô bé kia quan tâm những điều này, cô ấy cũng không đáng để em yêu, đúng hay không?” Lâm Tề Thích vỗ vai em “nói đi, cô ấy là kiểu gì, anh đây giúp em tán tỉnh, anh biết thừa em không có kinh nghiệm mà.”

“Em đúng là không có kinh nghiệm” Anh cười tự giễu “Bằng không sẽ không cho cô hai vé, để cô rủ bạn đi, để cô có cơ hội ở cùng một chỗ với học trưởng.”

“Lâm Tề Viễn, nếu không phải em lớn lên giống anh, anh thật sự nghi ngờ không biết em có phải em trai của anh không nữa, sao anh lại có đứa em trai đàn như em chứ?” Năm ngón tay thon dài của anh nắm chặt ly thủy tinh, nặng nề đập xuống bàn.

Hana: Liệu chương sau đã bắt đầu tán chưa ta.. hồi hộp ing ing ^^

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Cả ngày Vĩ Như ngồi trong phòng làm việc đợi thời cơ thích hợp cầm CD của Lý Tuấn đưa cho cô cho Lâm Tề Viễn, xin chữ ký của anh trai anh ta, chỉ là nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết nên làm thế nào. Anh sẽ nói gì? “Được, không vấn đề” hay là “Cho ai? Anh ta là gì của cô?”

Cô có cảm giác, có chuyện gì đó không thích hợp, nhưng lại cũng không biết nó kỳ lạ ở chỗ nào. Giống như cô đang ngồi ở đây, cảm thấy cảm giác này rất quen thuộc nhưng vẫn có gì đó xa cách.

Cũng may cả ngày Lâm Tề Viễn bận họp, đến tối đêm vẫn chỉ có mình cô ngồi trong phòng làm việc, suy nghĩ rằng trước khi tan làm nhất định phải nói ra.

Đang lúc do dự đột nhiên có bóng đen chặn ánh sáng phía trước mặt cô, Vĩ Như ngẩng đầu nhìn lên, là khuôn mặt vừa quen thuộc vừa lạ lẫm. Cô đứng lên, cứng người.

“Sao, tôi so với Lâm tổng của các cô ai đẹp trai hơn?” Người tới vừa cười vừa chăm chăm nhìn cô.

Vĩ Như phản ứng rất nhanh, cười chào hỏi “Lâm tiên sinh, xin chào.”

Lâm Tề Thích nhũm mày “A? Tôi hỏi cô tôi và sếp của các cô ai đẹp trai hơn mà, cô còn chưa trả lời tôi.”

Vĩ Như sững người, hai người, sao có thể khác biệt như trời và đất vậy chứ? Nhìn khuôn mặt có bảy phần giống với Lâm Tề Viễn, nở nụ cười tươi sáng cô đột nhiên cảm thấy cảm giác thú vị chưa từng có.

“Có vẻ là anh.” Cô đành phối hợp với anh ta.

“Ồ...” Lâm Tề Thích khen ngợi gật đầu “Cô thật tinh mắt, cô tên gì?”

“Kiều Vĩ Như.”

“Lâm Tề Thích.”

Bị cuốn theo chủ đề ai đẹp trai hơn ai, phải một lúc Vĩ Như mới đưa tay nắm tay anh ta.

“Lâm tổng đang họp, Lâm tiên sinh ngồi đợi một lát.” Vĩ Như đưa anh ta vào văn phòng Lâm Tề Viễn “Anh dùng trà hay cà phê?”

“Không cần phiền phức.” Anh ta khoát tay, ngồi xuống salon, vòng tay ôm chân, bộ dạng vô cùng thích thú nói “Cô ngồi đây tâm sự với tôi là được.”

Rõ ràng là lời nói có phần lỗ mãng nhưng có lẽ vì vẻ mặt thành khẩn nên Vĩ Như đành phải ngồi xuống.

“Cô là người ở đâu?”

“Thành phố B, đại học mới đến đây.” Một câu mở đầu bình thường, một câu trả lời bình thường.

“Cô còn trẻ như thế chắc là mới tốt nghiệp à, cô học trường gì?” Lâm Tề Thích hứng thú nghe.

“Đại học A, khoa tiếng Đức, đã tốt nghiệp hai năm.” Vị Như cúi đầu, thật sự không dám nhìn anh ta, anh ta và Lâm Tề Viễn lớn lên giống nhau như thế, vì thế nhìn anh ta cũng vẫn có phần sợ hãi.

“Tiếng Đức...” Lâm Tề Thích tựa trên ghế salon, giống như đang nghiền ngẫm hai từ này, đột nhiên buông xuống một câu “

Verweile doch! du bist so schön!” {Hana: Em thật đẹp, xin hãy dừng lại một chút....}

Vị Như càng hoảng sợ hơn.

Những lời này là di ngôn trước lúc chết của Faust, cũng là sự cá cược của ông ta và ma quỷ.

“Lâm tiên sinh biết tiếng Đức sao?”

Lâm Tề Thích cười lắc đầu “Tôi chỉ biết dùng những ngôn ngữ khác nhau để nói thay điều muốn nói mà thôi, kiểu như một câu nói trong tiếng Trung...” Anh ta nghĩ gì đó, sau đó mở tròng hai mắt nhìn Vị Như “Cô đoán xem.”

Vị Như bắt đầu lắc đầu “Triếng Trung rộng lớn uyên thâm như thế làm sao tôi có thể đoán ra?”

“Đoán đại đi, dù sao cũng đang nhàn rồi mà.”

Vị Như âm thầm thở dài, anh ta đương nhiên là nhàn rồi mới đến tìm ông chủ của cô nói chuyện phiếm, có điều không biết có phải muốn báo cáo là cô đang bỏ bê công việc hay không đây?

“Cho cô một gợi ý, là một câu thơ cổ.” Anh ta có vẻ không thể đợi hơn nữa bèn hỏi “Không đoán được à?”

“Thiên trường địa cửu hữu thi tẫn, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ?” Đành phải bắt đầu đoán mò.

“Không đúng.”

“Xuân tâm đáo tử ti phương tẫn, chá cự thành hôi lệ thủy kiên?”

“Cũng không đúng.”

Vị Như trầm nghĩ, cái này không đúng cái kia không đúng, thơ cổ nhiều như thế làm sao có thể đoán trúng.

“Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão?”

“Không đúng không đúng.”

Đầu Vị Như muốn nổ tung, thơ cổ phong phú như thế cô biết đi nơi nào đoán đây? Đang lúc buồn rầu chợt nghe sau lưng có tiếng ho khan.

Cửa ban công không mở, cô đưa lưng về phía cửa nên không biết Lâm Tề Viễn đã về lúc nào. Anh đi tới, đem laptop đặt lên bàn sau đó mới quay mặt về phía hai người nói “Sao anh lại đến đây?”

“Tôi tìm em đi ăn tối a.” Lâm Tề Thích vẫn mỉm cười như cũ nói.

Vị Như phát hiện, Vị Như đối với anh trai của mình cũng không nhiệt tình cho lắm.

“Lâm tổng, tôi ra ngoài làm việc, hai người trò chuyện.” Vị Như muốn mượn cơ hội chuẩn khỏi phòng làm việc của anh, chạy trốn khỏi câu hỏi về thơ cổ.

Nhớ đến vụ CD của Lý Tuấn, Vị Như quyết định vẫn là trực tiếp nhờ Lâm Tề Thích ký tên, so với Lâm Tề Viễn anh ta rõ ràng dễ nói chuyện hơn. Vì thế nhân lúc anh ta đi ra khỏi phòng Vị Như lập tức đứng lên, mang theo nụ cười ngưỡng mộ “Lâm tiên sinh, tôi có người bạn rất hâm mộ anh, anh có thể ký giúp anh ta một chữ vào CD này không?”

“Không vấn đề.” Lâm Tề Thích bước tới, nhận lấy CD và bút trên tay Vị Như, vừa định ký tên đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Lâm Tề Viễn đang đi tới, nghiêm trang nói với Vị Như “Có điều tôi có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Buổi tối đi ăn cơm cùng chúng tôi.” Nói xong đem CD đút vào túi áo khoác, bộ dạng không ăn cơm nhất quyết không trả lại cho cô.

Vị Như vô thức nhìn Lâm Tề Viễn, anh hiền nhiên cũng có chút bất ngờ, đôi đồng tử đen nhìn Vị Như, có phần trầm xuống, rất nhanh nói “Đi thôi.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về phía thang máy.

Đối với việc hai người họ Lâm này đồng ý ngồi xe của cô khiến Vị Như cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, một người là ông chủ của cô, nói một không thể là hai, một người đường đường là một nghệ sĩ, không đồng ý anh ta chắc chắn có cách khiến đối phương rút dài. Cho nên cô đành nhìn hai người kia ngồi trên cỗ xe tồi tàn của mình, một người mặt lạnh như tiền, một người đang cố nén cười.

Xe của cô rất đặc biệt, khi lên xe xe tự động phát mấy bản nhạc cô thích, điều này thật sự khiến cô xấu hổ vô cùng, càng xấu hổ hơn là khi ca sĩ vừa hát đến câu “Vì sao rõ ràng em đã động lòng rồi lại không tới gần” thì Lý Tuấn gọi điện tới hỏi cô chuyện ký tên. Cô liếc nhìn hai người đằng sau qua gương chiếu hậu, phát hiện Lâm Tề Viễn cũng đang nhìn cô, bốn mắt giao nhau, đành phải không mặn không nhạt trả lời “Anh cứ yên tâm, chắc là không có vấn đề gì, biết rồi... được.”

Vừa để điện thoại xuống sau lưng có giọng nói vang lên “Sau này lúc lái xe đừng gọi điện thoại.”

Tuy giọng hai người có phần giống nhau nhưng Vị Như lập tức có thể phân biệt được là ai đang nói, tay nắm vô lăng hơi run run, gạt đầu đồng ý “Vâng, từ nay về sau sẽ không thế nữa.”

Trên suốt đường đi Lâm Tề Thích không ngừng cảm thán, anh mới ra nước ngoài có vài năm, thế nhưng thành phố A đã thay đổi quá nhiều, Lâm Tề Viễn chỉ âm ỉ đáp ứng cho qua, so với lời nói của anh ta đúng là đối lập hoàn toàn.

Xe đi đến một nhà hàng ở phía nam, Vị Như cảm thấy vô cùng mệt mỏi đành phải vào toilet rửa mặt, đem toàn bộ phấn trang điểm đơn giản trên mặt lau sạch. Cũng may cô cũng chỉ dùng vài món đồ trang sức thanh nhã nên dù không trang điểm cũng không có vấn đề gì.

“Tề Viễn, anh phát hiện tâm trí của em vẫn đang dừng ở tuổi mười tám.” Lâm Tề Thích vừa xem menu vừa nói.

“Nói bậy gì đó.” Lâm Tề Viễn vô thức lắc lắc ly nước trong tay.

“Như thế nào là nói bậy.” Lâm Tề Thích buông menu, nghiêm túc nói: “Trước mặt người mình yêu thích cũng không biết phải nói như thế nào, mặt không biểu hiện chỉ biết làm bộ hung thần ăn hiếp người ta, quan tâm thì cứ quan tâm, sao lại nghiệp dư thế, đây chính là thái độ điển hình của mấy anh chàng trong giai đoạn dậy thì mà.”

Lâm Tề Viễn cười nhạt một chút, thần sắc hoảng hốt, mười tám tuổi, nếu như anh mười tám tuổi chắc sẽ tốt hơn, sẽ không cần như lúc này, sợ đầu sợ đuôi.

Vị Như trở lại, phát hiện món đã được gọi xong. Cô ngồi đối diện với hai người đàn ông, thật là không quen cho lắm.

Lâm Tề Thích đúng là người hướng ngoại hay nói, Vị Như thật sự hoài nghi hai người liệu có phải thật sự là hai anh em hay không, tại sao lại có thể khác nhau đến thế.

Con được nửa bữa, Vị Như kể ra sở thích của mình, thích âm nhạc, thích xem phim, mua quần áo thường mua màu tím, cô cùng Lâm Tề Thích nói chuyện với nhau thật vui, bất tri bất giác đã gạt Lâm Tề Viễn ra một bên.

“Vị Như.” Lâm Tề Thích đã đem chữ “Kiều” trong tên cô bỏ đi “Có một bí mật, tôi nhớ cô nhất định không biết.”

“Bí mật gì?” Vị Như tò mò nhìn thần sắc nghiêm túc của anh ta.

Lâm Tề Thích ho khan hai tiếng, thoáng nhìn qua Lâm Tề Viễn, nghiêm mặt nói “Thật ra hai chúng tôi khi còn bé đã từng ở thành phố B.”

Một lời nói ra Vị Như giật nảy người, sắc mặt Lâm Tề Viễn hình như cũng thay đổi.

“Thật sao?” Vị Như bật thốt ra. Cô theo Lâm Tề Viễn lâu như vậy, đã nửa năm, cho đến giờ vẫn chưa từng nghe anh nói tới. Cô không tự nhiên liếc nhìn Lâm Tề Viễn, chuyện như thế, người bình thường lần đầu gặp mặt chắc thường hay nói ra.

“Ừ, ông bà nội tôi ở đó, khi còn bé chúng tôi sống cùng họ. Có điều lúc nhỏ tôi hay cùng ba mẹ đến thành phố A nên cũng không có nhiều ấn tượng lắm.” Có vẻ muốn giải thích, ngược lại Lâm Tề Viễn lại nói một chuỗi. Anh tựa lưng vào ghế, một tay khuấy chiếc đĩa, có vẻ như nói hay không cũng chẳng liên quan đến mình.

“A.” Vị Như đành phải gạt đầu.

“Thế nhưng tôi có thể nhớ rõ, lúc trước chúng tôi ở phía tây Mai Viện, chỗ đó cô biết không?” Lâm Tề Thích lập tức tiếp lời.

“Biết rõ, bốn cư xá Mai Lan Trúc Cúc rất nổi tiếng, di tôi cũng sống ở đó, khi còn bé mỗi lần đến đều không biết nơi nào với nơi nào.” Vị Như cười rộ lên.

“Ai da, đừng nói nữa, mỗi tòa nhà đều dài kinh khủng, khi còn bé tôi sợ nhất là vào nhầm cửa.” Lâm Tề Thích cười ha ha “Tôi đến giờ còn nhớ rõ lúc đi học tiểu học, tìm được một hàng bán bánh bông lan ở cửa bách hóa, nhớ đến là chảy nước miếng a... Đáng tiếc về sau chưa từng tìm lại được chỗ ấy.”

“Ông chủ này về sau làm ăn lớn, mở cửa hàng lớn ở gần nhà tôi ở phía Đông.” Vị Như đột nhiên có cảm giác nhớ quê, kích động vỗ nhẹ lên bàn.”

“Ái chà, vậy năm mới về rồi mang lên cho tôi một ít nhé.” Lâm Tề Thích còn kích động hơn cô.

“Được, không vấn đề.”

“Đúng rồi, tôi còn nhớ rõ, bờ sông Điều Hoàn có bốn vườn hoa, tên gì ấy nhỉ?”

“Là Xuân Hiểu, Hạ Nhật, Thu Mộ và Đông Dạ.” Vị Như cười tủm tỉm nói.

“Đúng đúng, tên thật đẹp. Cô thích người nào nhất?” Lâm Tề Thích dò xét hỏi, lại bổ xung “Chúng ta cùng nói, xem có đồng ý tưởng không nhé.”

“Được.”

Lâm Tề Thích trẻ con đếm một hai ba, hai người quả nhiên trầm miệng một lời nói “Thu Mộ.”

Chỉ là hai từ này đồng thời phát ra còn kèm theo một tiếng va đập, Lâm Tề Viễn bỗng nhiên đứng lên, quay đầu đi ra lô ghế nhỏ, để lại Vị Như và Lâm Tề Thích nhìn nhau khó hiểu.

Không khí vốn đang vui vẻ bỗng chốc trở nên xấu hổ. Trong quán vốn có nhạc, là những bài ca nhẹ nhàng, tiếng nho nhỏ, vì hai người nói chuyện vui vẻ qua nên nghe không rõ, giờ không gian đã yên tĩnh, giọng hợp xướng của trẻ em vui vẻ vang lên lại cảm thấy không hề thích hợp.

Lâm Tề Thích phản ứng kịp, đuổi theo. Qua một lúc lâu cũng không thấy quay lại, Vị Như bất an đứng lên đi ra phía bên ngoài tìm kiếm, phát hiện hai người đang đứng ở cuối hàng lang, mặt đối mặt, tuy nhiên không thấy rõ biểu lộ nhưng cô có thể cảm nhận được, Lâm Tề Viễn đang khó chịu.

Chuyện là người thành phố B Lâm Tề Viễn đã sớm biết, nhưng anh vẫn im lặng, hôm nay nếu không phải anh trai anh nói ra chỉ sợ Vị Như sẽ không bao giờ biết, anh đã từng có cuộc sống ở đó, vượt qua quãng thời gian lúc nhỏ. Anh giữ kín như thế nhất định có gì đó ẩn ý khó nói, không muốn người ta biết. Hai người bọn họ lại dần dần u mê, cứ mãi nói chủ đề ấy.

Cô không biết mình đã tổn thương anh đến mức nào, chỉ có thể đứng từ xa nhìn bóng hai người, Lâm Tề Thích nói liên tục, anh lại chỉ im lặng lắng nghe, cũng không có vẻ sẽ nói gì đó.

Một lúc sau, Lâm Tề Thích sai bước trở về, nhìn thấy Vị Như đứng ở cửa ra vào, vỗ vỗ vai cô nói “Không sao, vào ăn gì đó thôi.” Nói xong đi vào ngồi xuống.

Vị Như làm gì còn tâm trí ẩn gì nữa, cứ đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng dáng ai đó vẫn không nhúc nhích. Qua thật lâu anh mới chậm rãi xoay người, hai tay chống tại lan can hành lang, cúi đầu nhìn xuống đại sảnh. Đại sảnh trống không, có một chiếc đèn thủy tinh rủ xuống, từ tầng ba nhìn ra đúng ngay tầm mắt, ánh sáng tràn ngập các màu sắc, chiếu lên người anh, thế nhưng đằng sau vẫn chỉ có bóng dáng cô đơn và âm ỉ của anh.

Tuy bình thường anh hay vui buồn thất thường, nhưng chuyện nổi giận dỗi đúng là chuyện Lâm Tề Viễn rất ít khi làm, lần này thậm chí là với anh trai của mình. Vị Như cảm thấy thật khó để có thể đoán biết tâm tư của anh, lần này đúng là kiểm còi ba năm thiêu một giờ rồi, nhất thời cảm thấy vô cùng uể oải.

Lại nhìn sang, trên hành lang thỉnh thoảng có người đi đến, thỉnh thoảng có người đi qua người anh, bóng dáng anh như muốn hòa tan dưới ánh sáng của đèn chùm.

Lâm Tề Viễn đứng một lúc, xoay người đi về phía này.

Anh cúi đầu, vẫn không thể nhìn thấy biểu hiện, chỉ chăm chú nhìn đường. Liên tiếp có hai nhân viên phục vụ bưng chén đĩa vượt qua từ phía sau anh.

Vị Như nhìn bóng dáng anh chậm rãi đi đến, dáng đi quen thuộc, cô đã sớm quen, nhưng giờ đột nhiên không thể nào rời mắt, nhất thời lại ngẩn người.

Đi được một nửa anh chợt dừng bước, ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Vị Như.

Trong nháy mắt cô chợt tỉnh táo, đi nhanh trở lại trong phòng ngồi xuống. Cô đang làm gì đây? Chăm chú theo dõi anh như thế, đang làm gì không biết?

Thời gian tiếp đó đã không còn ai có tâm tư nói chuyện, ngồi thêm mười phút liền tính tiền rồi đi.

Lâm Tề Thích nói mình có hẹn với bạn, rất nhanh biến mất không thấy đâu, còn lại Vị Như và Lâm Tề Viễn, đứng ở cửa lớn khách sạn, đón gió lạnh thấu xương.

“Lâm tổng, trước đưa anh về đi.”

“Không cần.” Anh quyết đoán nói “Đưa cô về nhà.”

Vị Như sững người một chút, rõ ràng cô là người lái xe, đưa cô về nhà thế nào đây?

Lâm Tề Viễn trực tiếp đi về phía bãi đậu xe, Vị Như không kịp hỏi, đành phải đổi kịp bước chân của anh, mở cửa xe, hai người cùng ngồi vào chỗ.

“Đến nhà cô trước, sau đó tôi đi xe về.” Lâm Tế Viễn ít lời nhiều ý nói.

“Như thế có vẻ không tiện, có lẽ vẫn nên là tôi đưa anh...” Vị Như còn muốn đòi co, anh đột nhiên quay đầu, đôi đồng tử đen láy mang chút trào phúng và đắc ý “Tôi lại có thể để con gái đi về muộn thế này một mình sao?”

Vị Như không dám nói nữa, khởi động xe hòa vào dòng người.

Từ nơi này đến phía bắc ít nhất cũng phải đi bốn mươi phút, hướng chỉ kỹ thuật lái xe của Vị Như rất kém, vì thế chắc phải mất cả tiếng. Cô âm thầm tính toán, đợi tí nữa Lâm Tế Viễn không nói gì cô cũng sẽ không nói gì nữa, tránh việc mình sẽ nói sai gì đó.

Cũng may sau khi lên xe Lâm Tế Viễn bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, anh ôm hai tay, đầu tựa vào ghế ngồi, bình tĩnh, căn bản không hề giống vừa tức giận. Vị Như cũng không biết nên kinh ngạc về khả năng tu dưỡng của anh quá tốt hay nên cảm thán về khả năng trở mặt quá nhanh của anh.

Chỉ là anh nhắm mắt cùng bộ dạng chau mày. Vị Như quay đầu nhìn anh phát hiện hô hấp của anh ổn định, vẫn không nhúc nhích, dĩ nhiên là đã ngủ rồi, chỉ là vẻ mặt nghiêm túc, như là trong mơ hình như đã có chuyện gì đó không vui vẻ.

Vị Như hiểu rõ, càng về cuối năm công việc của anh càng nhiều hơn, chỉ nghe báo cáo của từng bộ phận cũng tốn vài ngày, không những thế còn rất nhiều việc cần bàn với các trưởng phòng, xem tài liệu bằng biểu báo cáo, xét duyệt các kế hoạch cho năm sau... có lẽ anh thật sự mệt mỏi, hôm nay mới có thể nổi giận như thế, cũng không quan hệ đến mình, huống hồ đề tài này cũng không phải do cô khơi ra, từ nay về sau không nói đến nữa là được rồi.

Cô một bên tự trấn an bản thân, một bên im lặng đem điều hoa điều chỉnh cao lên, sau đó chuyển điện thoại về chế độ im lặng, điện thoại công việc Lâm Tế Viễn hay dùng cũng đang ở chỗ cô, cũng đem chuyển về im lặng luôn.

Vì không muốn đánh thức Lâm Tế Viễn nên cô đi cực chậm, không dám phanh gấp, chỉ là lúc dừng đèn đỏ hơi phanh gấp một chút đã thấy anh hơi nhíu mày, khẽ chuyển người.

Vị Như lúc này mới nhớ, xe của cô nhỏ, Lâm Tế Viễn lại ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, chân không duỗi thẳng ra được, khó trách không thoải mái như vậy. Cô cúi đầu nhìn, chân của anh nửa co nửa duỗi trong không gian chật hẹp, không hề nhúc nhích. Cô đã quen anh lâu như vậy nhưng vẫn rất tò mò, chưa từng biết được chân của anh bị sao. Đó hẳn là điều cấm kỵ của anh, là chỗ thiếu hụt duy nhất của anh.

Trong nháy mắt nhìn chân của anh, cô đột nhiên hiểu rõ, vì sao anh và Lâm Tế Thích lớn lên lại khác nhau như thế, có lẽ vì điều thiếu hụt này. Nếu không phải bị như thế chắc anh cũng đã trở thành một người phóng khoáng vui vẻ, tính tình hiền lành, gần gũi anh khiến cô không thể đoán biết được, nhưng giờ lại thấy như cũng đã hiểu đôi chút.

Cô mang theo suy nghĩ miên man chạy xe về thẳng dưới tầng nhà mình, phát hiện Lâm Tế Viễn vẫn chưa tỉnh lại. Cô không đành lòng đánh thức anh, đành phải để máy, mở điều hòa, tắt điện, cùng anh ngồi trong bóng đêm.

Không phải lần đầu nhìn thấy anh ngủ, có điều giờ đây anh có vẻ mệt mỏi. Không biết là quá khứ, hiện tại hay tương lai đang tạo áp lực cho anh.

Lâm Tế Viễn ngủ thật lâu, lâu đến mức Vị Như bắt đầu cảm thấy lo lắng xăng không còn đủ để duy trì điều hòa. Vị Như đem xe đưa vào vị trí sâu nhất trong bãi đỗ xe, chỉ sợ có người đi qua sẽ vô tình đánh thức anh. Nhưng giờ có chút hối hận, anh cứ như thế mà ngủ thì đến khi nào mới tỉnh đây? Chính cô cũng bắt đầu buồn ngủ, lại không dám lộn xộn, đành phải tiếp tục ngồi ngán người.

Vị Như suy nghĩ thật lâu mới quyết định đánh thức anh. Chỉ là cô vừa cúi người xuống, anh đột nhiên tỉnh lại, đôi mắt kia đột nhiên mở ra, đôi mắt vốn đen láy, không một tia sáng, khí thế hoàn toàn không bình thường, chỉ có cảm giác vô tận, đối mặt với đôi mắt đó trong chớp mắt, Vị Như cảm thấy tim mình đập cực mạnh, cô lập tức thu người về vị trí ban đầu.

Lâm Tế Viễn ngồi thẳng người, nhìn quanh một lúc mới kịp phản ứng “Đến rồi sao?” Nằm điều hòa lâu quá cổ họng của anh đã hơi đau, lời nói ra không chịu được ho khan hai tiếng.

“Vâng.”

“Anh đưa tay nhìn đồng hồ, phát hiện đã mười một giờ “Sao không gọi tôi dậy?”

Vị Như không nói gì, chỉ là yên lặng nhìn về phía trước. Nếu trên trái tim có một cái loa chắc tim cô sẽ phát ra tiếng như tiếng trống trận mất, vội vã và kịch liệt.

“Đi thôi, đưa cô lên tầng.” Lâm Tế Viễn khôi phục trạng thái bình tĩnh.

“Không cần, tự thôi...” Vị Như nói được một nửa đã thấy anh ngừng cời dây an toàn, quay đầu nhìn cô, ánh mắt có phần bất mãn, cô lập tức mềm nhũn, ngoan ngoãn mở cửa xe đứng ra ngoài.

Cô đặc biệt đem mặt quay đi, không dám nhìn anh, đợi nửa ngày không thấy anh ra, không nhìn được mà quay đầu lại, lập tức phát hiện anh đang vịn cửa xe, cúi đầu đứng ở đó, giống như một bức tượng điêu khắc trầm mặc.

Cô lập tức đi qua, cách anh nửa bước thì dừng lại, cẩn thận hỏi “Không sao chứ?”

Lâm Tề Viễn cúi thấp đầu, gần như không thể nhận ra có chuyện gì xảy ra, thế nhưng vẫn không di chuyển, anh đã ngủ trong một tư thế quá lâu, toàn thân cứng đờ, nhất là hai đùi, thật may là cô đưa lưng về phía khác nên không phát hiện ra phần thân thể bên dưới của anh đang giống như một cái xác ướp.

Vị Như không dám đến đìu anh, không dám hỏi, đành phải cứ đứng ở nơi đó, dụi dụi nhìn anh. Cô không biết anh bị sao nhưng cũng biết anh không cần sự thương hại, không cần sự giúp đỡ của cô, việc cô có thể làm chỉ là im lặng đứng ở đó mà thôi.

Không biết qua bao lâu Lâm Tề Viễn mới di chuyển “Đi thôi.”

Vị Như gật gù đầu, nhìn anh đi đến trước mặt mình. Cô xoay người đi theo anh, hai người duy trì một khoảng cách khá gần, hai cánh tay theo bước chân vô tình đụng phải nhau.

Anh đi rất chậm, chắc chắn là do vừa rồi không thoải mái, thế nhưng bước chân kiên định vẫn vang vọng trong bãi đỗ xe. Tiếng động kia không bình ỏn, tiết tấu có chút loạn. Vị Như cảm thấy rất hận, hận vì tại sao cô lại là trợ lý của anh, vì dù chỉ là đồng nghiệp bình thường cũng tốt, cô có thể bước đến đờ lấy anh hoặc lý mặt nói với anh, tôi đưa anh về trước, cho dù anh tức giận, cho dù anh nổi trận lôi đình đẩy cô ra, qua đêm nay cùng lắm là làm như không có chuyện gì xảy ra, thế nhưng không được, cô là nhân viên sớm chiều ở bên ông chủ là anh, cô cũng không đoán được lòng anh, không biết nếu để anh tức giận, ngày mai liệu còn có thể đứng chung một mái hiên hay không, liệu có cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng hay không. Cô chỉ có thể âm thầm cảm thấy may mắn, cũng may tòa nhà của cô có thang máy, mà từ bãi đỗ xe có thang máy đi thẳng lên, có điều địa điểm không được kín đáo cho lắm.

Hai người không nói gì, im lặng đi lên tầng, Vị Như mở cửa, vừa muốn nói gì đã nghe thấy Lâm Tề Viễn nhẹ nói “Không còn sớm, nghỉ ngơi sớm đi.”

Vị Như nhìn ánh mắt anh, ánh đèn từ trong phòng hắt ra, phản chiếu vào mắt anh, trong đôi mắt như có sự chuyển động. Cô chưa bao giờ có dũng khí đến vậy, nhìn vào mắt anh thật lâu, thế nhưng anh chỉ nhìn cô một hai giây, sau đó nhìn ra nơi khác.

Đột nhiên Vị Như cảm thấy anh đang trốn tránh, trong lòng có cảm giác như đang từ độ cao rất cao rơi xuống, đành phải nhặt nhặt nói “Được. Lâm tổng cũng nghỉ ngơi sớm một chút. Ngủ ngon.”

“Ừ.” Lâm Tề Viễn gật đầu, xoay người rời đi, không hề ngoảnh lại.

Đêm đó, Vị Như không thể nào ngủ ngon. Lúc trần trọc trên giường cô thật không ngờ có một người khác cũng ngủ không ngon. Thực tế anh đã lâu không có được giấc ngủ bình thường, luôn tỉnh lại lúc trời chưa sáng. Thời gian còn lại anh cứ vậy ngửa mặt nằm trên giường, ngăn người nhìn trần nhà, sau đó rồi giường đi làm. Hôm nay lúc ở trên xe của cô, anh đã ngủ hơn hai tiếng, có lẽ vì có hương nước hoa nhàn nhạt của cô xung quanh, lại có vẻ như biết rõ cô đang ở ngay bên cạnh mình khiến anh có thể bình tĩnh buông lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Nếu không phải những ngày tiếp theo quá bận rộn, căn bản không thể nhìn thấy Lâm tề Viễn chắc Vị Như sẽ cảm thấy rất sợ hãi. Trong cô như có một cảm giác gì đó rất mạnh liệt, càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Cô thật sự muốn phân rõ công tư, tuy nhiên mỗi ngày trôi qua cảm giác lại càng khó khăn hơn, thật giống như mỗi ngày điểm tâm sáng cho anh càng khó mua hơn, mua bánh mì sợ quá nguội, mua đồ rán lại sợ có dầu mỡ, mua KFC lại cảm thấy đây như loại đồ ăn rác rưởi, chuẩn bị hoa quả lại sợ anh ăn không đủ no, cuối cùng đành phải mua sandwich, đến công ty dùng lò vi sóng trong phòng trà hâm nóng lại. Cô mơ hồ ý thức được mình bị sao, nhưng không tình nguyện thừa nhận, bởi vì anh luôn lạnh lùng xa cách, làm cô cảm giác bản thân mình tự đa tình.

Công việc bận rộn đến tận buổi họp hàng năm, cuối cùng Vị Như cũng cảm thấy thả lỏng một chút. Ăn xong bữa cơm này ngày mai cô có thể về quê đón năm mới, trốn được một tuần không nhìn thấy anh. Có lẽ sau khi về cô sẽ phản hiện mọi chuyện sẽ chỉ như là một chút si mê thoáng qua, chỉ bởi anh quá đẹp trai, bởi anh vô tình tỏ ra dịu dàng, bởi vì anh khí thế mạnh mẽ dưới tấm thân gầy yếu nên tâm trí mới bị nhiễu loạn.

Họp hàng năm đối với mọi người trong công ty mà nói đều là nói để mọi người có thể thoải mái, đối với cô thì không phải. Tuy Hồng Viễn có rất nhiều ngành, mỗi ngành đều có quản lý, mỗi ngành đều có người chuyên lo chuyện hậu cần các loại, nhưng văn phòng tổng giám đốc thì chỉ có một mình cô.

Không thể nghỉ ngơi, mọi chuyện cần thiết, không rõ chi tiết, mọi thứ đều phải liếc vào, xía vào. Sân bãi, thời gian, giao thông, lịch trình, phần thưởng, thậm chí đến việc chọn rượu, chọn cơm cô đều muốn quan tâm. Là năm đầu tiên cô phụ trách nên sợ có việc gì sơ xuất, đành phải cố gắng hết sức.

Bởi tối đó cô gần như không ngồi xuống chứ đừng nói là có thể được ăn gì đó, ngay cả chuyện phần thưởng chia như thế nào lúc nào cô cũng không thể quên hết. Đợi đến khi cô có thể ngồi xuống được, buông lỏng đôi chân đau nhức mới cảm thấy trong dạ dày trống rỗng, đầu óc cũng trống rỗng theo.

Vị trí thật sự của cô đáng ra phải ngồi bên bàn ăn, bên cạnh Lâm Tề Viễn. Chỉ là lúc cô ngồi xuống mới phát hiện bàn này không có người, vốn dĩ các vị

trí là của những quản lý cao cấp, có điều buổi tối hôm nay ai cũng bị chuốc say, sớm đã được đưa về, Lâm Tề Viễn cũng không tránh khỏi, tối hôm nay nhất định anh đã uống rất nhiều. Mỗi ngành đều đến kính anh, anh đều uống hết. Mỗi lần Vị Như lơ đãng nhìn sang anh luôn chứng kiến cảnh anh đang ngửa cổ đổ chất lỏng màu hồng vào miệng, sắc hồng còn đọng lại nơi khoe miệng, có chút quý dị. Anh thậm chí còn chưa kịp ăn gì, rất nhanh lại tiếp người khác.

Cô cũng đã dành chút thời gian qua kính rượu anh, đơn giản nói cảm ơn sự nâng đỡ và tín nhiệm của anh, anh lại chăm chăm nhìn vào mắt cô, vô cùng chăm chú nói “Kiều Vị Như, cảm ơn cô, cô... giúp tôi rất nhiều.” Sau đó không để ý đến lời khuyên can của cô, ực một hơi hết ly rượu đỏ. Lúc kia anh hình như đã ngã ngà, lời nói ra cảm giác đầu lưỡi đã cứng lại, thế nhưng vẫn còn lý trí.

Giúp anh nhiều, đúng vậy, chỉ thế thôi.

Vị Như nhìn bàn đã tan cuộc, cảm thấy bản thân thật ngốc ngếch, bận rộn cả tháng chuẩn bị tiệc, cuối cùng bản thân cả một chút đồ ăn cũng không được ăn.

Sau khi tan cuộc, cô sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, ra bên ngoài đã là nửa đêm. Cô đi ra khỏi toilet thì gặp lúc Lục Diệp Quân đang đỡ Lâm Tề Viễn bước đi ngã trái ngã phải, đi từ toilet đối diện ra. Cửa phòng rửa tay khá hẹp, lúc Lục Diệp Quân đi ra hơi khó khăn, mắt thấy đầu Lâm Tề Viễn nghẹo sang, sắp và vào cửa, Vị Như lập tức đưa tay đỡ lấy đầu của anh nhưng vẫn nghe thấy “rầm” một tiếng, là tay của cô bị kẹp giữa khung cửa và khuôn mặt nóng bừng của anh.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Tề Viễn đang nhắm mắt bỗng mở mắt ra, hai mắt mở lớn nhìn Vị Như.

Ánh mắt của anh đỏ bừng, ngập hơi nước, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Vị Như, có một chút đau xót và ai oán, chỉ một cái liếc mắt như thế, anh lại nhắm mắt, bộ dạng không thoải mái.

Vị Như bỗng dưng không dám nhìn nữa, quay đầu hỏi Lục Diệp Quân “Lâm tổng thế nào rồi?”

Lục Diệp Quân hiển nhiên cũng uống không ít, nhưng anh nổi tiếng là tiền rượu trong công ty, lúc này trên người chỉ còn chút hơi rượu mà thôi, thần trí vô cùng tỉnh táo.

“Không tốt lắm. Mỗi năm đều thế này, uống nhiều nhất, về cũng muộn nhất, còn để tôi giúp cậu ta thu dọn tàn cuộc.” Lắc lắc đầu nói, sau đó đỡ Lâm Tề Viễn đi ra ngoài.

Vị Như vừa nhấc tay khỏi khung cửa, chỉ một giây đột nhiên bị một bàn tay nóng hổi túm chặt cổ tay, không thể động đậy.

Cô vốn không tưởng được, người say rượu lại có sức mạnh lớn đến vậy. Vốn chỉ bị nện nhẹ lên khung cửa, cũng không cảm thấy đau quá, thế nhưng bây giờ lại cảm thấy xương cổ tay trong tay anh giống như sắp bị bóp nát.

Lục Diệp Quân cũng phát hiện người bên cạnh đột nhiên có động tác, giống như đã tỉnh, nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền, đành lên tiếng gọi “Tề Viễn, Tề Viễn.”

Lâm Tề Viễn vẫn không có phản ứng, thân thể mềm nhũn như muốn ngã xuống dưới.

“Sếp Lục, trước cứ đưa Lâm tổng lên xe đã.” Vị Như cố gắng đỡ người anh, một bên bối rối nói, anh một mực đồ cơ thể lên người cô, khiến cô căn bản không thể đứng vững.

Lục Diệp Quân hiển nhiên có kinh nghiệm đối phó với anh, nâng nách anh lên, rất nhanh kéo anh đến xe, sau đó tựa ở cửa xe thờ hồn hồn “Bình thường nhìn bộ dạng gầy yếu, chả hiểu sao lúc sau lại nặng như bao cát vật không biết.”

Vị Như không biết nói gì cho đúng, anh một mực nắm chặt cổ tay cô, cô đành phải theo anh lên xe, hiện tại anh đang tựa lên cửa xe, cau mày, nhưng vẫn không chịu buông tay.

Cô đã thử dùng một ngón tay tách bàn tay của anh ra, nhưng không thể nào thoát được khỏi sự khống chế của anh, năm ngón tay thon dài giống như một chiếc kim sắt, kẹp chặt.

“Tiểu Kiều, cô có lái xe đến không?” Lúc Diệp Quân xoay người hỏi cô.

“Không đi.”

“Đầu tiên đưa cậu ta về nhà, sau đó đưa cô về luôn. Được không?”

Vị Như gật đầu. Anh nhất định là thần trí không tỉnh táo nên mới phát điên nắm tay cô, cô cảm nhận được cổ tay mình đã bắt đầu đau.

Cô lần đầu thấy Lâm Tề Viễn say như thế, từ lúc xe chạy anh hoàn toàn ngồi im tại chỗ, cả người mềm nhũn, thỉnh thoảng lại bị đụng lên cửa kính. Lúc xe quẹo, khi đầu anh sắp đụng lên cửa kính lần nữa Vị Như đã không nhịn nổi, duỗi tay còn lại, kéo đầu anh dựa vào vai cô.

Quãng đường tiếp theo anh không thay đổi tư thế, cứ như thế tựa trên vai Vị Như, một tay vẫn nắm chặt cổ tay cô. Bộ dạng ngủ của anh giống như một con thú đang bị thương, nhủu mảy, có vẻ như rất lạnh, thân thể như cuộn lại dựa sát vào người cô. Vị Như chỉ có thể ôm vai anh, thỉnh thoảng vỗ nhẹ hai cái, trấn an anh. Hô hấp của anh có chút mờ hồ, nhiệt độ nóng hổi phả vào sau tai Vị Như khiến cô cảm thấy vô cùng mập mờ, lại không thể đẩy anh ra,

đánh phải không ngừng trấn an bản thân.

Anh đang say mà thôi.

Anh chỉ đang tìm một cái đệm ấm mà thôi.

Chờ anh tỉnh tại cái gì cũng không nhớ. Không nhớ đã từng sống chết nắm tay cô không chịu buông, không nhớ đã từng tựa đầu lên vai cô, không nhớ rõ khoảng cách của bọn họ chỉ không đến mười cm.

Anh gần đây không phải đã coi cô là trợ lý sao, không phải sao?

Vị Như tự an ủi mình, cho đến khi xuống xe, cùng Lục Diệp Quân đưa anh lên tầng, ném anh lên giường cô vẫn tiếp tục an ủi mình.

“Tôi đi giặt khăn, lau mặt cho cậu ta.” Lục Diệp Quân xắn tay áo, đi vào toilet.

Cổ tay Vị Như vẫn bị Lâm Tế Viễn nắm chặt. Chính cô cũng không mở ra được, đành phải ngồi xổm bên cạnh giường anh, yên lặng nhìn xung quanh.

Đầu giường của anh có một đôi nệm, nhìn thấy ánh sáng kim loạn từ đôi nệm Vị Như đột nhiên cảm thấy hai mắt mình đau đớn. Bình thường ngoài việc anh đi hơi chậm, nhìn kỹ mới cảm thấy bước chân không ổn định, căn bản không có gì khác thường, vì sao trong nhà lại phải dùng đến những vật dụng như vậy?

Vị Như suy nghĩ miên man, không tự chủ cúi đầu nhìn anh, anh khẽ động hai cái, như là tìm tư thế thoải mái, nghiêng người, mặt chôn chặt trong gối, tay vốn đang nắm chặt giờ đã rời lỏng hai phần. Vị Như nhẹ nhàng giật giật cổ tay như muốn rút tay ra, không ngờ trong nháy mắt tay anh lại xiết chặt lại, lực so với lúc trước còn tăng thêm. Vị Như thở dài, nếu anh đã muốn vậy, cứ để như vậy đi.

Cô nhìn một bên mặt của anh, đường cong hoàn mỹ, sắc mặt ửng đỏ, thế nhưng biểu hiện trên mặt đầy vẻ thống khổ và bất lực, giống như đang bị bóng đè. Cô giống như bị ma xui quỷ khiến, từ từ đưa tay chạm lên khuôn mặt anh.

Trong chớp mắt da thịt chạm nhau, Lâm Tế Viễn đột nhiên tỉnh lại, môi có chút mờ ra.

“Vị Như.”

Bộ dạng rõ ràng đang say, anh lại nói ra hai từ rất rõ ràng, tay Vị Như lập tức cứng đờ, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới như dừng lại, mọi thứ đều biến mất, chỉ còn lại anh và cô, hai từ kia từ miệng anh phát ra, nhẹ nhàng, có phần lưỡng lự, mang theo từ tính.

Vị Như.

Anh cứ như thế gọi tên cô, thân mật nhẹ nhàng. Lòng của cô lập tức như tan chảy, loạn lên, không tìm ra lối thoát.

“Tôi ở đây, sao vậy?” Cô quỳ ở nơi đó, thu tay về, cúi đầu nhìn gần anh, nhỏ giọng hỏi. Lúc này cô rất hi vọng anh đã tỉnh, anh biết anh đang gọi tên cô, cũng biết mình muốn tùy tiện nói gì đó với cô.

“Vị Như...” Anh vẫn chỉ gọi tên cô, cũng không nói thêm gì nữa, tiếng gọi này càng lúc càng nhẹ, giống như đang nằm mơ, lại tạo chút cảm giác đau khổ dần vật.

“Sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?” Vị Như lo lắng, anh có phải đã uống quá nhiều nên khó chịu ở đâu đó hay không? Thế nhưng Lâm Tế Viễn không trả lời cô, chỉ yên lặng ngủ.

Lục Diệp Quân đi ra, cầm khăn mặt, lau nhẹ trên gò má Lâm Tế Viễn, giúp anh cởi cúc áo, đang muốn tiếp tục cởi mới phát hiện người này vẫn đang nắm chặt cổ tay Vị Như, nhất định không buông.

Lục Diệp Quân cúi đầu liếc Vị Như, cô cứ như thế ngồi trên đất, không nhúc nhích, tay bị anh nắm chặt, cánh tay có chút cong, tóc tán loạn, khuôn mặt tiêu tụy nhưng khuôn mặt tràn đầy đau lòng.

“Tề Viễn, Tề Viễn, mau buông cô ấy ra.” Lục Diệp Quân đưa tay đập đập vào mặt anh.

Anh không có phản ứng.

Vị Như ngẩng đầu nhìn Lục Diệp Quân, nhỏ giọng nói “Được rồi, tôi ở đây đợi, chờ anh ta buông ra.”

“Như vậy sao được.” Lục Diệp Quân nhíu mày, lại cúi người lần nữa, tăng lực đập lên người anh, vừa đập vừa nói “Tề Viễn, tỉnh, cậu không buông cô ấy ra tôi làm sao giúp cậu... cởi quần áo?”

Nói liên tục mấy lần Lâm Tế Viễn đã có phản ứng lại, chậm rãi không muốn thả cổ tay Vị Như ra, cổ tay đã bị nắm thành vòng, lắc lắc cũng cảm thấy đau, giống như vẫn đang lưu lại độ ấm của anh.

“Tiểu Kiều, không còn sớm, tài xế còn dưới tầng, hay là cô về trước đi.” Lục Diệp Quân đứng thẳng người, nói với Vị Như.

“Vị Như gật gật đầu, liếc nhìn Lâm Tề Viễn, anh vẫn đang ngủ, vẫn cau mày. Cô hận không thể tiến lên đem lông mày của anh đẩy ra.

“Tôi đi trước.” Vị Như xoay người, đi ra ngoài.

“Tiểu Kiều.” Vừa mới đi tới cửa, Lục Diệp Quân đột nhiên gọi cô dừng lại, bước tới nói “Tiểu Kiều, bình thường cậu t...” Anh cân nhắc một chút, nhưng không biết nói tiếp thế nào.

Vị Như gật gật đầu, tỏ ra hiểu rõ “Tôi hiểu, bình thường anh ta không như thế này.”

Lục Diệp Quân cười khở lắc đầu “Cậu ta bình thường chính là quá tỉnh táo, tỉnh táo đến khổ sở.” Nói xong bổ xung thêm một câu “Quá khổ sở.”

Vị Như vừa cảm thấy hiểu vừa cảm thấy khó hiểu. Lúc đi ra khỏi phòng ngủ cô bỗng nghĩ đến một câu, trái tim đàn ông giống như tim củ hành, cứ lần lượt lần lượt bóc từng lớp bên ngoài, nước mắt đầy mặt, đến cuối cùng phát hiện ra thì ra nó không có tim. Trái tim của Lâm Tề Viễn rốt cuộc là ở đâu? Cô nhiều lần cũng chỉ bóc được một lớp vỏ, cái gì cũng không thấy cũng đã nước mắt đầy mặt.

Xoay người đóng cửa chính cô phát hiện phía sau còn một chiếc nệm, cũng giống như trong phòng. Trong nháy mắt vành mắt cô đỏ lên.

Sáng sớm, người kia tỉnh lại mới phát hiện bản thân mặc nguyên đồ tây đi ngủ, quần áo nhăn nhúm không nhìn ra hình dáng, trên người đắp một lớp chăn mỏng. Lục Diệp Quân nhìn bộ dạng mê muội của anh, nhìn không được mở miệng nói “Tề Viễn, cậu có biết đêm qua cậu đã làm cái gì không?”

“Làm gì?” Anh ngồi dậy, đầu đau như muốn vỡ ra, toàn thân đều giống như mới bị đánh, đau nhức mỗi nhừ.

“Cậu túm chặt Tiểu Kiều không thả ra.”

Lâm Tề Viễn lập tức cảm thấy đầu càng đau hơn, ngoài miệng vẫn không chịu thừa nhận “Nói bậy.”

“Có muốn tôi gọi điện đối chất hay không?”

Lâm Tề Viễn sững người, say rượu quá khiến cho suy nghĩ của anh chậm chạp, mất rất nhiều thời gian mới nhớ lại chuyện lộn xộn hôm qua, cùng một mùi thơm nhạt nhạt “Tôi có nói gì không?”

“Tôi làm sao biết được?” Lục Diệp Quân nhún nhún vai “Tôi đi toilet lấy khăn mặt cho cậu, không biết cậu có thô lộ với cô ấy hay không.”

Anh cố gắng suy nghĩ nhưng cái gì cũng nghĩ không ra, ngược lại nhớ đến một chuyện khác “Cô ấy tới đây?”

“Đương nhiên, cậu nhất quyết không buông tay, cô ấy không tới đây thì làm sao bây giờ?” Lục Diệp Quân cười tủm tỉm.

“Cô ấy có thấy gì không?” Anh đột nhiên trở nên bối rối, ngồi ngay ngắn, chỉ là nhẹ nhàng chuyển động đã cảm thấy đầu óc choáng váng khó chịu.

“Cậu yên tâm, cô ấy cái gì cũng không thấy, là tôi đã bảo cô ấy về giúp cậu thoát...” Lục Diệp Quân nhanh chóng giải thích.

Lúc này tâm tình Lâm Tề Viễn mới bình ổn hơn, anh chỉ cảm thấy mệt mỏi, khó chịu, không khỏi tự hỏi, trong lòng như sóng biển vỗ.

“Tôi đi tắm.” Anh vén chăn lên, chuẩn bị xuống giường.

“Cẩn thận, có việc gì thì gọi tôi.” Lục Diệp Quân biết rõ tính của anh, xoay người rời khỏi phòng.

Lâm Tề Viễn ngồi bên giường, cúi đầu ngẩng lên nửa ngày mới cảm thấy đầu óc bớt choáng váng, anh vươn người, đưa tay lấy nệm, trong nháy mắt khi tay chạm vào thứ kim loại lạnh buốt, đột nhiên động tác dừng lại.

Cái này, chắc là cô ấy đã thấy. Cô thông minh như thế chắc hẳn cũng đoán được tám chín phần.

Anh lập tức cảm thấy lồng ngực khó chịu, buồn bực không thể thở nổi. Cánh tay hơi nhểnh ra, chiếc nệm rơi xuống, va vào sàn gỗ “cạch” một tiếng.

Lục Diệp Quân lập tức đẩy cửa đi vào, thấy anh ngồi yên tại chỗ mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tề Viễn cúi đầu, cứ như vậy nhìn thứ kim loại đầy chướng mắt trên mặt đất, muốn dời mắt đi nhưng lại không biết nên dời đi nơi nào, chỉ cảm thấy mắt càng lúc càng đau nhức, càng ngày càng đau đớn. Ngón tay của anh vô thức nắm chặt lại.

Cô đã biết được sự thật, so với việc cô nhìn thấy hàng ngày càng khó chịu hơn. Mà thứ cô không biết giờ cũng đã biết, giờ anh không biết nên đối mặt thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Lễ mừng năm mới vô cùng náo nhiệt, chỉ là nghe mẹ lái nhái khiến Vị Như muốn thời gian trôi qua thật nhanh. Buổi sáng muốn cô mặc nhiều đồ một chút, giữa trưa muốn cô ăn nhiều một chút, buổi tối lại muốn cô đi ngủ sớm một chút. Vị Như cười hi hi, cảm thấy có người quan tâm tuy có chút phiền, nhưng vẫn rất ngọt ngào, ai bảo cô vĩnh viễn sẽ là con gái yêu của mẹ. Mẹ rất quan tâm cô, đây mãi mãi đều là dành cho cô.

“Vị Như, gần trước anh rể giới thiệu mấy vị bác sĩ cho con sao con đều cảm thấy không vừa mắt vậy?” Sáng sớm mừng ba, cô còn chưa rời giường mẹ cô đã bắt đầu ngồi bên giường lái nhái.

“Mẹ... Mẹ không sợ tìm bác sĩ rồi nửa đêm họ lôi con ra phẫu thuật sao?” Cô trốn trong chăn, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

“Nói bậy gì đó? Bác sĩ rất tốt, lại rất có tâm, trong nhà có chuyện gì cũng có thể giúp đỡ.”

“Giờ chứ, muốn bác sĩ giúp vẫn là rất khó, gần sang năm mới...”

“Dù sao khi con tìm bạn trai, ngàn vạn đừng có tìm hoa hoa công tử là được...” Mẹ còn đang lái nhái, Vị Như vẫn đang mê muội nghe, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại cứu thoát.

“Vị Như, ở nhà à?” Thì ra là Hàn Tô Duy.

“A, có ạ, anh ở đâu?” Vị Như nhìn số trên màn hình, phát hiện anh ta đang ở thành phố B.

“Ở công viên, gần nhà em. Em có thể ra ngoài đi dạo không?”

Vị Như sững người trong chốc lát, từ thành phố A đến đây cũng không quá xa, nhưng đi xe cũng phải ba tiếng. Anh cứ như vậy một mỗi chạy đến chỉ vì gặp cô bạn gái cũ hay sao?

Gặp thì gặp thôi. Cũng không thể đuổi được anh ta về mà.

Vị Như mặc quần áo rời khỏi nhà, đi đến cổng công viên gần nhà, nhìn thấy đề hai chữ “Thu Mộ.” Trong lòng bất giác có cảm giác khác thường. Chuyện về thành phố B cô và Lâm Tế Viễn chưa từng nói với nhau. Cô biết rõ, có lẽ đây là một góc bí ẩn trong trái tim anh.

Hàn Tô Duy đứng ở cách đó không xa đợi cô. Anh vẫn như trước, thích mặc áo khoác màu xám, mang lại cảm giác xa cách.

“Sao anh lại đến đây?” Vị Như hỏi.

“Trong nhà buồn chán quá.” Hàn Tô Duy tùy tiện nói. “Nơi này phong cảnh tốt như thế, chúng ta ra bờ sông dạo một chút đi.”

Trong công viên thưa thớt người, cũng may trời còn sáng, cũng không quá lạnh. Hai người chỉ đi và không nói gì, có chút kỳ quái.

“Tết nhất trong nhà công phải rất bận rộn sao? Sao anh có thể chạy ra ngoài?” Cô tìm chủ đề nói. Trong nhà Hàn Tô Duy tuy không phải đại phú gì nhưng công việc làm ăn cũng không nhỏ, trước kia lúc còn đi học, tết đến anh phải tham ra rất nhiều tiệc xã giao, không nói gì giờ đã chính thức nhận công việc.

“Những chuyện kia anh cũng không thích lắm, cùng mọi người uống rượu, mặt cứ phải giả vờ cười, anh không muốn làm cho lắm.” Anh cúi đầu nói.

Vị Như không nhắc lại, cũng cúi đầu đi tới, không biết vì cái gì, cô thậm chí có chút thông cảm với anh. Anh luôn là người thanh cao, muốn anh cầu cạnh người khác, muốn anh để người ta tùy ý định đoạt, nhất định là rất khó khăn.

“Qua một năm lại già thêm một tuổi.” Hàn Tô Duy đột nhiên cảm thán nói. “Ừ, đúng vậy.” Vị Như không nghĩ nhiều phụ họa theo.

“Vị Như.” Hàn Tô Duy đột nhiên dừng bước, nghiêm túc nói “Người lớn lên có nhiều chuyện không thể theo ý mình.”

Cô sao không hiểu rõ ý của anh, cười cười gật đầu “Em hiểu.”

“Em hiểu được anh sao?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Faust còn không kháng cự khỏi lực hấp dẫn, nói gì đến anh.” Vị Như cúi đầu, kỳ thật đạo lý này qua thời gian suy nghĩ cẩn thận cô cũng dần hiểu ra “Em hiểu rõ, anh là thân bất do kỷ.” Cô thật sự không phải người khéo hiểu tâm trạng người, cô chỉ là muốn để lòng mình thoải mái một chút, không ngờ nó vừa vận hợp với tâm trạng của ai đó.

Hàn Tô Duy đột nhiên cười rộ lên, có chút thần nhiên, cũng có chút khổ sở.

“Anh cười cái gì?”

“Vị Như, em yêu người khác.”

“Giờ cơ?” Vị Như cứng họng đứng nguyên tại chỗ.

“Nếu không phải yêu người khác con gái nếu chưa húc vỡ đầu sẽ không thể hiểu ra.” Hàn Tô Duy hùng hổ nói.

Vị Như thất thần như cũ. Yêu người khác? Chính cô cũng không biết rõ, vậy mà anh có thể nhìn ra sao?

Sau đó, anh ta nói ra ba chữ “Lâm Tế Viễn.”

Ba từ kia quen thuộc mà lạ lẫm, giống như từ nơi cực xa truyền tới, không rõ ràng, giống như lơ đãng nhưng lại khiến sợi dây trong lòng cô rung lên.

“Em yêu Lâm Tế Viễn đúng hay không?” Hàn Tô Duy cười cười, nhìn thấy Vị Như đứng hình tại chỗ giống như đứng dự liệu của anh.

“Anh nói bậy bạ gì đó.” Vị Như giận, xoay người đối mặt với bờ sông, không muốn để ý đến anh.

“Anh ta ưu tú như thế, em lại ở cạnh anh ta mỗi ngày, yêu anh ta cũng không có chuyện gì kỳ lạ.” Hàn Tô Duy đứng cạnh cô, trấn định nói “Ông chủ cùng thư ký, vốn là môi trường thích hợp để mối quan đó dễ phát sinh. Mọi thứ về anh ta em đều muốn quan tâm, em cũng biết, em hiểu anh ta, đương nhiên dễ dàng yêu mến anh ta. Người như Lâm Tế Viễn, nếu anh là phụ nữ anh cũng sẽ yêu anh ta.” Thấy Vị Như im lặng nửa ngày lại tiếp tục nói “Hi vọng anh ta không khiến em thất vọng.”

Vị Như về đến nhà, đối với chuyện mình cùng bạn trai cũ hẹn hò vào mừng ba tết đã không còn quan tâm. Tâm trí cô lúc này chỉ còn ba chữ Lâm Tế Viễn kia thôi.

Cô yêu anh?

Vì yêu nên mỗi ngày vắt hết tâm can, dùng hết trí óc để tìm tâm sáng cho anh?

Vì yêu nên nhìn thấy bóng dáng cô đơn của anh nên đau lòng?

Vì yêu nên nghe anh gọi hai từ “Vị Như” cả người lập tức nhũn ra?

Suy nghĩ của cô hỗn loạn, bản thân cô cũng đã lơ mơ ý thức được chuyện này, nhưng bị người ta khuấy nhiễu, khiến sự việc nổi hẳn lên mặt nước làm cô không thừa nhận không được. Huống hồ, vạch trần chuyện này không phải ai khác lại là người từng hiểu rõ về cô nhất.

Biết làm sao bây giờ?

Cho dù cô cảm nhận được anh, cảm thấy trong lòng anh cũng có chút ít tình cảm, có điều anh một mực che dấu, ẩn nấp, trốn tránh.

Có lẽ bọn họ trong lúc đó luôn cách nhau một lớp cửa sổ mỏng, chỉ là dù cách nào cô cũng không thể phá vỡ, nói không chừng anh chỉ kinh ngạc như cơn mưa “Giờ cơ? Cô yêu tôi sao?”

Dù sao, cô tạm thời còn không muốn thất nghiệp.

Qua hết năm trở lại đi làm, mọi thứ đều như cũ, ngoại trừ một chuyện, Lâm Tế Viễn bắt đầu không còn gọi cô là Kiều Vị Như nữa mà chuyển sang gọi là Vị Như, hình như từ sau hôm đó chuyện này là bình thường.

Lần đầu tiên nghe anh gọi mình là Vị Như, cô hoảng hốt hai giây, nhưng khi nhìn nét mặt anh, không có biểu hiện gì, không chút gợn sóng, kế tiếp nói với cô những chuyện công việc bình thường, cô lập tức hết hi vọng. Trong cô ty người gọi cô là Vị Như cũng rất nhiều. Anh gọi cũng không quá kỳ lạ, có điều dựa vào hiệu ứng quan hệ giữa hai người khiến câu nói đó trở nên thân mật và có phần kỳ quái.

Đi làm, tan làm, ghi chép báo cáo, sắp xếp lịch trình, đặt cơm trưa, cuộc sống bình thường của Vị Như giống như một ngọn núi lửa đã tắt. Cũng đúng, núi lửa đã tắt cũng có cái tốt. Cô ôm trong lòng tâm sự kia, tự hưởng thụ cảm giác cô đơn và âm ỉ.

Chỉ là Vị Như không biết, ngọn núi lửa này không phải núi lửa đã tắt, mà là núi lửa còn hoạt động.

Chín giờ tối, đang cuộn người trên ghế xem tivi Vị Như nhận được điện thoại.

“Vị Như, Lâm tổng ở đâu? Làm sao không thể liên lạc vậy?” Người gọi đến là quản lý bộ phận nhân sự, hơi thở hỗn hển gần như sắp phát điên.

Vị Như nhanh chóng trấn an anh ta “Hôm nay cuối tuần, chắc Lâm tổng đi bơi. Có chuyện gì vậy?”

Lý Tường ở bên không che dấu được sự bức bối “Khó trách tôi gọi di động mà không được. Đã xảy ra chuyện gì à, xảy ra chuyện lớn rồi, hai ngày trước chúng ta đuổi việc một nhân viên bảo vệ, kết quả anh ta nghĩ không thông, leo lên tầng mười năm muốn nhảy lầu tự sát rồi.”

“Sao có thể như vậy?” Vị Như ngồi xuống, điều khiển tivi trong tay rơi xuống.

“Ai, người này tâm thần không ổn định, hần ta muốn gặp Lâm tổng, nhưng không thể gặp, một mạng này...” Lý Tường gấp đến mức muốn nhảy dựng lên.

“Lý quản lý, anh đừng vội, trước bảo anh ta bình tĩnh, tôi sẽ đến phòng tập tìm Lâm tổng ngay, mọi người ở công ty đợi tôi.”

Vị Như không kịp nghĩ nhiều, cúp điện thoại, tùy tiện mặc áo khoác thể thao vào, đi ra ngoài.

Cô khởi động xe, thật may phòng tập không ở quá xa nhà cô.

Trên đường đi, cô nhận được rất nhiều điện thoại. Đội phòng cháy đã đến, cũng có người thương thuyết đến khuyên người đàn ông muốn tự sát, nhưng ai cũng không đến gần anh ta được, anh ta một mực chỉ muốn gặp Lâm Tề Viễn, muốn tính sổ với anh.

Mọi chuyện là thế nào a, gặp Lâm Tề Viễn để làm gì a, anh cũng sẽ không mềm lòng để hần ta quay lại Hồng Viễn. Không bao giờ thương hại những kẻ muốn nhảy lầu như thế.

Đến phòng tập, hỏi nhân viên lễ tân, Lâm Tề Viễn quả nhiên vừa tập xong, chắc giờ đang ở hồ bơi. Cô vừa muốn đi vào lại bị ngăn lại “Tiểu thư, Lâm tiên sinh luôn muốn một mình, không để người khác đi vào, cô...”

Vị Như lập tức hiểu ra. Hiện tại anh đang bơi, nếu cô cứ vậy đi vào không phải sẽ nhìn thấy hết sao? Đang lúc do dự điện thoại lại vang lên “Vị Như, sao rồi? Đã tìm thấy Lâm tổng chưa?” Lý Tường giọng đã lạc đi.

“Giờ đây, chờ tôi một chút.” Vị Như bình tĩnh lại, cúp điện thoại.

Cô phải đi vào, cho dù là đầm rồng hang hổ cô cũng phải vào, đây là trách nhiệm của cô.

Hướng chỉ hàng rào này đã ngăn cách quá lâu rồi, có lẽ đây là ám hiệu của ông trời, ông muốn cô bước lên phá tan nó.

Cô quay đầu nói với nhân viên lễ tân “Không sao, tôi là trợ lý của anh ấy, đã nhìn thấy nhiều thứ hơn rồi.”

Sau đó, cô hít một hơi, nhấc chân, mở ra bước đi quan trọng.

Cô mạnh mẽ đi vào, phòng tập thể hình kết hợp bể bơi cũng không quá lớn, thời gian lại đã muộn, cả phòng không một bóng người, trong bể bơi cũng chỉ có một bóng dáng, đang đưa lưng về phía cô, bơi về phía trước.

Trên trần có rất nhiều bóng đèn, mỗi động tác khua chân đập nước của Lâm Tề Viễn đều có thể thấy rõ, tiếng nước vang lên xuyên qua màng tai, từng giọt từng giọt truyền đến.

Dù đã quyết tâm, nhưng khi nhìn thấy thân thể anh lúc này Vị Như vẫn không nhịn được hơi lùi lại một bước nhỏ.

Cô quả nhiên đoán không sai, anh thật sự có một chân, từ đầu gối xuống, hoàn toàn biến mất.

Hơn nữa, đùi phải.

Bộ dạng bên ngoài hoàn mỹ, thì ra đang ẩn dấu một sự thật đáng sợ. Khó trách anh khổ công che dấu, chỗ thiếu hụt trên người anh quả thật là một trò đùa tai ác của ông trời.

Vị Như cảm thấy tim mình biến thành một khối thủy tinh mỏng manh, bị người ta cầm búa không chút nể nang, nện cho mấy phát nát vụn, quá nhiều mảnh nhỏ, không thể nhặt hết được, chỉ còn chút bột mịn.

Cô biết mình không có thời gian đau lòng, anh cũng sắp đến bờ bên kia, chỉ cần xoay người một cái sẽ thấy cô đứng đó, dưới ánh đèn thật chói mắt.

Cô nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón bão táp sắp đổ lên người mình.

Tiếng nước dần ngừng lại, xung quanh im lặng.

Cô chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, giống như muốn bật ra khỏi cổ họng. Cô không dám mở to mắt, đành phải cứ thế đứng ngốc tại chỗ.

Đợi thật lâu, đến khi cô sắp đợi không nổi nữa rốt cuộc nghe được tiếng anh “Ai bảo cô vào?”

Kỳ quái chính là giọng của anh cũng không đến mức tức giận như cô tưởng tượng, chỉ là giọng nói kia lạnh như băng, lạnh đến mức đủ để khiến cả hồ nước ấm kia đóng băng.

“Lâm tổng, có việc gấp...”

Cô mở to mắt, vừa nói mấy chữ liền nghe thấy âm thanh như muốn thét lên của anh “Đi ra ngoài.”

Cô thật sự đoán được, anh sẽ tức giận như thế. Nghe anh tức giận hét lên như thế cô bắt đầu run rẩy, sợ hãi và khổ sở.

“Lâm tổng...” Cô vẫn cố gắng đem mọi chuyện nói rõ ràng.

“Cút đi ra.” Lúc này anh đã không thể kiềm chế được sự tức giận của mình, cách một đường bơi thật dài cô cũng cảm giác được toàn thân anh đang run lên vì tức giận, cho dù không thấy rõ cũng có thể đoán được, trong mắt của anh đã gần như phun ra lửa.

Ba từ, thật chói tai, vang vọng trong không gian khiến toàn thân cô bủn rủn, cô cố giữ lại chút lý trí, biết được mình cứ thế xông đến là vì điều gì.

Vì vậy cô xoay người sang chỗ khác, không nhìn anh, liều mạng hít sâu hai lần mới mở miệng nói “Lâm tổng, xin lỗi, tôi không phải cố ý quấy rầy anh. Chỉ là vừa rồi Lý quản lý bên bộ phận nhân sự gọi điện cho tôi, nói nhân viên bảo vệ bị sa thải hai ngày trước hiện tại đang ở trên mái nhà tập đoàn Hồng Viễn, đang muốn nhảy lầu. Anh ta nhất định muốn gặp anh. Mạng người là quan trọng.”

Cô cố gắng dùng ít lời nhất để nói xong, sau đó đi vội ra cửa, đầu cũng không dám quay lại, không dám nhìn nét mặt của anh.

Cô chờ ở ngoài cửa, biết rõ rất nhanh Lâm Tề Viễn sẽ đi ra. Cô cúi đầu, âm thầm tính toán, để có thể xin lỗi một cách tốt nhất, dù sao vẫn là cô tự tiện xông vào, nhìn thấy những thứ không nên thấy, đối với anh mà nói đó là sự tổn thương quá lớn.

Lâm Tề Viễn đi ra, tóc vẫn còn ướt, khăn mềm quấn trên trán, tản ra khí lạnh bức người, không chút nào giảm bớt.

Anh nhìn Vị Như, sau đó đi thẳng ra ngoài.

Vị Như cảm nhận được sự phẫn hận trong mắt anh, không tự giác đi theo sau.

Anh đi rất nhanh, Vị Như nhìn theo bóng lưng của anh, đau lòng, thật sự muốn đánh chết bản thân mình đi.

Xuống tầng dưới, xe của anh đã đợi ở đó, Lâm Tề Viễn mở cửa xe, nhìn Vị Như nói “Lên xe.”

Vị Như không dám nói gì, ngoan ngoãn leo lên xe.

Lên xe, Lâm Tề Viễn gọi điện cho Lý Tường hỏi rõ tình hình. Anh nói gì đó nhưng Vị Như hoàn toàn không nghe được gì, chỉ thấy giọng của anh đã khôi phục trạng thái bình tĩnh.

Anh cúp điện thoại, không nói một lời.

Vị Như cúi đầu xoắn ngón tay mình, cẩn thận nói “Thật xin lỗi, Lâm tổng, tôi không cố ý...” Cô vô thức bắt đầu xin lỗi.

“Shut up.” Anh ngắn gọn nói, quay đầu nhìn cửa sổ.

Vị Như lo sợ ngẩng đầu, nhìn thấy tay anh đặt lên đùi phải, chau mày, trong lòng không ngừng đau xót.

“Anh...” Lúc này đây, cô thật sự muốn nói, anh có khỏe không, có phải có chỗ nào không thoải mái không?

Không ngờ anh đột nhiên xoay đầu lại, dùng đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào cô, lạnh như băng nói “Kiều Vị Như, không phải cô nói tiếng Anh của cô rất tốt sao, tôi bảo cô im mồm cô nghe không hiểu hay giả vờ không hiểu?” Môi của anh hơi mỉm cười, thật mê người, thế nhưng nói ra những lời đó lại như vũ khí vô hình vô cùng sắc nhọn.

Vị Như không dám nói thêm gì nữa, cúi đầu, cố gắng làm cho nước mắt không rơi xuống.

Anh bảo cô im miệng, cô im miệng là được rồi. Ai bảo anh là ông chủ của cô, cô không thể không nghe lời anh.

Ngoài cửa sổ gió đầu mùa xuân rất lạnh, thổi lên những nhánh cây khô héo, trong xe mặc dù không khí ấm áp nhưng Vị Như vẫn cảm thấy lạnh, lạnh đến toàn thân cứng nhắc, không cách nào nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Tầng mười lăm lúc này có khá nhiều người, ở phía ngoài lan can có một bóng dáng điên cuồng, đang không ngừng la hét “Lâm Tề Viễn, đưa hán ta ra đây ngay cho tôi!”

“Tôi ở đây.” Lâm Tề Viễn đi lên, vô cùng tỉnh táo đi qua một đám người đang liều mạng khuyên can “Mọi người đừng qua đây.”

Anh đến gần, đối mặt với con người điên cuồng kia. Vị Như đứng ở phía xa, lòng nóng như lửa đốt, thế nhưng vì đứng quá xa nên không nghe rõ anh nói gì, làm gì cũng không nhìn thấy rõ, cô chỉ lo lắng đến mức dù đứng trong gió lạnh cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Khoảng cách của Lâm Tế Viễn và người kia càng lúc càng gần, cho đến khi chỉ còn hai người đứng ở sát lan can.

Dưới ráng chiều hai người đối diện, ánh đèn không ngừng thay đổi, đỏ thắm, da cam, xanh, không khí vô cùng quỷ dị.

Hai người bọn họ không biết đã nói gì, đột nhiên trong đám người có tiếng hét lên, Lâm Tế Viễn bị hấn đẩy một cái, lao đảo lùi về phía sau mấy bước, mất cân đối, nặng nề té lăn trên đất.

Vị Như không hét lên mà chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn.

Lâm Tế Viễn cố gắng đứng dậy, xoay người ngồi dưới đất, vẫn rất bình tĩnh. Gió lớn thổi bay góc áo. Không biết anh còn nói gì nữa, người kia hét lên, mắng những lời thô tục, từng chữ rõ ràng, khiến mọi người cũng dừng tại chỗ.

Hắn mắng những điều tồi tệ, hết lần này đến lần khác mắng anh là người ngã mà không đứng dậy được, mắng anh là đồ què.

Vị Như thấy mấy người Lý Tường nhắm mắt lại, vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Cách rất xa nhưng Vị Như lại có thể trông thấy khóe miệng anh nhấc lên hạ xuống, cô cố căng tai ra nghe xem anh nói gì lại phát hiện ra tai mình ù ù, chỉ có thể thấy môi anh khẽ nhúc nhích, một từ cũng không nghe thấy, bên tai có người lo lắng nói chuyện, làm sao bây giờ làm sao bây giờ.

Bọn họ không nói gì thêm, chỉ giằng co, hai bóng đen trên nền đất. Không biết qua bao lâu, người kia chậm rãi ngồi xổm trên đất, ôm đầu khóc.

Bảo vệ và cảnh sát chờ sẵn đồng loạt tiến lên, nhân cơ hội không chế hấn, kéo xuống dưới. Có người đi đến bên Lâm Tế Viễn, nhưng rất nhanh cúi đầu quay về.

Vị Như vẫn đứng nơi đó, dưới chân giống như có vô số dây quấn, thế nào cũng không bước lên được, chỉ đứng nhìn anh ở một chỗ kia, đứng quay lưng về phía đám người, thật giống như đang ngồi thư giãn trên bãi cát bên bờ biển, không hề xao động.

Vị Như do dự thật lâu, phát hiện anh vẫn chưa có ý đứng lên, chỉ có thể cố gắng đi qua, ngồi xổm xuống cạnh anh, nhất thời không biết nên nói gì. Anh nhú mày, ngược mắt nhìn ráng chiều đỏ rực, giống như là rất thích thú. Dưới ánh đèn, ánh mắt của anh bình tĩnh như nước, chỉ là trên trán hình như có một lớp mồ hôi mỏng.

“Lâm tổng...” Cô vươn tay, muốn diu anh, dù anh bình thường cố gắng đến đâu nhưng rõ ràng lúc này anh không đứng lên được, nếu không diu anh thì không biết phải thế nào?

“Tôi không sao.” Anh lạnh lùng nói, căn bản không quay đầu nhìn cô.

Vị Như đột nhiên cảm thấy người này thật lạnh lùng đáng sợ, anh ở gần bên nhưng cứ như cách xa ngàn dặm, thậm chí cứ như dù chết cũng phải chống cự vậy.

Thế nhưng cô không thể cứ thế xoay người rời đi, để anh ngồi một mình trên nền xi măng lạnh buốt được.

“Tôi đỡ anh đứng dậy nhé.” Cô quyết định không so đo cùng anh, dịu dàng nói.

Anh đột nhiên xoay đầu lại, hung hăng nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt kia tràn ngập nghi vấn, còn mang theo một chút tuyệt vọng trào phúng “Kiều Vị Như, cô cảm thấy tôi không thể đứng dậy, cần cô đỡ hay sao?”

Những lời hôm nay anh nói là câu có âm lượng rất lớn, cô lập tức ngẩn người, đồng thời cũng phát hiện, không gian lúc này như đóng băng.

Cô không nói thêm gì nữa, chỉ run rẩy thu hai tay lại, đứng lên, đi về phía mọi người.

“Vị Như...” Lý Tường đi tới, khó xử nhìn cô.

“Lý quản lý, mọi người đi trước đi, tôi sẽ đưa Lâm tổng lên xe.” Cô cười nói. Chăm sóc anh chính là công việc của cô. Tức giận không thể giải quyết vấn đề. Huống hồ anh có thể nổi giận với cô nhưng cô lại không thể phản kháng, đây là số phận của cô, cô phải chấp nhận.

“Được, trông cậy vào cô, đã muộn rồi, nhớ chú ý an toàn.” Lý Tường cũng không có cách nào khác, gạt đầu, ý bảo mọi người rời đi.

Vị Như cũng đi xuống, cô biết rõ, dù còn một người ở trên này anh cũng sẽ không đứng lên.

Cô đứng ở dưới bậc thang, trong đêm lạnh, cô kéo chặt áo, hai tay chà xát vào nhau cho ấm, trong lòng càng lúc càng lạnh, giống như máu không thể lưu thông nổi nữa. Anh thật lạnh lùng, mọi thứ cô làm đều giống như bị thủy triều cuốn đi, dù trái tim nóng bỏng cũng sẽ bị làm cho lạnh băng.

Không biết đợi bao lâu cô đã thấy Lâm Tế Viễn vịn cầu thang, thật chậm đi xuống.

Được rồi, anh có thể tự đi hẳn không có chuyện gì. Vị Như thấy anh xuống liền quay lưng về phía anh, không nhìn đến sự khó khăn của anh. Chỉ nghe

thấy bước chân của anh, nặng nề và hỗn loạn.

Cô chờ anh xuống, đi theo anh vào thang máy, suốt đường chỉ cắn môi, không dám ngẩng đầu lên.

Sự quan tâm của cô với anh không đáng một xu. Cô không xứng biết rõ bí mật của anh, cô không xứng bước vào lòng anh, với anh mà nói cô thật sự chỉ là người qua đường mà thôi. Cho dù lúc làm việc có ẩn ý cỡ nào thì rời khỏi tòa nhà này bọn họ vẫn chỉ là những người xa lạ.

Mà sự tức giận của anh mọi thứ đều đổ lên đầu cô, đơn giản chỉ vì cô nhìn thấy thứ không nên thấy.

Xuống tầng một, suốt quang đường im lặng Lâm Tề Viễn không nói gì lại đột nhiên mở miệng “Trước đưa cô về nhà.” Giọng của anh rõ ràng đã rất nhanh khôi phục lại sự bình tĩnh, giống như và rồi người làm khó cô căn bản là một người khác vậy.

“Không cần, xe của tôi còn ở dưới tầng phòng tập thể thao.” Vị Như lắc đầu, cũng không dám nhìn anh, chỉ một mực cúi đầu, tay đút trong túi áo, một tay cầm túi tiền, muốn lục tìm gì đó.

“Trước đưa cô đi lấy xe.” Lâm Tề Viễn không chút do dự nói, sau đó mở cửa xe.

Vị Như không có cách nào chỉ đành thuận theo, lên xe của anh. Trong xe hai người đều không nói gì, ngồi cũng rất xa, không khí đầy xấu hổ. Lâm Tề Viễn dù không nói gì Vị Như vẫn cảm thấy được anh vẫn đang tức giận, chỉ tiếc không thể tóm chặt cô lại mắng mỗ.

Vị Như biết mất mình nhất định đã đỏ, cô có thể cảm nhận được nước mắt sắp rơi ra. Cô cắn chặt môi, cố nén nước mắt, không để nó rơi xuống, cho dù cô muốn khóc nhưng vì sĩ diện cũng không thể khóc trước mặt người này. Chỉ nhìn ra phía cửa sổ, một chiếc đèn chiếu thẳng vào mắt, cô rút cuộc không nhìn được, trong nháy mắt nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Cô làm bộ nhìn ra ngoài, thật nhanh lau nước mắt, cũng chẳng quan tâm Lâm Tề Viễn có nhìn thấy hay không.

Buổi tối đường rất thoáng, không đến mười phút đã đến nơi.

“Tôi đi trước, cảm ơn Lâm tổng.” Xe dừng lại, Vị Như thấp đầu nói với không khí, nhanh chóng muốn đưa tay mở cửa xe chạy trốn.

“Vị Như.”

Nghe thấy anh gọi tên mình, toàn thân Vị Như cứng đờ, giọng của anh có chút khàn, tiếng nói có phần trầm thấp nghe không rõ.

Vị Như ngừng động tác, không dám quay đầu nhìn anh.

Lâm Tề Viễn lần nữa mở miệng, cuối cùng chỉ nói một câu “Ngày mai cô ở nhà nghỉ một ngày đi, hôm nay đã vất vả nhiều rồi.”

“Cảm ơn Lâm tổng.” Vị Như gật đầu, rõ ràng nói hai từ “Lâm tổng” rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Từ đầu đến cuối đều không nhìn anh một lần nào.

Gió lạnh thổi lên má, nước mắt cô rơi xuống, tầm mắt nhanh chóng mờ đi, bước chân lại không chậm lại, đi thẳng đến bãi đỗ xe, mở cửa lên xe, gục vào tay lái, cả người run rẩy, âm thầm khóc.

“Lâm tổng, về nhà sao?”

“Đợi một chút.” Lâm Tề Viễn không yên lòng trả lời lái xe, con mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cửa bãi đỗ xe.

Chuyện gì đây, đợi thật lâu không phát hiện thấy chiếc xe màu vàng kia đi ra. Anh chán nản thất vọng ngồi yên tại chỗ. Vừa rồi anh cũng đã phát hiện ra cô khóc, nước mắt trong sáng long lanh, như là chuỗi châu ngọc, khiến trong lòng anh đau đớn.

Lâm Tề Viễn do dự thật lâu, nhẹ nhàng đẩy cửa xe ra, vừa chuẩn bị xuống xe thì thấy xe của cô đi ra, lùi lại, nói với lái xe “Đuổi theo cô ấy.”

Trên đường đi, Vị Như đi cực nhanh, không bao lâu đã đến nhà. Nước mắt ở bãi đỗ xe đã chảy xong. Cô rút trà, ôm trong tay, cảm xúc đã lắng xuống, trong lòng chỉ còn cảm giác đau nhức.

Cô chợt nhớ đến lần tán gẫu ở quán bia tại Munich, ngày đó bọn họ đi gần một tiếng, trong dòng người bước chân của anh có phần tập tễnh, trong trí nhớ hiện rõ cảnh tượng hôm ấy, giống như ở trong lòng nàng cứ nát vết thương, từng giọt từng giọt máu tươi không ngừng chảy xuống, không biết từ khi nào cô đã vì anh mà đau lòng?

Thế nhưng cô đau lòng vì anh cũng có làm được gì đâu? Anh cũng không cần.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần* (Như Xa, Như Gần) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Ngày hôm sau mãi muộn cô mới dậy. Cô nhìn ánh mắt sung đỏ của mình mới ý thức được đây là ngày nghỉ phép đầu tiên từ khi vào Hồng Viễn.

Ra khỏi cửa đi dạo một vòng, ánh mặt trời bên ngoài thật tốt, nàng đi sửa tóc, lại mua một vài đồ dùng này nọ, khó có khi cảm thấy nhân nhả, phá lệ cảm thấy thoải mái vui vẻ, trừ bỏ một chút đau lòng.

Vị Như trở về nhà pha cốc trà, ngồi ở bàn ăn đối diện là máy tính, nhà ăn ở phía tây vừa vặn đón nhận ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi, những ánh nắng ấm áp ôn nhu nhảy nhót, có thể làm cho cô tạm thời quên đi chuyện không vui.

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên, cô cảm thấy kỳ quái, sao lại có người đến tìm cô giờ này? Mở cửa liền nhìn thấy Lâm Tề Thích.

”Lâm tiên sinh, sao anh lại đến đây?”

Vị Như cười cười, nghiêng người để anh ta vào nhà.

”Đừng gọi tôi là Lâm Tiên sinh nghe xa lạ như vậy. Gọi một tiếng...anh trai đi.”

Người này nhú nhú mày, vẻ mặt không đứng đắn, cũng không quan tâm phản ứng của Vị Như, đi một vòng quanh nhà tham quan, sau đó ngồi vào bàn ăn chặc lưỡi nói

”Tôi nói chứ, cô ở nhà thật là thoải mái quá đi, có biết ở công ty mọi người đang căng thẳng như nào không?”

Tiếp theo không đợi Vị Như trả lời liền nói tiếp.

”Hôm nay có người ở văn phòng luôn mắng chửi người, khiến cho cả công ty gà chó không yên, vừa rồi tôi mà không đi nhanh là cũng bị ăn mắng chung rồi.”

Vị Như đi vào phòng bếp pha cốc trà đặt trước mặt anh ta, nhẹ nhàng băng quơ nói

”Vậy sao, thật không.”

Lâm Tề Thích giương mắt nhìn cô.

”Trong lòng nó nghĩ cái gì chẳng nhẽ cô không biết? Cô không ở đó nó liền rối loạn, cô cũng không biết?”

Vị Như đến ngồi ghé trước mặt anh ta, cầm cốc trà ấm áp nói

”Tôi vừa biết lại vừa không biết. Thật ra từ khi mới bắt đầu vào Hồng Viễn liền làm trợ lý cho tổng giám đốc đến giờ cũng được hai tháng, tôi có chút hiểu tình anh ấy.Nhưng anh ấy.....tôi thực sự mệt mỏi...”

Cô cúi đầu nhìn lá trà trong cốc.

”Haizz, cô không biết, nó là người...”

Lâm Tề Thích lắc đầu thở dài.

”Tôi hiểu được, anh ấy có chuyện không muốn nói.”

Sao Vị Như lại rõ, anh cho tới nay đều vậy gần như vậy mà xa đến thế.

”Nhưng mà có một số việc vẫn phải do chính anh ấy nói, tôi không muốn tự mình đa tình, phỏng đoán lung tung.”

Lâm Tề Thích có chút ngây người, suy nghĩ một lát mới có chút lo lắng bất an nói

”Nó chỉ là đang lo lắng thôi...”

Nói một nửa dừng lại, khó có lúc im lặng như vậy. Vị Như cười rộ lên

”Nếu anh ấy lo lắng là....thân thể của mình, vậy anh ấy quá coi thường tôi rồi.”

Về mặt Lâm Tề Thích có chút suy nghĩ

”Nó...”

”Anh ấy làm sao?”

Nhìn thấy biểu tình nghi hoặc của Vị Như, anh ta lập tức chuyển hướng đề tài

” Ài, đừng nói nữa, nói chuyện khác đi, vừa rồi cô đang làm gì vậy?”

Anh ta nói xong liền nhìn về máy tính Vị Như đặt trên bàn

” Ái chà, cô đang viết đơn từ chức sao?”

” Không phải đâu, tôi chỉ đang muốn phát tiết một chút thôi..”

Vị Như hoảng hốt gơ tay muốn cướp máy tính về. Trên màn hình quả thật có đơn từ chức, tối hôm qua về cô viết.

Cô cảm thấy thân phận trợ lý này làm là tấm chắn giữa bọn họ, cũng khiến cho nàng quá mức thông khổ, không dám đối mặt với anh, cũng không dám đối mặt với trái tim mình. Cô thật sự không còn cách nào tiếp tục kiên trì như vậy, nhìn anh, đau lòng vì anh, lại bị anh cự tuyệt khỏi trái tim. Mà anh suy nghĩ gì, giống như trắng trong nước, nàng thấy được muốn lao đến nhưng không dám gơ tay cầm lấy, chỉ sợ không cẩn thận liền trượt chân rơi vào hồ nước lạnh băng. Cũng muốn mạnh mẽ xoay người rời đi, rồi lại luyến tiếc, cuối cùng do dự đến bây giờ.

Lâm Tề Thích nhanh nhẹn đứng lên, cầm máy tính đi về phía sofa, trước lúc Vị Như lấy trở lại ấn vài phím.

” Ngại quá, tôi gửi đi rồi.”

Anh ta ngẩng đầu vô tội nhìn Vị Như. Vị Như hờn hên gơ chân

” Tôi còn chưa muốn từ chức, cái này làm sao bây giờ?”

” Dọa nó cũng tốt.”

Lâm Tề Thích tựa vào sofa cười cực vui vẻ

” Bằng không cho nó ba phần nhan sắc, nó liền muốn mở phòng nhuộm.”

Vị Như chán nản

” Cô không biết đâu, từ nhỏ tôi đã thích phản nghịch, thành tích rồi tình rồi mù, chỉ thích âm nhạc, chỉ học đàn dương cầm, còn nó ngoan hơn nhiều, học cái gì cũng tốt, ba mẹ đều thích nó, tôi đã sớm không phục, muốn tìm cơ hội trị nó, nhưng nếu nó không nguyện ý tiếp nhận công việc trong nhà, tôi sẽ không có cơ hội thuận lợi làm chuyện mình thích, cho nên vẫn khó chịu trong lòng, bây giờ thì tốt rồi, mượn đao giết người.”

Lâm Tề Thích vừa nói vừa làm tư thế con dao kẻ cổ.

Vị Như ngồi vào ghế vừa bực mình vừa buồn cười, ngồi nửa ngày không thốt ra lời.

” Được rồi, tôi phải đi đây.”

Lâm Tề Thích đứng lên

” Vốn định đến giúp nó làm thuyết khách, không nghĩ cô rất thông minh, cái gì nên biết đều đã biết, cũng không cần tôi nói nhiều, vậy để tiểu tử kia tự mình đến đi.”

Vị Như cười cười nói

” Nếu không thấy anh ấy, cùng lắm thì tôi từ chức, dù sao đơn cũng đã gửi rồi.”

Cô đưa Lâm Tề Thích tới cửa bỗng nhiên nhớ tới một việc

” Chuyện đó...Lâm tiên sinh..”

” Gọi lại, sớm muộn cô cũng phải gọi vậy, hơn nữa tôi cũng lớn tuổi hơn cô, cũng không thiệt thòi gì.”

Vị Như không muốn tranh luận với anh ta, miễn cưỡng nói

” Chuyện đó...tôi chỉ muốn hỏi một chút, chân của anh ấy khi nào thì...”

Cô nói được một nửa, cuối cùng không nói tiếp được. Rốt cuộc thần sắc Lâm Tề Thích có chút đứng đắn nói

” Mười tám tuổi.”

Nói xong hần liền xoay người rời đi, để lại Vị Như một mình ngẩn người.

Mười tám tuổi, khoảng khắc đẹp nhất của cuộc đời.

Mùa hè năm đó, vừa vặn là thời điểm cô lên cấp ba. Vị Như còn nhớ rõ nhóm nam sinh tốt nghiệp năm đó ở sân thể dục cùng nhau đá cầu, dưới chân mỗi người giống như lấp đôi cánh, chạy như bay.

Cô nằm úp sấp trên bàn nhìn bầu trời dần dần chuyển tối. Nhân sinh của nàng một đường thuận buồm xuôi gió lại nghĩ không ra, vì sao ông trời có thể tàn nhẫn như vậy, cho anh tất cả lại muốn cướp đoạt đi cái gì quý giá nhất của anh.

Màn hình máy tính bỗng nhiên hiện ra một email. Là Lâm Tế Viễn gửi đi từ công ty cho các nhân viên. Email nói ngày mai hẳn muốn đi Frankfurt có chút việc riêng cần xử lý, một tuần sau sẽ về. Sau đó an bài mọi chuyện, phản công rõ ràng từng chuyện.

Vị Như chưa kịp suy nghĩ rõ ràng lại nhận được email gửi riêng cho một mình cô. là đơn từ chức của cô, không có tên người nhận, không có chữ kí. Chỉ có một câu

”Chuyện từ chức tạm thời không phê chuẩn, chờ tôi về nói sau.”

Vị Như tức giận nghĩ, tạm không phê chuẩn thì tạm không phê chuẩn, việc gì phải lạnh như băng, ngay cả tên gọi cũng không có. Màn hình to như vậy chỉ có một câu lạnh lùng, không còn gì để nói sao.

Sau đó lại một bức email nữa gửi đến. Lần này ngay cả tiêu đề cũng không có, mở ra chỉ có một hàng chữ nhỏ

”I apologize for being rude last night (xin lỗi tối hôm qua tôi có chút thô lỗ)

Thật xin lỗi “

Vị Như ngạc nhiên, cô biết Lâm Tế Viễn có thói quen những lời khó mở miệng anh liền dùng Tiếng anh, rất gian xảo. Chính là thời điểm anh nói tiếng anh rất ít, với anh mà nói làm gì có chuyện gì nói không nên lời?

Cô chưa từng thấy anh xin lỗi bất kì người nào, tuy rằng lần này là tiếng anh, cũng đã làm cô ngoài ý muốn, thậm chí ba từ mấu chốt kia là tiếng trung. Có lẽ đơn từ chức Lâm Tế Thích gửi đi đã kích thích đến anh.

Lòng của cô dần dần có chút ấm áp, ít nhất anh vẫn cần cô.

Một tuần sau đó Vị Như vẫn mất hồn mất vía. Tuy rằng Lâm Tế Viễn không ở đây nhưng công việc của cô vẫn rất nhiều, nhưng toàn bộ tâm tư đều dùng để suy nghĩ sau khi anh về sẽ đối xử với cô như nào. Có lẽ lại giống như trước kia, coi như chuyện gì cũng không xảy ra. Suốt một tuần lễ ngày cả cô làm những gì, đi đứng như nào đều mơ mơ hồ hồ, không có ấn tượng gì, giống như cả linh hồn đã bị hút đi, ngay cả chuyện xem xét văn kiện cũng biến thành chuyện hữu tâm vô lực.

Buổi sáng chủ nhật cô ở nhà sửa sang lại văn kiện máy tính. Lâm Tế Viễn sắp về, đã sắp sang tuần rồi, cô nghĩ trước khi anh về đem tất cả công việc hoàn thành trước.

Màn hình gửi đến một email. Lâm Tế Viễn. Anh gửi bưu điện thảo luận, thứ hai sẽ về, sau đó liền sắp xếp một hội nghị lúc chín giờ.

Cuồng công tác, quả nhiên là cuồng công tác. Một lúc triệu tập nhiều người như vậy. Vị Như bĩu môi, lại không nhận được lo lắng, anh có thời gian nghỉ ngơi thật tốt một chút không?

Buổi tối cô lên giường từ sớm, tính chuẩn bị tinh thần ngày mai đến công ty. Nhưng nửa đêm lại bị điện thoại đánh thức, tiếng nhạc nửa đêm dọa cô nhảy dựng

Cô sờ đi động dưới gối đầu, nhắm mắt lại bật máy

” Xin chào.”

Đầu kia điện thoại thật lâu không có âm thanh, hình như loáng thoáng có tiếng người đến người đi ồn ào.

” Xin chào, xin hỏi ai đấy?”

Cô có chút khó hiểu, nửa đêm gọi điện thoại quấy rầy, ai mà nhảm chán vậy?

” Là tôi...”

Bỗng nhiên bên kia truyền đến âm thanh mệt mỏi, Vị Như lập tức tỉnh táo lại.

” Lâm tổng?”

Là giọng nói của anh, nghe có chút mơ hồ.

” Vị Như.”

Lâm Tề Viễn gọi một tiếng lại không nói lời nào

”Làm sao vậy? Ngài đang ở đâu?”

Vị Như nhanh chóng bật dậy vội vàng hỏi

”Tôi ở sân bay, máy bay đến trễ.”

Anh cuối cùng phản ứng lại, nói một câu đầy đủ. Lúc này Vị Như mới thả lỏng

”Vâng.”

Hai người lại lâm vào trầm mặc, Vị Như một chút buồn ngủ đã biến mất hoàn toàn. Đột nhiên Lâm Tề Viễn giống như hiểu ra chuyện gì, âm thanh rõ ràng truyền qua điện thoại nói

”Ngày mai đến công ty sớm một chút, tôi có chuyện muốn nói với em.”

”Được.”

Cô không kịp nhạc nhiên chính là kim lòng hạ thấp âm thanh nhỏ nhẹ nói.

”Tôi phải đi đăng ký.”

”Vâng, ngài đi đường cẩn thận.”

Tắt điện thoại, Vị Như rốt cuộc không ngủ được nữa. cô đứng lên mở trang web vẫn giúp Lâm Tề Viễn đặt vé máy bay, tìm kiếm tên anh, xem anh đặt vé chuyến nào. Không biết vì sao anh không từ Frankfurt bay thẳng về thành phố A, mà lại chuyển chuyến ở Tokyo. Mà chuyến từ Tokyo về thành phố A hôm nay là buổi tối. Kết quả lại bị trễ chuyến chờ lâu như vậy, chờ anh về cũng là rạng sáng.

Vị Như không thể lý giải được, anh chuyển chuyến như vậy không phải tự chuốc khổ vào thân sao? Trong lúc vô tình cô tự động đăng nhập MSN, có một đồng nghiệp trước kia viết stt là “Nhân viên hàng không cãi nhau rũ nhau bãi công.”

Cô lập tức hiểu được nhân viên bãi công chuyến bay thẳng tuyến nhất định là ngừng. Anh bốn ba như vậy đơn giản chỉ là muốn về sớm một chút

Về sớm hơn một chút....

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Buổi sáng ngày thứ hai, Vị Như mắt nửa giờ trang điểm mới che giấu được mắt mèo của mình. Đến công ty từ sớm mới phát hiện Lâm Tề Viễn còn chưa đến, có lẽ vì tối hôm qua về muộn anh thật sự cần nghỉ ngơi nhiều hơn một chút.

Chẳng qua đợi đến chín giờ đúng vẫn chưa thấy anh đến.

”Tiểu Kiều, Lâm tổng có nói hủy bỏ hội nghị buổi sáng không?”

Lục Diệp Quân từ trong phòng hội nghị đi ra đi đến trước mặt Vị Như hỏi.

”Không có.”

Thật ra Vị Như cũng bắt đầu lo lắng, anh chưa bao giờ đến muộn, lại càng không có chuyện chính mình sắp xếp lại đến muộn.

”Đã gọi điện thoại cho anh ta chưa?”

”Đã gọi, nhưng không nghe máy, tôi đang gọi cho lái xe của ngài ấy nhưng cũng không nghe máy.”

Vị Như vừa nói chuyện vừa không ngừng ấn nút gọi lại, điện thoại của tài xế vẫn đổ chuông, gọi liên tục năm phút cuối cùng cũng nhận máy.

”Bác Dương, Lâm tổng có đi cùng với bác không?”

Vị Như lập tức đặt câu hỏi.

” Cô Kiều, vừa rồi chúng tôi đi trên đường gặp tai nạn, Lâm tổng hiện đang ở bệnh viện.”

Âm thanh bên kia rất hỗn loạn, Bác Dương bộ dạng rất bối rối.

” Xảy ra chuyện gì? Lâm tổng sao rồi?”

Vị Như cảm thấy vô lực đứng không nổi, ngồi trở lại ghế vội vàng hỏi.

” Ngài ấy hẳn là không có vấn đề lớn, hình như chỉ bị một vài vết thương nhẹ đã lên chiếc xe khác đến bệnh viện, tôi vẫn đang ở hiện trường cùng với tài xế bên kia xử lý nốt chút chuyện.”

Bên đây vẫn chưa nói dứt lời, điện thoại di động của Vị Như liền vang lên, trên màn hình lập lòe chữ “ boss ”. Vị Như lập tức gác máy bàn nghe di động cái gì cũng không quan tâm lập tức hỏi:

” Ngài sao rồi?”

” Tôi không sao...”

Lâm Tế Viễn nói được đến đó có lẽ đã mệt mỏi lắm, chưa bao giờ Vị Như nghe thấy giọng nói anh yếu đuối đến thế.

” Ngài đang ở đâu?”

Vị Như biết lúc này anh rất mệt mỏi, cô cần phải giữ vững lý trí.

” Bệnh viện trung tâm thành phố.”

Thời gian đi làm buổi sáng vị trí dừng xe trong bệnh viện rất khó tìm, Vị Như đành phải dừng lại ở đối diện tiểu khu gần đó, lại chạy một mạch qua bệnh viện. Cô thở hồng hộc đến bàn tiếp tân ở đại sảnh chống tay lên mặt bàn, hô hấp hỗn loạn một lúc lâu vẫn không nói lên lời.

” Xin hỏi...”

Cô thật vất vả thốt ra được hai chữ lại bị giọng nói phía sau chặn lại.

” Vị Như.”

Giọng nói vững vàng trấn định nhưng có chút suy yếu. Cô quay đầu thấy Lâm Tế Viễn đứng phía sau, trên người mặc bộ vest xám bạc, thon dài cao ngất, mặt mày rõ ràng, chỉ là bên cạnh thái dương dán một miếng băng gạc nho nhỏ màu trắng, bộ dáng có chút buồn cười. Nhưng không biết vì sao hốc mắt cô bỗng nhiên đỏ. Dọc một đường đi như chạy tới đây, đầu óc trống rỗng, nhìn thấy anh trống rỗng trong lòng được lấp đầy, cảm xúc mừng lo hỗn độn không thốt lên lời, muốn hỏi “ Anh không sao chứ? “ cũng nói không thành.

” Tôi không sao đâu.”

Lâm Tế Viễn nhìn thần sắc cô khẩn trương, trên hai gò má trắng hồng nổi lên vạt ửng hồng, không tự chủ được đến gần từng bước cúi đầu nhìn cô nói:

Vị Như nhìn anh, một tuần không gặp sắc mặt của anh vẫn tái nhợt như vậy, có chút tiêu tụy, giọng nói cũng vô lực, cô trấn định gật gật đầu nói:

” Vậy là tốt rồi.”

Sau đó lại cúi đầu không dám nhìn khuôn mặt anh, nhưng hốc mắt lại ửng đỏ càng ngày càng ướm át. Bỗng nhiên cô nhìn thấy anh bước từng bước về phía trước, sau đó một đôi cánh tay vòng quanh vai mình.

Vị Như hoảng sợ theo bản năng từ chối một chút, lại cảm giác được đôi tay kia siết càng nhanh, chặt chẽ đem cô ôm vào trong ngực, một cái ôm ấm áp

” Vị Như, cô....đừng từ chức....”

Âm thanh huyền ảo trong đại sảnh, anh cúi thấp đầu kề sát bên tai cô, nhẹ nhàng nói giọng nói mười phần ôn nhu.

Vị Như hốt hoảng vài giây phát hiện những lời này của anh nghe qua như mệnh lệnh, lại có chút khẩn cầu.

Ý thức được người trước mặt cô là Lâm Tế Viễn, mà vào khoảnh khắc anh cầu cô, Vị Như lập tức cảm thấy chân mềm nhũn, mơ hồ không đứng vững. Cô căn bản không kịp tự hỏi, một giây sau đó đã phát hiện chính mình vươn tay ôm lấy thất lưng tinh tế của anh.

Thân hình anh gầy như vậy lại có thể mang đến cảm giác an toàn lớn nhất. Đột nhiên tình cảm cô giấu lâu như vậy ở giờ khắc này toàn bộ phát ra, giống như thời tiết âm u đã lâu trong nháy mắt ánh mặt trời chiếu sáng, mà hình như anh cũng không hề che giấu, không hề trốn tránh, đem tất cả tình cảm mãnh liệt ầm ập cho cô.

Vị Như chưa từng phát hiện ra hương vị trên người anh lại dễ ngủ đến vậy, không rõ đó là hương vị gì, không phải nước hoa, chỉ cảm thấy an tâm thân cận. Cô tham lam không chịu buông tay chỉ sợ giống như phù dung sớm nở tối tàn, cô hy vọng hoa này có thể giữ lâu một chút.

Bỗng nhiên di động Vị Như vang lên không đúng lúc, Lâm Tế Viễn phản ứng trước nhẹ nhàng buông lỏng cánh tay, buông cô ra. Vị Như đỏ mặt đứng nhận điện thoại, giọng nói Lục Diệp Quân truyền đến:

”Sao rồi?”

”Ngài ấy không có việc gì.”

Vị Như vừa nói xong liền thấy bàn tay Lâm Tế Viễn vươn ra trước mắt, ý bảo anh muốn nói chuyện với Lục Diệp Quân.

Anh nhận di động, bộ dáng giải quyết việc chung:

”Tôi không sao....chẳng qua có chút không thoải mái, hôm nay sẽ không đến công ty...Cậu xem rồi làm đi, đến lúc đó đem văn kiện đến cho tôi xem qua là ổn....Được.”

Anh nói xong đem di động trả lại cho Vị Như, yên lặng nhìn cô, giống như có vô số lời muốn nói, lại nói không nên lời, chỉ nhẹ nhàng thở dài nói một câu:

”Đi thôi.”

Sau đó xoay người đi về phía trước. Vị Như đi theo phía sau anh, vẫn không thể tin được người vừa rời bỗng nhiên xúc động ôm cô lại là Lâm Tế Viễn, tận đến lúc lên xe cô vẫn hoảng hốt, không hiểu được chuyện vừa rồi có phải là thật không.

”Đưa tôi về nhà, tôi hơi mệt.”

Lâm Tế Viễn cột chắc dây an toàn liền chủ động nói. Vị Như lo lắng nhìn anh, bình thường chưa bao giờ anh nói mình mệt mỏi, ngay cả bị bệnh cũng phải đến công ty, hôm nay nhất định là rất khó chịu mới muốn về nhà.

Cô không dám chậm trễ lập tức lái xe ra, cái ôm vừa rồi đã làm cho tim cô đập quá tốc, dọc đường đi chỉ lo cố sức bình phục hô hấp. Cô cảm thấy mình là người bình tĩnh có thừa, hiện tại mới phát hiện cái gọi là bình tĩnh có thừa đó chỉ là chưa gặp được người khiến cho đáy lòng cô xao động. Lòng của cô tựa như hồ nước phẳng lặng, Hàn Tô Duy có lẽ từng là viên đá nhỏ làm lăn tăn mặt hồ, mà Lâm Tế Viễn ba chữ này lại khiến cho sóng ngầm nổi dậy, không vì lý do gì, không có nguyên nhân nào, chẳng qua là từng chút từng chút một không kim lòng được.

Không biết anh có phải cuối cùng cũng không kim lòng được. Lâm Tế Viễn vẫn như trước duy trì trầm mặc, đến tận khi vào đến nhà mới xoay người nói với Vị Như:

”Tôi muốn ngủ chút...cô...”

Bộ dạng bình thường sát phạt quyết đoán của anh bỗng nhiên biến mất không còn bóng dáng, do dự nửa ngày chỉ nói một câu:

”Cô ngồi trước đi.”

Trước khi bước vào phòng ngủ bổ sung thêm một câu:

”Thư phòng ở bên kia, cô có thể đọc sách hoặc xem phim.”

Vị Như ngăn người lập tức gạt gạt đầu, thói quen nghe theo chỉ thị của anh, không hỏi anh vì sao chỉ ngoan ngoãn nghe lời.

Cô đi vào thư phòng, bên trong rất rộng, hai bên mặt tường đều là giá sách, ở giữa có một bình phong, một nửa bên trong bị ngăn có sofa mềm mại cùng dàn tivi tinh thể lỏng. Cô tùy tiện tìm ở đồng DVD một đĩa phim nào đó liền bật lên, thật ra chính mình cũng không xem đó là phim gì, chỉ suy nghĩ đến cái ôm vừa rồi, phỏng đoán cuối cùng anh có ý tứ gì, chẳng lẽ chỉ vì không muốn cô từ chức thôi?

Sợ đánh thức Lâm Tế Viễn, cô đem âm lượng ti vi giảm xuống mức thấp nhất, lại không nghĩ đến người ở căn phòng cách vách kia căn bản không ngủ, anh ngồi thẩn thờ trên giường, ngón tay tựa hồ còn lưu lại mùi nước hoa nhẹ nhàng trên tóc cô, trước mắt là bóng dáng cô chạy nhanh một mạch đến, khuôn mặt khẩn trương biểu tình lo lắng. Thấy cô đỏ bừng khóe mắt anh liền nhất thời mất đi lý trí, ngay cả thân thể của mình cũng vô pháp nắm trong tay.

Ngồi gần người một lúc, anh cuối cùng hiểu rõ, đứng dậy đi đến cửa thư phòng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, vừa vặn nghe thấy giọng cô đang nói chuyện điện thoại

”Làm phiền cậu rồi, tôi biết có chút xa, tôi sẽ tăng thêm phí ship cho cậu...Tôi muốn một phần cháo cá, một suất mỳ vằn thắn, lại thêm một suất cháo nhỏ thôi...Nhớ đừng cho hành...Được...Cảm ơn.”

Vị Như gác máy thờ phào nhẹ nhõm, nhà hàng này gần nhà cô, vẫn thường xuyên đến ăn, nhưng họ ngại xa không chịu mang đến, cô lại không có chìa khóa, không dám ra khỏi cửa, năn nỉ mãi họ mới chịu mang đến.

Quay đầu nhìn trên màn hình, vừa vặn là một đoạn phim bắn nhau, mặc dù cô đã hạ thấp âm lượng vẫn phát ra tiếng binh bang, cô nhủ mảy may cảm lấy điều

khẩn tất tivi.

” Sao không xem nữa?”

Giọng nói Lâm Tề Viễn từ xa truyền đến, Vị Như lắc đầu thấy anh một thân quần áo đơn giản ở nhà, cứ như vậy nhàn nhã đi tới ngồi xuống bên cạnh cô. Cô có chút khẩn trương hỏi:

” Có phải âm ỉ quá không?”

” Bộ phim không hay à?”

Anh không trả lời ngược lại hỏi cô một câu

” Vâng, rất âm ỉ.”

Vị Như gật gật đầu, Lâm Tề Viễn đứng dậy đi đến giá đựng đĩa phim cầm một đĩa quay trở lại ghế ngồi nói:

” Bộ phim này tôi chưa xem qua, nghe nói cũng được lắm, xem bộ này đi.”

” Vâng.”

Xem phim nào cũng giống nhau, cô gật đầu đáp ứng, anh chọn bộ “ Hương Vị Nữ Nhân “. Bộ phim vừa bắt đầu Vị Như liền nhớ đến, lúc trước khi còn học đại học đã từng xem qua, chẳng qua ấn tượng không sâu, chỉ nhớ có một đoạn phim có điệu Tango phấn khích.

Xem được một lúc cô liền giật mình, Lâm Tề Viễn chẳng những xem phim mà còn xem chăm chú.

Trên màn hình chiếu một đoạn phim kinh điển, nam diễn viên chính người Pháp ở trên máy bay có khứu giác nhạy bén, đoán được mùi hương nước hoa của vị tiếp viên hàng không.

Vị Như tựa người vào sofa nhớ tới câu anh nói “ J'adore “ cùng với tính tình của mình lúc đó, cảm thấy mặt càng ngày càng nóng, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào núi băng này không còn khiến cho cô cảm thấy chân tay lạnh lẽo?

” Vị Như...”

Cuối cùng anh cũng mở miệng, không muốn cùng cô chơi trò suy đoán tâm tư. Trước tới giờ chưa bao giờ cô nghe thấy âm thanh ôn nhu của anh như vậy, lại không hề có chút cản trở, xuyên qua âm thanh từ tivi tiến thẳng vào tai cô.

” Há?”

Cô quay đầu nhìn anh, ánh mắt của anh luôn đen nhánh thâm thúy, giờ phút này sắc đen giống như sáng ngời, thần nhiên lại rực rỡ.

” Vị Như...”

Anh lại gọi một tiếng, nhìn thẳng cô giống như muốn xác định điều gì đó.

Cô không kim lòng được lại đáp lại một tiếng:

” Vâng.”

” Tôi...”

Không nghĩ tới anh vừa mở miệng lại bị chuông cửa phá ngang, tiếng chuông lập tức làm nhiễu loạn tâm trí anh, những lời muốn nói trong nháy mắt liền nghẹn nơi cổ họng, đến khi chuông cửa lại vang lần nữa Vị Như mới phản ứng lại, chỉ chỉ cửa nói:

” Tôi gọi đồ ăn bên ngoài.”

Lâm Tề Viễn nhìn bộ dáng cô lo sợ bất an có chút buồn cười.

” Đi mở cửa trước đi.”

Vị Như đứng lên, dọc đường thăm oán người giao hàng thực không biết thức thời, lại phá ngang không khí, rõ ràng anh có lời quan trọng muốn nói. Cô nhận lấy đồ ăn để lên trên bàn trong nhà bếp. Người như Lâm Tề Viễn vừa nhìn liền biết là chưa bao giờ dùng phòng bếp, nhà bếp là không gian mở, có luôn bàn ăn, tủ bát tất cả đều một màu bạc, có một cái siêu inox đặt trên bếp ga, chẳng qua ngay cả cái siêu này cũng là bộ đáng mới tinh, rõ ràng là không giống như thường xuyên sử dụng.

Vị Như mở hộp giấy không nhận được vụng trộm oán giận:

” Ai nha, rõ ràng nói không cần cho hành, nhiều như vậy khẳng định anh không muốn ăn...”

Cô cúi đầu cảm thìa bắt đầu đem hành nổi trên bát mỳ vớt hết ra ngoài, ở trên nắp hộp rất nhanh liền hình thành một đồng nhỏ.

Lúc Lâm Tề Viễn đi ra liền thấy cô cúi đầu bóng dáng gầy gầy, mái tóc đen bóng dài thẳng tắp đã được cô buộc đuôi ngựa gọn gàng, lộ ra một cái gáy trắng muốt.

Cuối cùng anh không kiềm chế được nhẹ nhàng đi qua vòng cánh tay quanh thắt lưng cô.

Vị Như đang tập trung tinh thần nghe thấy bước chân của anh đến gần chỉ do dự hai giây đang tính quay đầu bỗng nhiên có một cơ thể ấm áp sát gần, toàn thân không khỏi cứng ngắc. hơi thở của anh gần như vậy, hô hấp mềm mại ở bên tai.

” Em vẫn đối xử tốt với tôi như vậy, có thấy mệt không?”

Cuối cùng anh cũng mở miệng, âm thanh vừa quen thuộc lại xa lạ, Vị Như theo bản năng lắc đầu. làm sao có thể mệt tất cả đều là cô cam tâm tình nguyện.

” Vậy từ nay về sau, để tôi đối tốt với em ”

Ngay cả những lời nói tận đáy lòng cũng là giọng chém đinh chặt thép, chân thật đáng tin, nhưng âm thanh đó lại ôn nhu như vậy.

Vị Như chỉ cảm thấy nói không nên lời, cơ thể của anh ở sau lưng gần như vậy, cô mơ hồ có thể cảm giác được nhịp tim của anh, trầm ổn có lực, mà cô ở trong lòng anh bỗng nhiên sinh ra một cảm giác kì lạ, giống như đáy lòng có dòng nước ấm chậm rãi lan toả toàn thân, cảm giác hoảng hốt cùng thư thái đan xen, trong cuộc đời hai mươi mấy năm của cô chưa bao giờ được trải nghiệm.

Một lúc lâu sau Lâm Tề Viễn cũng tìm lại được một tia lý trí, mùi hương cơ thể cô làm cho anh trầm mê.

” Mỳ vẫn thần sắp nở hết rồi.”

Vị Như cúi đầu nhìn, quả nhiên mỳ vẫn thần hút nước đang nở to. Anh nhẹ nhàng buông cánh tay, ngồi xổm xuống tủ bát tìm gì đó.

Tủ bát vừa mở ra, Vị Như liền ngẩn người, bên trong thế mà có đầy đủ các loại bát tốt nhất, còn có đầy đủ đồ dùng làm bếp, chói lọi làm cô cảm thấy lóa mắt.

Lâm Tề Viễn tìm được hai cái bát trong suốt, vươn tay đem đặt lên trên bàn ăn, lại mở ngăn kéo ở giữa muôn vàn kiểu thìa đũa lấy hai đôi đũa để một chỗ, thấy Vị Như ngỡ ngàng sững sờ, tò mò hỏi:

” Sao vậy?”

Vị Như cứng họng chỉ có thể lắc đầu đối phó

” Không có gì.”

Chẳng nhẽ cô có thể mặt dày nói từ nhỏ cô có giấc mộng có một nhà bếp tiêu chuẩn như vậy, chính cô thỉnh thoảng cũng mua bát đũa linh tinh nhưng do phòng ở nhỏ, không có chỗ sắp xếp, cách giấc mơ của cô quá xa.

” Thật sao?”

Lâm Tề Viễn liếc mắt một cái liền phát hiện cô khác thường, nâng cao giọng nói mang theo vài phần uy nghiêm.

Vị Như ngẩng đầu nhìn thấy anh hơi nhíu mày đã có chút bất mãn, đột nhiên không biết dừng khí ở đâu nghênh đón trực tiếp ánh mắt của anh kiên định tiếp tục chống chế.

” Tất nhiên, không có chuyện gì.”

Cô vẫn có chút cảm giác sợ anh trước anh vẫn dịu ngoan như một chú cừu, nhưng ngẫu nhiên có một số chuyện anh cũng vẫn phải nhìn sắc mặt cô, không phải sao?

Chẳng qua anh không tiếp tục gắng gỏi cứ như vậy có chút nghiền ngẫm nhìn cô, cô liền cảm thấy có chút chột dạ, chân tay luống cuống, mơ hồ không chống đỡ được, đành phải cúi đầu cảm lấy đôi bát đi ra bệ rửa tráng qua bát, sau đó xoay người trở lại cực tự nhiên hỏi một câu:

” Lâm tổng, cháo với mỳ vẫn thần, ngài muốn ăn cái nào.”

Anh ngẩn người lập tức cau mày nói:

” Sau này lúc không ở công ty, không cần gọi tôi là Lâm tổng.”

Vị Như lúc này mới ý thức có một vài chuyện thật sự không giống như cũ, nhưng đã thành thói quen trong lúc nhất thời làm sao sửa nhanh như vậy được.

” Bằng không tôi liền cho em nghỉ việc, không để em có cơ hội gọi như vậy.”

Lâm Tề Viễn đứng đắn nói, giọng nói mười phần khiêu khích, tuyệt đối phải hòa một ván vì vừa rồi cô không nghe lời mới được.

” Vâng, biết rồi.”

Vị Như cân nhắc một chút vẫn gật đầu, sau đó đổ cháo ra bát, âm thầm cười trộm, bây giờ thì đùa giỡn như vậy, sáng sớm nay còn không biết là ai cầu cô đừng từ chức đầu.

Chú thích: j"adore: anh yêu em

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ăn xong đồ ăn, cảm giác no bụng làm Vị Như thấy vui vẻ thoải mái, không kiềm được khoe miệng mỉm cười, mà người bên cạnh vẫn lạnh nhạt tự nhiên tựa người vào sofa, giống như là xem phim cực kì chăm chú. Vị Như cùng anh xem phim nhưng vẫn vụng trộm nhìn anh, cho dù bộ phim rất hay cô cũng không yên lòng. Tận đến khi chiếu đến đoạn phim cổ điệu Tango phần khích, nam diễn viên người Pháp mang theo cô gái khiêu vũ vòng tròn, điệu nhảy nhanh, sôi động bỗng nhiên làm cho đáy lòng Vị Như một trận đắng ngắt, tươi cười liền biến mất không tung tích.

Cô xoay mặt nhìn trộm Lâm Tề Viễn, sắc mặt anh bình tĩnh không có gì khác biệt, có lẽ cô quá mức miễn cưỡng, ngược lại người chưa thể thích ứng được với thân thể hân là cô.

” Có chuyện gì vậy?”.

Lâm Tề Viễn nhìn chằm chằm màn hình đột nhiên hỏi cô.

” Sắc mặt anh không tốt lắm có mệt không? Có muốn nằm ngủ một chút không?”

Vị Như ngạc nhiên bản thân mình ở trước mặt anh có thể phản ứng nhanh như vậy.

” Không cần.”

Anh trả lời cụt ngủn, có lẽ ý thức được thái độ của mình nên hòa nhã một chút mới quay đầu nhìn cô giải thích:

” Bây giờ ngủ, buổi tối sẽ không ngủ ngon.”

” Vâng.”

Cô gật gật đầu nhìn ngón tay mình, ngẩng đầu không nghĩ tới lại nhìn thấy màn khiêu vũ. Lâm Tề Viễn thấy cô cúi đầu trong lòng hiểu được cô nghĩ tới điều gì, vì thế tắt tivi đứng dậy đi ra ngoài

” Cùng tôi đi ra ngoài.”

” Vâng.”

Vị Như cũng đứng lên theo bước được mấy bước liền...đứng vào người anh, sau đó mới phát hiện Lâm Tề Viễn đứng đối diện nhìn cô cười. Cô rất ít khi nhìn thấy nụ cười như vậy của anh, vui vẻ nồng đậm trong ánh mắt, bình thường chỉ nhích miệng.

” Làm sao vậy?”

Cô nói xong liền chột dạ đánh giá bản thân có phải lúc ăn uống mình làm rơi đồ ăn lên quần áo?

Không nghĩ tới anh vẫn đứng đó cười cười, Vị Như đứng đần tại chỗ không hiểu gì.

” Không có gì.”

Anh vừa cười vừa đi vào phòng thay quần áo.

Làm sao có thể không có chuyện gì, không có gì mà Lâm Tề Viễn cười như vậy? Vị Như càng nghĩ càng ảo não, chẳng lẽ số kiếp định sẵn cô sợ anh cả đời.

Lâm Tề Viễn thay bộ đồ đi chơi nhàn hạ, đầu đội mũ lưỡi trai che khỏi băng gạc trên trán, bộ dạng tuổi trẻ tuần lãng, cho tới bây giờ chưa bao giờ Vị Như thấy anh mặc quần bò, trong lúc nhất thời ngáy ngẩn người ngắm.

”Đi thôi.”

Anh vừa mở cửa vừa nói, lại không nghĩ đến Vị Như là bộ dạng không muốn ra ngoài, không khỏi xoay người lại hỏi:

”Sao vậy, không muốn đi ra ngoài?”

”Anh không nói vì rồi vì sao cười, em sẽ không đi ra ngoài.”

Cô đứng thẳng thân mình làm bộ hợp tình hợp lý nói, thật ra có trời mới biết trong lòng cô có bao nhiêu sốt ruột.

”Được, nếu không đi ra ngoài, vậy em cũng đừng mơ về nhà.”

Lâm Tề Viễn chỉ sừng sốt một lát liền phản ứng lại, khôi phục khí thế bức người bình thường, nhàn nhã tựa người vào cửa.

Vị Như choáng váng, cô cùng anh trình độ chênh lệch không phải chỉ chút xíu, giằng co như vậy hai giây cô quyết định buông tha, mở cửa bước đi, một đường rầu rĩ không vui.

Mãi đến khi lên xe hỏi anh muốn đi đâu, anh mới ông nói gà bà nói vịt một câu

”Tôi cười vì cảm thấy muốn bảo em đi ra ngoài quá dễ dàng.”

Vị Như suy sụp tinh thần khởi động xe, sớm biết đáp án như này thì không hỏi còn hơn, càng làm cho cô cảm thấy thất bại.

Thời gian Vị Như ở chung với Lâm Tề Viễn tuy rằng không ngắn, nhưng đại đa số thời gian đều nói chuyện công việc, như bây giờ hai người ở chung không phải vì công việc, cơ hồ là chuyện chưa từng có. Bình thường anh không nói lời nào cũng không có gì kỳ quái, nhưng bây giờ yên lặng ngồi bên cạnh chỉ khiến cho Vị Như cảm thấy không thích hợp, cô đành mở radio, tùy tiện chọn kênh, Lâm Tề Viễn không nói lời nào rảnh rỗi tùy tiện đòi đài, đòi tới đòi lui chọn một đài đang phát nhạc jazz, mới vừa lòng tựa lưng vào ghế ngồi bất động.

hóa ra anh thích nghe nhạc jazz, hóa ra cô thật ra không hiểu biết gì về anh.

”Chỗ ngồi có phải hơi chật không, có thể ngã chỗ dựa lui về sau một chút.”

Thời điểm chờ đèn đỏ Vị Như bỗng nhiên nhớ đến quay đầu hỏi anh.

”Không cần, như này cũng tốt lắm.”

Anh lắc đầu nói, bởi vì đội mũ lưỡi trai nhìn anh có vẻ trẻ tuổi hơn nhiều lắm, ánh mặt trời chiếu trên mặt anh bị mũ che đi ánh mắt, chỉ nhìn thấy phiến môi mỏng, có chút huyết sắc.

Anh thế mà dẫn Vị Như ra ngoại ô, thăm cỏ xanh biếc ánh nắng chiều trải dài trên thảm cỏ, như một tấm thảm mềm mại, từng cơn gió lướt qua khiến những ngọn cỏ nhún nhảy nhịp nhàng.

”Biết cưỡi ngựa không?”

Anh đứng ở sân ngựa cúi đầu nhìn Vị Như, Vị Như lắc lắc đầu nhìn anh, tuy rằng cô thần kinh vận động không được như những phái yếu khác, tennis, cầu lông cũng đánh không nổi, đừng nói cưỡi ngựa, ngay cả xe đạp cũng không biết đi, vẫn bị mọi người trên chợ điểm yếu đó.

”Để tôi chọn giúp em một con ngựa lành tính thử xem.”

Anh nói xong liền nhấc chân bước đi, Vị Như đành phải đi theo phía sau nhỏ giọng nói:

”Có thể không cưỡi ngựa được không vậy?...Tôi...sợ..”

Lâm Tề Viễn xoay người dừng lại nhìn cô nói:

”Không sao đâu, tôi sẽ không để em ngã.”

Anh cao hơn cô rất nhiều, chặn ánh sáng mặt trời trước cô, trong mắt là chắc chắn, Vị Như đành phải ngoan ngoãn gật đầu.

Quả nhiên anh chọn cho cô một con ngựa ngoan ngoãn, Vị Như ngồi trên lưng ngựa phía trước còn có người thuần ngựa nắm cương, tốc độ kia so với cô đi bộ bình thường không khác mấy, nhưng cô vẫn có chút sợ hãi, dù sao trên lưng ngựa cũng khá cao, cô nhìn xuống có chút hoa mắt.

Lâm Tề Viễn cười con ngựa toàn thân đen bóng, thờ phỉ phỉ qua lỗ mũi, vừa nhìn liền biết so sánh với con ngựa của cô khó dạy không ít. Anh đi bên cạnh cô dọc đường dạy cô thả lỏng người như nào, thân mình hơi khom về phía trước, không cần nằm rạp trên lưng ngựa, chân kẹp chặt, bộ dáng chỉ dạy mười phần nghiêm túc, chậm rãi. dần dần Vị Như không cảm thấy sợ hãi bắt đầu phân tâm, thậm chí hóa ra lúc anh kiên nhẫn nói chuyện, giọng nói

nhu hòa êm tai như vậy.

”Em chậm rãi luyện tập, tôi chạy trước một vòng đã.”

Lâm Tế Viễn nói xong dúi liền căng, rút roi ngựa bắt đầu chạy như điên.

”À...”

Vị Như còn chưa kịp nói gì, anh đã phóng vút đi. Vị Như ngồi trên lưng ngựa nhìn bóng dáng anh, bộ dáng rong ruổi đón gió, tiêu sái, dưới ánh mặt trời, toàn thân anh như được bao quanh vòng sáng màu vàng, so với phim ảnh còn mộng ảo hơn. Hắc mã bốn vó tung bay, cuộn cuộn từng trận bụi đất, tựa như chỉ cần một giây là tung cánh bay thẳng lên trời. Bộ dáng anh vốn nội liễm trầm mặc, chưa bao giờ Vị Như nghĩ đến anh có thể bộc phát năng lượng cường đại như thế, cả người giống như biến thành ngọn lửa rừng rực, hừng hực thiêu đốt trái tim cô.

Cô cẩn thận xuống ngựa chờ anh trở về, anh thế mà còn có một mặt này, ngày hôm nay anh còn cho cô bao nhiêu cái kinh hi nữa?

Lâm Tế Viễn rất nhanh liền quay trở lại, vẫn khí định thần nhàn như trước, ngồi trên lưng ngựa cao cao nhìn xuống Vị Như.

”Sao không cười nữa.”

Lông mày anh hơi chau lại một chút, giống như cô nhanh chán như vậy khiến anh cảm thấy bất mãn.

”Quá chậm, không có hứng thú.”

Vị Như cũng cau mày nói, thật ra thần hồn cô vẫn đang điên đảo chưa trở về trạng thái bình thường.

”À.”

Anh không thể không kinh ngạc, lập tức nhanh nhẹn xuống ngựa.

”Vậy em lên đây một chút đi.”

Vị Như kinh hãi, cô chỉ tùy tiện nói để giữ thể diện, ai biết lại bê đá đập vào chân mình. Cô nhăn nhó nhất quyết không chịu lên, hạ quyết tâm cho dù anh mắng cô, cô cũng không lên để chịu chết.

Nhưng anh không nể cô chỉ đứng trước mặt cô, chặn ánh mặt trời nheo mắt hỏi:

”Sao vậy, ngại con ngựa này không tốt sao? Vậy đổi con khác...”

Cô nhìn thấy anh hơi nhướng lông mày, liền biết tâm tư cẩn thận của mình bị anh vạch trần, lập tức chột dạ vụn phần, hoang mang rối loạn nói:

”Con ngựa này rất tốt..... Vậy nó đi...”

Vị Như vừa ngồi yên trên lưng ngựa, trái tim vẫn còn căng thẳng đập thình thịch, lại cảm thấy thân ngựa hơi rung động, Lâm Tế Viễn thế mà cũng lên cùng.

”Anh...”

Cô theo bản năng định xuống ngựa, phát hiện khoảng cách gần quá, mũi của mớ hồ cộ phải mặt anh, đành phải quay mặt lại cầm dây cương từ cánh tay anh xuyên qua hông cô, cơ thể anh và cô hoàn toàn gắn liền một chỗ, còn mang theo một trận nóng bức do vừa vận động. Vị Như cảm thấy mặt đỏ tai hồng, ngay cả năng lực nói chuyện đều biến mất.

”Đừng thét.”

Bỗng nhiên anh nhẹ nhàng nói bên tai cô một câu, một giây sau Vị Như liền cảm thấy toàn thân ngã ra sau, tiếp đó cơ hồ giống như thuận gió bay lên, con ngựa giống như mũi tui phóng vút đi, đón ánh mặt trời chạy như điên, gió lạnh đập vào mặt có một chút cảm giác đau rát, cô cảm thấy trái tim nhảy khỏi lồng ngực, cả người phiêu du ở không trung, có loại cảm giác khoái hoạt không có thật, giống như từ trước đến giờ chưa biết cảm giác vui vẻ là gì, tim bỗng nhiên đập nhanh, huyết mạch khắp người sôi sục, sáng khoái.

Theo bản năng cô nhắm mắt, cảm thấy sau lưng có vòng tay ấm áp gắt gao, bên tai có hô hấp nồng ấm của anh, vừa kích thích lại cũng thực an toàn.

Bọn họ chạy một vòng quanh trang trại liền ngừng lại, Vị Như cảm thấy tim đập thình thịch, hơi thở khó khăn, Lâm Tế Viễn xuống ngựa vươn tay đỡ cô xuống, nhìn sắc mặt hồng nhuận của cô hỏi:

”Còn sợ không?”

Vị Như lắc đầu, trạng thái của anh tốt hơn cô nhiều, chỉ là hô hấp có chút hỗn loạn, cô không khỏi cảm thấy dọa người, vì thế uất ức cúi đầu, nhìn cở dưới chân thật mềm mại vô cùng, đơn giản ngồi xuống chậm rãi ổn định hô hấp.

Lâm Tề Viễn cũng ngồi xuống cùng cô, không nói chuyện chỉ lẳng lặng ngồi đó

Vị Như nhìn hàng cây xanh xanh, trên cành đang đâm những chồi non xanh mướt, đó là dấu hiệu của sự sống, của mùa xuân, cũng giống như tâm tình cô, ấm áp, mềm mại lại có chút lo lắng.

Thời tiết vẫn còn hơi lạnh, trên cỏ có chút ướt át, cô ngồi một lúc cảm thấy có chút lạnh liền đứng dậy cúi đầu nhìn Lâm Tề Viễn nói:

” Hơi lạnh, đứng lên thôi.”

Nói xong liền tự nhiên giờ tay, chuẩn bị kéo anh đứng dậy. Lâm Tề Viễn ngẩng đầu nhìn cô một cái do dự một chút.

Lập tức trong lòng vị như kêu không tốt, có phải trong lúc vô ý cô lại chạm phải chỗ yếu ớt trong lòng anh?

Tay cô còn chưa kịp thu hồi, đã bị anh vươn tay cầm lấy, tay kia chống mặt đất chậm rãi đứng lên

Anh đứng thẳng thân thể vẫn không có ý buông tay cô ra, chỉ yên lặng đứng nhìn sau đó mở miệng nói

” Vị Như.”

” Hmm?”

Vị Như ngẩng đầu nhìn anh, lòng bàn tay cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, ấm áp gần sát.

” Tôi không cần bất kì ai thương xót, nhất là em.”

Anh nhìn thẳng ánh mắt cô, ánh nhìn sáng quắc muốn nhìn thấu suy nghĩ chân thật nhất trong đáy lòng cô. Hóa ra anh mang cô đến đây cười ngửa vì muốn nói một câu này.

Anh luôn luôn không thích nói chuyện, Vị Như từng hao tổn tâm tư phỏng đoán suy nghĩ trong lòng anh, nhưng giờ khắc này, cô cảm thấy chính mình hoàn toàn hiểu được anh đang suy nghĩ cái gì, vì thế không hề do dự đến gần từng bước, với chiều cao của anh cô phải kiễng chân mới có thể đem mặt mình gác lên vai anh. Cô thì thầm nói nhỏ, lần đầu tiên gọi tên anh

” Tề Viễn, em chưa từng thương xót anh, chỉ là quan tâm anh mà thôi.”

Một lát cô cảm thấy bên hông hơi căng thẳng đã được một người ôm siết vào lòng, lúc này độ mạnh cánh tay anh càng tăng, cơ hồ muốn khảm cô vào trong lòng mình.

Trên đường trở về ánh mặt trời vô cùng tốt, mặt trời không chịu lặn xuống núi như bình thường, ánh nắng chói lọi khiến người ta không mở mắt được.

Ngẫu nhiên nhìn người bên cạnh, Vị Như có chút không thích ứng được, ngày hôm nay quan hệ của bọn họ xảy ra nhiều biến chuyển như vậy.

” Một mối chứ?”

Cô nhìn thấy Lâm Tề Viễn chống trán ngáp một chút.

” Vẫn ổn.”

Anh lắc đầu ánh mắt đã có chút không mở được.

” Nếu không anh ngủ một chút? Bao giờ đến nơi em gọi được không?”

Đúng giờ tan tầm, Vị Như nhìn ngoài cửa kính dòng người đổ xô ra đường, đã mười phút trôi qua bọn họ mới chỉ nhích được mấy trăm mét.

” Em có đói bụng không?”

Anh hỏi ngược lại.

” Tạm tạm.”

” Bên kia có gà rán KFC, tôi đi mua chút đồ ăn.”

Lúc anh về vị như phát hiện đồ anh mua đều là những món mình thích ăn, đó là lúc bọn họ ở công ty không kịp ăn cơm, thường mua KFC cùng nhau ăn, cô thích cái gì hóa ra anh đều nhớ rõ.

Anh cúi đầu đưa cho cô một cốc nước trái cây, lại không buông tay, hai người cùng vươn tay cầm cốc giấy, ánh mắt của anh nhu hòa nhìn tay cô thấp giọng nói:

” Nước trái cây không bỏ đá.”

Trong nháy mắt mặt cô đỏ ửng, ngằm hiểu gật đầu, bọn họ từ lúc nào đã ăn ý đến thế, hóa ra chỉ cần trong nháy mắt là có thể biến thành nhu hòa, ngọt ngào.

Đầu ngón tay cô chạm vào ngón tay anh, có chút lạnh, vẫn còn dính chút nước, thế nhưng trắng mịn mềm mại, tâm tình lập tức xôn xao, giống như lạc vào giấc mơ giữa một biển hoa.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Buổi sáng Vị Như đến văn phòng, phát hiện trên bàn mình có túi giấy nhỏ nhỏ, tỏa ra hương thơm, bên cạnh là một cốc trà chanh mật ong, được giữ kín cẩn thận. Cô mở túi giấy nhìn nhìn, bên trong là sandwich thịt hun khói còn nóng. Vị Như nở nụ cười tươi rói, đồ ăn nóng hổi giống như làm nóng tim cô.

Cô không kịp ăn gì, trước cảm bản lịch trình ngày hôm nay đẩy cửa bước vào.

”Chào buổi sáng Lâm tổng.”

Cô mỉm cười nhẹ nhàng, bắt đầu báo cáo lịch trình một ngày, hành văn liền mạch lưu loát không hề do dự, cũng tận lực bảo trì trấn định.

”Được, tôi biết rồi.”

Lâm Tế Viễn nghe xong gật đầu. Vị Như đứng tại chỗ học bộ dáng của anh, thản nhiên nói

”Lâm tổng, còn chuyện gì muốn an bài không ạ?”

Trong mắt Lâm Tế Viễn hiện một tia sáng, sau đó cuối cùng không nhìn được, cúi đầu nói:

”Cô lại đây.”

Cô nghiêm trang đi qua, đứng trước mặt anh cúi đầu hỏi:

”Có chuyện gì sao?”

Lâm Tế Viễn thờ dài vươn tay đến, muốn cầm tay cô. trong nháy mắt da thịt hai người chạm nhau, bỗng nhiên Vị Như lùi về sau từng bước né tránh.

”Ngại quá, Lâm tổng, tuy rằng điều kiện ngài tốt lắm, nhưng tôi đã có bạn trai. Anh ấy tốt lắm, tôi sẽ không thích người khác.”

Cô nói xong, thiếu chút nữa không nhìn được cười phá lên. Lâm Tế Viễn mở to hai mắt nhìn cô, quả thực không thể tin được những gì chính tai mình nghe được. kinh ngạc nửa ngày mới định thần lại.

”Không còn việc gì, cô ra ngoài trước đi.”

Thái dương anh mơ hồ bắt đầu run rẩy, đánh phải mặt không chút thay đổi hạ lệnh.

Vị Như cố nén cười bước nhanh ra ngoài, đóng cửa liền không nhìn được phi cười. Cái này cô đã ủ mưu rất lâu, tốt xấu gì cũng phải cho anh đụng phải cây đinh một chút, mà căn bản là anh vô lực phản bác, cô rất đắc ý, cực kì đắc ý.

Trở lại vị trí của mình cô không cam lòng gọi điện thoại cho người bên trong căn phòng:

”Vì sao sandwich của em nhỏ như vậy hả?”

Cô đề thấp âm thanh, giọng nói mềm mại tinh tế.

”Cô đang hỏi ai?”

Lâm Tế Viễn cơ hồ không nhìn được muốn lao ra ngoài, giọng nói cô ôn nhu như vậy, anh cảm thấy khí lực toàn thân mình tan rã.

”Hỏi người chăm sóc em, bạn trai đủ tiêu chuẩn mỗi ngày mua điểm tâm đó nha.”

Vị Như đúng lý hợp tình trả lời, nghĩ đến biểu tình trên mặt của Lâm Tế Viễn, cô không nhìn được che miệng phì cười.

”Tôi chọn loại nhỏ cho em, em đang giảm béo.”

Lâm Tề Viễn cầm giận nói xong ảo não gác điện thoại. Anh làm sao có thể tưởng được nữ nhân này bình thường nhìn ôn nhu, sẵn sóc, lại có một mặt tính quái chân thật như vậy. Anh thật sự là tự làm bậy không thể sống mà.

Vị Như cũng không ngờ, bình thường anh nhìn như núi băng, vậy mà cũng có một ngày bị cô làm cho xao nhãng như vậy. Lúc không đem anh thành lão bản lại cảm thấy bộ dạng trầm mặc, lạnh nhạt của anh phá lệ anh tuấn. Mà cô cũng phát hiện lúc anh cười lộ lên khóe miệng cong cong làm cô có cảm giác muốn chụp thành ảnh, đem khoe cho mọi người xem. Cho nên cô phát giác mình có những tiềm lực ẩn giấu không ai biết, có thể làm những hành vi chọc cười, không có mục đích gì khác, chỉ vì muốn nhìn thấy anh cười. Cô không muốn nhìn thấy bộ dáng cô đơn của anh, cô thầm nghĩ muốn anh vui vẻ, muốn nhìn đôi mày vốn cau chặt kia giãn ra.

Lúc cô đang vụng trộm ăn uống này nọ, Lâm Tề Viễn đi ra lúc đi ngang qua người cô nhẹ nhàng nói:

”Đến phòng họp, đến ghi chép nội dung chính.”

Vị Như nhanh chóng đứng lên, đi theo sau lưng anh, sau đó giống như bình thường ngồi bên cạnh anh, anh lơ đãng quay đầu nhìn cô một cái, cuối cùng cô không nhịn được nở nụ cười vui vẻ.

”Tiểu Kiều, có chuyện gì vui vẻ như vậy.”

Một vị tổng giám bên cạnh cô hỏi.

”Không có gì, buổi sáng ăn được sandwich nhiều thịt hun khói nên vui vẻ.”

Trong phòng hội nghị dần dần đầy người, vị trí lần lượt được lấp trống, cơ hồ không có kẽ hở. Có người đứng trước màn hình, điều chỉnh máy chiếu một chút, liền bắt đầu nói:

”Kế tiếp là vấn đề giới thiệu về bản thiết kế tòa nhà phía tây, làm phiên đồng nghiệp ngồi gần cửa tắt bóng đèn giùm tôi một chút, ở đây tôi có một vài vấn đề cần trình chiếu.”

Có người đứng lên tắt bóng đèn, trong phòng hội nghị bỗng nhiên tối om, chỉ còn hình chiếu nho nhỏ phát lên trên màn hình.

”Hiện tại mọi người nhìn, đây là địa hình xung quanh bản đồ...”

Hình ảnh bắt đầu thay đổi, người phát ngôn nhìn màn hình bắt đầu diễn thuyết.

Vị Như nhìn chăm chú màn hình đột nhiên cảm thấy bàn tay mình có người cầm lấy. Bàn tay kia thon dài mềm mại, nhẹ nhàng nắm lấy, đem bàn tay cô nắm lấy miết nhẹ nhàng.

Cô quay đầu nhìn thoáng sang bên cạnh, Lâm Tề Viễn ngồi bên cạnh một chút biểu tình cũng không có, chẳng qua chăm chú nhìn màn hình, rất là tập trung tinh thần, giống như hoàn toàn không biết bàn tay mình đang làm ra sự tình gì.

vị như chợt dạ nhìn khắp nơi xung quanh một phen, may mắn mọi người đều chăm chú nghe báo cáo, không có ai chú ý đến Lâm Tề Viễn.

”Đừng nói cho bạn trai cô biết.”

Bỗng nhiên anh ghé lại gần sát tai cô vụng trộm nói, trong bóng tối thiếu chút nữa cắn được vành tai cô.

Trả thù, tuyệt đối là trả thù, Vị Như biết cô đầu không lại anh. Vị Như không dám lộn xộn, sợ bị người bên cạnh phát hiện đành mặc kệ cho anh nắm bàn tay mình miết tới lui. Độ ẩm đó rất nhanh làm cho cô phân tâm, hoàn toàn không biết người phía trước đang báo cáo gì. Nghĩ đến chính mình một lúc nữa còn phải làm bản ghi chép hội nghị, tâm tình xao động liền nhanh chóng ổn định, để một cánh tay ứng phó anh. Cô biết nếu bản ghi chép tóm tắt không tốt, khẳng định Lâm tổng là anh nhất định sẽ bày sắc mặt cho cô xem.

May mắn thời gian cũng ngắn, chưa đến mười phút liền bật đèn.

Lâm Tề Viễn đành phải buông tay cô, đứng đắn nghe báo cáo, hỏi một vài vấn đề, Vị Như thờ phào nhẹ nhõm, có một chân cùng lão bản hóa ra vát và như vậy.

Bản ghi chép cô đã sớm viết xong lưu loát, tất nhiên không thể bắt lỗi. Chẳng qua lúc cô đi đến cửa Lâm Tề Viễn gọi cô lại hỏi:

”Buổi tối muốn ăn gì?”

”Ngài mời tôi ăn cơm?”

Vị Như xoay người nhìn nhìn anh

”Vậy ngài có phải nên hỏi trước xem tôi có muốn đi theo ngài không nhỉ?”

” Em muốn ăn gì?”

Về mặt anh giống như đã biết trước câu trả lời, căn bản không nghĩ đến chuyện cô hỏi anh.

Vị Như đành phải bỏ qua vấn đề muốn hay không muốn, nghĩ nghĩ hỏi:

” Đồ nướng Hàn quốc nhé?”

” Không ăn đồ ăn Hàn quốc.”

Anh lắc đầu. Vị Như nhớ đến người này rất yêu nước.

” Vậy đồ ăn Nhật bản thì sao?”

Cô cố ý trêu anh, quả nhiên anh quay mặt nhìn thẳng vào màn hình máy tính.

” Cũng không được sao.... Vậy em làm đồ ăn Trung quốc cho anh ăn.”

Vị Như bỗng nhiên nhớ đến bộ đồ làm bếp đẹp mắt ở nhà anh, trong lòng nhất thời ngứa ngáy.

Nam nhân vẫn làm bộ xem máy tính cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên tia sáng.

” Em nấu? Em xác định em thật sự biết nấu ăn?”

” Anh coi thường em?”

Cô nhất thời nảy sinh bất mãn

” Được. Hôm nay em sẽ cho anh mở mang kiến thức. Đợi đến giờ tan làm chúng ta đi mua đồ ăn.”

” Được.”

Anh thần nhiên gật đầu, sau đó thay đổi sắc mặt nói:

” Trước tiên cô đem công việc hoàn tất rồi nói sau.”

Cô ngoan ngoãn đi ra ngoài, làm trợ lý cô rút ra kinh nghiệm, tổng giám đốc cực kì, cực kì cuồng công việc.

Buổi tối đoạn đường trước công ty thi công, cô đành chuyển sang đoạn đường khác, đang nóng lòng như lửa đốt chờ đèn đỏ thì nhận được điện thoại của Lâm Tế Viễn

” Sao còn chưa đến?”

Anh trực tiếp đặt câu hỏi:

” Em, đang bị tắc đường.”

Cô không dám nói mình đi nhầm đường

” Lúc tôi đi sao không bị tắc đường?”

” Hình như phía trước có xe bị hỏng...Em nhìn thấy anh rồi, lập tức đến đây.”

Cô tắt điện thoại rồi chạy nhanh lại, thấy anh đứng ở lề đường, dưới màu vàng của bóng đèn đường thân ảnh thon dài, lối đi bộ rất nhiều người nhưng cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy anh, không phải bởi vì anh tuấn tú mà bởi vì anh là người mà trong lòng cô luôn tâm tâm niệm niệm.

Lâm Tế Viễn mở cửa lên xe, thần sắc không do dự nói:

” Không cần đâu, bị người cùng công ty nhìn thấy, lại nói quan hệ của em với anh thành cái gì đâu. Chẳng may tài xế buồn chuyện một chút, toàn bộ công ty đều biết.”

” Quan hệ của chúng ta là quan hệ gì?”

Lâm Tế Viễn nhướn lông mi nhìn cô, người này thế nhưng bắt đầu tranh luận cùng anh, còn vui vẻ như vậy, nhưng vì sao người chưa bao giờ bị người khác chống đối như anh, lại vui vẻ chịu đựng?

” Chúng ta là...mối quan hệ người yêu chân chính, không phải dạng cặp kè văn phòng linh tinh. Cho nên em không muốn người khác hiểu lầm, vì em và anh có quan hệ nên mới được vào vị trí này.”

Vị Như nghiêm trang nói.

” Chẳng qua, vì em làm vị trí này mới cùng tôi có liên quan.”

Lâm Tế Viễn gật gật đầu.

” Em đã không muốn để người khác biết, vậy từ giờ về sau tôi sẽ ngồi xe em ”

” Vậy khác gì nhau?”

” Vậy tôi đi đến ngã rẽ phía trước công ty, chờ em lái xe đến là được rồi đi.”

Hình như anh đã sớm có đối sách.

” Cũng không được.”

Vị Như nhìn anh.

” Nếu vậy anh sẽ phải đi bộ rất nhiều, mệt chết đi được.”

” Không sao đâu.”

Anh chớp mắt môi nói. Vị Như biết chỉ cần cô đau lòng anh, sẽ nhận được sự từ chối, đành phải bất động thanh sắc chuyển hướng đề tài.

” Siêu thị ở chỗ nào nhỉ, sao đi mãi mà chưa đến nơi?”

” Chỗ ngã ba vừa rồi đáng nhẽ nên rẽ trái.”

” Vậy sao anh không bảo em? Nơi này gần nhà anh em đâu quen đường.”

Cô ảo não tìm chỗ quay đầu xe, người bên cạnh nhìn ra ngoài cửa kính, không biết thần trí đang phiêu du nơi nào, nhưng xuyên qua kính phản chiếu lại cô thấy nụ cười thần nhiên ở trên khuôn mặt góc cạnh của anh.

” Hai món mặn đã xong rồi, đem để lên trên bàn đi thôi, chờ canh cá xong, thêm rau xào là có thể ăn cơm rồi.”

Vị Như nhìn đồ ăn trên bếp, một bên thuận tiện chỉ huy Lâm Tế Viễn làm việc. Cô luôn có loại cảm giác kỳ quái, sau khi tan tầm bọn họ không tìm thấy chút bóng dáng khi ở văn phòng, thân mật tự nhiên như vậy giống như bọn họ đã sống chung với nhau nửa đời người.

Lâm Tế Viễn dọn bát đĩa xong lại quay trở lại tựa vào bồn rửa lẳng lặng nhìn cô.

” Tế Viễn, anh ở một mình, lại chưa bao giờ nấu cơm, mua nhiều đồ dùng nhà bếp đẹp như vậy để làm gì?”

Vị Như vừa cời dây tạp dề vừa đến trước mặt Lâm Tế Viễn hỏi.

” Tiền nhiều không có chỗ tiêu.”

Anh nhẹ nhàng băng quơ nói, cúi đầu giúp cô cời tạp dề.

Vị Như dậm chân một cái, bây giờ anh lại còn trêu ngược cô đấy.

” Nói chuyện đằng hoàng nào.”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt hiện lên một tia cô tịch, không nói gì, vươn tay để tạp dề lên trên mặt bàn, mới nhìn dưới mặt đất, chậm rãi nói:

” Như vậy mới có cảm giác nhà có hơi người.”

Vị Như ngẩn người, sau đó không nhịn được vươn tay sờ sờ hai má lạnh như băng của anh.

Anh ngẩng đầu, bếp ga tỏa ra hơi nóng, đôi mắt của anh giống như có màn sương mù vây quanh, anh vươn tay ôm lấy cô thở dài nhẹ nhàng.

Cô hơi hơi kiễng mũi chân ghé sát tai anh nhẹ giọng nói:

” Tế Viễn, em vẫn luôn muốn tìm được người trong lòng, người ấy sẽ mua rất nhiều đồ ăn cho em, cũng là người khiến em cam tâm tình nguyện nấu cơm cho người ấy, ngay cả nằm mơ cũng muốn.”

Nói xong cô hạ gót chân xuống, còn chưa đứng vững liền bị anh kéo lại lao đảo về phía trước vài bước, chưa kịp thét lên môi liền bị che kín.

Nồi thủy tinh trên bếp phía trước tòa hơi nước, bọn họ bên này giống như lạc vào không gian sương mù, Vị Như thấy mặt anh gần sát, lại mơ hồ không rõ, vì thế liền nhắm mắt lại, cảm giác đôi môi mỏng manh ấm áp bên trên.

Anh nâng bàn tay xoa hai má cô, giống như chạm vào khối thủy tinh, đầu tiên nhẹ nhàng chạm vào khóe môi cô, hôn nhẹ khóe môi, những nụ hôn nhỏ vun, chậm rãi vurun đầu lưỡi làm ướt đôi môi cô, giống như xác nhận điều gì đó lập tức tiến quân thần tốc mở khớp hàm cô. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông đồng hồ quả lắc đúng giờ vang lên, động tác của anh ngừng lại một chút sau đó không chút do dự tiếp tục.

” Anh..”

Vị Như giật giật đầu định tránh ra nói liền bị anh dùng bàn tay đè gáy lại, sau đó cô cảm giác được đầu lưỡi nóng bỏng linh hoạt cùng cô gấn bó.

Hóa ra người lạnh lùng như vậy cũng có thể hôn môi nóng bỏng.

Hóa ra người bình tĩnh như vậy cũng có lúc liều lĩnh say mê.

Vị Như cảm thấy hô hấp của mình càng ngày càng ngừng trệ, giống như trầm luân vào sự ôn nhu của anh. Thật lâu cuối cùng anh cũng buông lỏng cánh tay, ngón tay vẫn như cũ xoa nhẹ khuôn mặt cô, anh cúi đầu nhìn núp đồng tiền ở cạnh khóe miệng cô, nhìn cô nhắm mắt, lông mi hơi hơi rung động.

Vị Như cười kéo tay anh xuống đem mặt gác lên bờ vai anh.

” Tôi cũng...đã tìm được em rồi.”

Mơ hồ anh không kìm lòng được thốt ra.

Qua hồi lâu Vị Như cảm thấy mặt bớt nóng vì thế đứng thẳng cơ thể hỏi:

” Đã đói bụng chưa? Ăn cơm trước nhé.”

Lâm Tề Viễn sững sốt một lúc mới phản ứng lại.

” Được.”

Anh xoay người tính lấy cơm, nhưng rất nhanh chóng lung túng trở lại gọi cô.

” Vị Như.”

” Sao vậy?”

Vị Như đang múc canh đầu cũng không quay lại hỏi.

” Tôi quên ấn nút nấu cơm.”

Anh đứng phía sau cô, cực kỳ trấn định nói.

” Thật hay đùa vậy?”

Cô làm sao có thể tin được, Lâm Tề Viễn có thể làm được loại chuyện này, vì thế tự mình đi qua, mở nồi cơm điện quả nhiên thấy gạo ra đẳng gạo, nước ra đẳng nước, căn bản là không có dấu hiệu của việc ấn nút nấu cơm.

” Vậy bây giờ nấu, đợi khoảng 20 phút là có thể ăn cơm rồi.”

Cô một bên làm bộ không có chuyện gì ấn nút nấu cơm, một bên lại không nhịn được cười phá lên, cười chán chê thấy Lâm Tề Viễn đứng lặng ở bên kia, sắc mặt âm trầm, liền càng cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng đến gần ngả vào bờ vai anh cười không ngừng.

” Tề Viễn, hóa ra anh có thể...”

Cô chán chừ nửa ngày mới nói nốt hai chữ:

” Đáng yêu.”

”Không cho cười. “

Lâm Tề Viễn néo néo thất lưng cô, nhẹ giọng hạ mệnh lệnh cho cô.

” Ừm.”

Cô một bên đáp ứng một bên vẫn không nhịn được đành buông anh ra hai tay bê nồi canh, cúi đầu không nhìn anh, chậm rãi dừng lại nụ cười. Cảm thấy mình có chút thất thố, ngượng ngừng quay đầu nhìn Lâm Tề Viễn, nhưng liếc mắt một cái liền ngăn người, đáy mắt của anh thế nhưng lại có chút giật

mình, nhưng không hề tiêu cự, chẳng qua chỉ yên lặng nhìn cô, giống như muốn nói điều gì, lại nói không nên lời.

Cô từng nhìn thấy anh cười, nhìn thấy anh nhíu mày, thấy anh tức giận, nhưng chưa lần nào nhìn thấy anh mờ mịt như vậy.

”Tề Viễn?”

Cô cẩn thận túm góc áo anh hỏi:

”Anh làm sao vậy?”

”À?”

Lâm Tề Viễn bỗng nhiên phục hồi tinh thần, ánh mắt khôi phục trấn định, nhìn cô cười một chút nói:

”Không có gì.”

”Vừa rồi anh ngăn người là có chuyện gì? Nghĩ đến chuyện gì sao?”

Vị Như nhìn thần sắc của anh giống như vừa tỉnh khỏi cơn mơ, không khỏi có chút lo lắng.

Lâm Tề Viễn nhìn biểu tình lo lắng của cô thân nhiên cười nói:

”Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ thấy em cười vui vẻ như vậy.”

Cô cười cười bước từng bước đến gần, ngửa đầu nhẹ nhàng hôn ở khóe môi anh một chút. Anh khép mắt nhẹ nhàng vuốt tóc cô, lúc bàn tay buông xuống bỗng nhiên bị cô nắm chặt, tay cô mềm mại trắng nõn, nắm hai ngón tay anh, chặt thật chặt không chịu buông ra.

Đến lúc Vị Như về nhà đứng ở cửa cùng Lâm Tề Viễn giằng co thật lâu.

”Tề Viễn, lần sau anh đừng đưa em về nữa, em lái xe thì làm sao có chuyện gì xảy ra được, anh đưa em về lại còn phải đi một đoạn thật xa mới gọi lái xe đến, anh xem bây giờ đã trễ như này rồi...”

”Không, để tôi đưa em về, lần sau em cũng đừng đến nhà tôi, cũng đừng theo tôi ra ngoài.”

Lâm Tề Viễn đáng gầy lời cô.

”Em...”

Vị Như nhìn sắc mặt anh đành phải nhỏ giọng bất mãn.

”Không cho người khác lái xe về nhà, đây là chuyện gì cơ chứ?..”

Miệng cô thảm oán những đáy lòng lại tràn đầy ngọt ngào.

”Vậy em đưa anh xuống lầu.”

”Đưa tới đưa đi, chơi vui sao?”

Anh nhíu mày

”Vậy anh có muốn vào nhà ngồi một lúc không?”

”Không còn sớm, em mau đi ngủ đi, tôi phải đi rồi.”

Anh lắc đầu nói

”Được, vậy bao giờ anh về đến nhà gửi tin nhắn cho em.”

Vị Như nói xong vẫn đứng ở cạnh cửa, không nghĩ đóng cửa đem anh cùng mình chia cách.

”Ừ, được.”

Lâm Tề Viễn gạt đầu xoay người vừa bước đi được hai bước liền quay lại

”Làm sao vậy?”

Vị Như đứng đó nhìn bóng dáng quen thuộc kia, lại không đoán được a quay ngược trở lại.

Anh không nói gì chỉ là vươn tay kéo thắt lưng cô, cúi đầu chậm rãi hô hấp, ngửi mùi hương nhẹ nhàng dễ chịu của cô.

Đèn đường rất nhanh bị tắt, trước cửa một mảng đen tối, lơ mơ trong bóng tối thời gian giống như bị dừng lại, bên tai chỉ còn tiếng hô hấp nhẹ nhàng.

”Vị Như.”

Lâm Tề Viễn bỗng nhiên buông cô ra hạ thấp giọng nói nhẹ nhàng gọi.

”Vâng?”

Cô nhìn ánh mắt anh đầy lòng có vô hạn ấm áp.

”Em dùng mấy loại bột giặt? Làm sao mỗi lần hương thơm đều không giống nhau?”

Anh nghiêm túc hỏi, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Vị Như ngạc nhiên nói:

”Hả... À đại loại là ba bốn loại đi, em thường đổi loại dùng....Làm sao vậy?”

Lâm Tề Viễn lắc đầu nói:

”Không có gì, rất tốt.”

Anh vươn tay đẩy cô vào nhà, vừa đóng cửa vừa đi ra ngoài.

”Ngủ sớm đi, tôi đi đây.”

”Vâng, anh ngủ ngon.”

Vị Như gật gật đầu, lộ ra nụ cười mỉm nhẹ ngọt ngào mà hạnh phúc.

Lâm Tề Viễn nhìn nụ cười của cô dần biến mất sau cánh cửa, mới chậm rãi một lần nữa đi về phía thang máy. Anh đứng trong thang máy, chống tay vịn, vốn hơi nhũn mảy chậm rãi giãn dần, trong đầu hiện ra bộ dáng nhẹ răng cười to của cô buổi tối, vào thời khắc đó, anh thể nhưng lại ngầy ngẩn cả người, chỉ vì bỗng nhiên nhớ tới giữa trưa một ngày mưa thu, dưới ánh mặt trời sáng lạn.

Ngày đó lần đầu tiên ở trên máy bay anh gặp được cô. Đại khái lúc đó cô mới bắt đầu làm tiếp viên hàng không, đứng sau lưng tổ trưởng, đứng phía cửa khoang hạng nhất đón khách. Cách vài đầu người anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy ánh mắt của cô, nụ cười cong cong khóe mắt. Nhất thời anh nghĩ mình đang nằm mơ, vào thời điểm đó cũng đã tám năm anh chưa gặp cô, mơ hồ đã đem bóng dáng cô trong đầu quên đi, nhưng chớp mắt lúc cô đột nhiên xuất hiện, nhìn nụ cười quen thuộc như vậy, anh mới biết hóa ra anh chưa bao giờ quên.

Sau đó anh không ngừng làm khó dễ cô, có lẽ thật sự là do "thời kỳ trưởng thành của nam sinh" quấy phá. Bởi vì đối với anh mà nói tuổi thanh xuân tốt đẹp nhất vào mùa đông năm mười tám tuổi đã tắt lịm, rung động tuổi trẻ đối với anh mà nói đó là hy vọng xa vời. Mãi đến khi gặp lại cô một lần nữa, mà lúc ban đầu anh vẫn không có dũng khí bước ra khỏi thế giới tự phong bế kia.

Anh giống như một lữ nhân lang thang giữa sa mạc rộng lớn. Cho dù thấy ốc đảo cũng nghĩ đó chỉ là ảo ảnh, mà anh cũng không xác định chính mình có thể hưởng thụ ốc đảo được bao lâu, cũng không biết mình có thể cho cô được hạnh phúc bao lâu, chỉ là anh quá mệt mỏi, rất mệt mỏi, rất khát, không cách nào tiếp tục lộ trình, thậm chí không suy nghĩ gì nữa, không quan tâm điều gì khác, chỉ muốn nghỉ ngơi một lúc thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tần Đô là khách sạn hạng nhất của thành phố A, cửa lớn đều bằng gỗ lim viền vàng, có chút tục khí, lại có chút xa hoa của hoàng cung. Dừng xe ngoài cửa đều là những chiếc xe tốt có giá trăm vạn, Vị Như đứng ở cửa nhìn thân ảnh mình chiếu ngược lên tấm cửa mạ vàng, cảm thấy thật xấu hổ, sớm biết vậy nghe lời Lâm Tề Viễn đi chung xe với anh. Nếu cô biết có bữa ăn ngày hôm nay thì căn bản cô sẽ không đến. Mưa xuân thành phố A nổi tiếng là kéo dài không dứt, đã một tuần rồi, cứ như là âm mưu sắp đặt từ trước, vì muốn làm cho không khí đêm nay càng thêm xấu hổ.

”Tiểu Kiều, cô vào ngồi trước đi, không phải cậu ta lập tức đến sao?”

Lục Diệp Quân đi tới vỗ vỗ vai cô.

” Không cần, tôi chờ ngài ấy.”

Vị Như cắn cắn môi, may mắn hôm nay lúc trước khi đi bỗng nhiên có việc gấp nên tới muộn một chút, nếu không Vị Như quả thật không dám tương trợ, khi anh và cô cùng nhau vào ghế lô lại nhìn thấy người cung ứng vật liệu cho bọn họ lại là Hàn Tô Duy và ba anh ta, lúc đấy không biết có bao nhiêu xấu hổ.

” Cô nói xem, sao chuyện này lại vừa khéo như vậy chứ, cô thế mà lại quen thái tử của Hàn thị, còn cùng anh ta...aiz...”

Lục Diệp Quân đứng cạnh cửa đột nhiên thốt lên câu.

” Nếu biết trước hôm nay là anh ta, tôi sẽ không cố kéo cô đến, đều do tôi.”

Vị Như lắc đầu nói:

” Làm sao có thể trách anh, tôi cũng không hỏi rõ ràng, hơn nữa là do chính tôi muốn đến....”

Cô cúi đầu nghĩ ở sân bay Frankfurt, Lâm Tế Viễn đã gặp qua Hàn Tô Duy một lần, sau đó chưa từng nhắc qua người này, nhưng đến Lục Diệp Quân có thể nhìn ra được quan hệ của bọn họ khác thường, làm sao Lâm Tế Viễn không nhận ra, chẳng qua bọn họ đã sớm chia tay, không có nửa điểm quan hệ, anh là người hiểu đạo lý, chắc không dễ dàng ăn dấm chua nhỉ..

” Lục tổng, anh lên trước đi, hai chúng ta đều ở dưới này, có lẽ không được tốt cho lắm...”

Vị Như quay đầu nhìn Lục Diệp Quân, anh ta nghĩ nghĩ liền gạt đầu, xoay người lên gác, để lại một mình Vị Như nhũn mày nhìn mưa phùn bay bay.

Chân trước anh ta vừa đi thì chân sau Lâm Tế Viễn bước đến, thấy Vị Như đứng ngoài cửa hiển nhiên anh có chút ngạc nhiên.

” Đứng ở ngoài này làm gì? Mưa lớn như vậy quần áo đều ẩm ướt hết rồi.”

Anh xuống xe liền cau mày dạy dỗ cô.

Vị Như cười cười với anh.

” Chờ anh mà, còn sốt không?”

” Không có việc gì, tốt hơn nhiều rồi.”

Sắc mặt của anh nhu hòa hơn một chút, vừa đi vào cửa vừa nói.

” Tế Viễn, em có lời muốn nói với anh.”

Vị Như đứng tại chỗ chưa cùng anh đi vào. Nghe thấy cô gọi tên mình trong nháy mắt bước chân lâm tế viễn dừng lại. Bọn họ đã sớm đạt được thỏa thuận, ở bên ngoài anh vẫn là Lâm tổng, cô là trợ lý của anh, cô tuyệt đối không ở bên ngoài gọi anh là " Tế Viễn "

” Làm sao vậy?”

Anh xoay người đối mặt với cô, trong lòng có chút bất an. Sau lưng cô là màn mưa bụi bay bay, cả người giống như đứng ở trong bức tranh thủy mặc, có chút cảm giác hư vô mờ mịt.

” Em...”

Vị Như mới bước từng bước nhỏ còn chưa nói lên lời đã thấy Hàn Tô Duy cùng ba anh ta xuất hiện sau lưng Lâm Tế Viễn.

” Ái chà Lâm tổng, xin chào, thật sự đã lâu không gặp.”

Hàn Chấn Đông bước nhanh hai bước về phía Lâm Tế Viễn giơ tay phải về mặt mỉm cười.

” Ngại quá, trong công ty có việc bận đột xuất, khiến mọi người đợi lâu.”

Lâm Tế Viễn thân nhiên cười cười, cùng ông ta bắt tay.

” Không sao, mọi người đều là người một nhà.”

Hàn Chấn Đông vừa nói vừa đẩy Hàn Tô Duy đứng bên cạnh lên phía trước.

” Đây là con trai tôi, Hàn Tô Duy, vừa du học trở về, sau này công việc với Hoàn Viễn tôi định để nó tiếp nhận, cho nên hôm nay dẫn nó tới gặp riêng Lâm tổng.”

” Lâm tổng.”

Hàn Tô Duy cũng vươn tay bắt tay Lâm Tễ Viễn một chút.

” Về sau thỉnh chí giáo nhiều hơn.”

Lâm Tễ Viễn bắt động thanh sắc gât đầu, không nói gì, chẳng qua trên đường về ghé lô, anh quay đầu nhìn Vị Như có chút nghĩ, đôi mắt tối tăm không đọc được cảm xúc, lại giống như động sâu hun hút, đem cảm xúc của người khác hút toàn bộ vào đáy mắt.

Lúc Vị Như ngồi xuống bên cạnh, Lâm Tễ Viễn theo bản năng liếc mắt nhìn Hàn Tô Duy ngồi đối diện một cái, anh ta khẽ cười một chút, trên mặt cũng không có dấu hiệu ngại ngùng. Có lẽ hôm nay anh không nghĩ cô sẽ đến, thật ra nếu không phải hai ngày nay Lâm Tễ Viễn cảm mạo, cô lo lắng thân thể anh, sẽ không đi theo đến đây. Anh luôn luôn biết cô không thích những trường hợp xã giao như này, cũng chưa bao giờ miễn cưỡng cô.

Ghé lô rất lớn, nhân viên hai công ty ngồi tràn đầy một bàn, ăn uống linh đình, thanh âm nói chuyện ồn ào một bàn, thế nhưng Vị Như lại cảm thấy trong lòng trống trải, cảm giác mờ mịt không chân thật.

Cô nào có tâm tư nghe bọn họ bàn bạc chuyện làm ăn, chỉ lo lắng nhìn đôi môi khô khốc của Lâm Tễ Viễn khép mở, giọng của anh có chút khàn khàn, mang theo giọng mũi. Không biết người an bài chỗ ngồi trùng hợp hay là ý trời, chỗ đối diện cô vừa vặn là Hàn Tô Duy, chỉ cần hơi hơi nhấc mắt là có thể thấy anh ta. Trong lúc vô ý chạm phải ánh mắt anh ta, Vị Như cảm thấy tuy rằng Hàn Tô Duy đã có chút thành thực của người thành công, nhưng so sánh với khí thế của Lâm Tễ Viễn rõ ràng thấp hơn nhiều, có lẽ không riêng gì thân phận, chẳng qua là do cảm tình của mình có biến hóa.

” Tiểu thư, sửa ngô của cô.”

Nhân viên khom người đặt trước mặt Vị Như một cốc sữa ngô vàng sóng sánh, cắt đứt suy nghĩ của cô.

” Cảm ơn.”

Cô nói xong đảo mắt liền nhìn thấy Hàn Tô Duy đang cùng tổng giám sát Trần nói chuyện.

” Trước học ở đại học A khoa chính quy, sau đó đi Đức học thạc sĩ.”

Nói xong anh ta quay sang vừa vặn vắn cùng Vị Như bốn mắt chạm nhau, liền lập tức dời tầm mắt, nhìn thấy sữa ngô trong tay cô khẽ cười nhẹ.

Vị Như không gọi qua đồ uống, là anh ta, vẫn còn nhớ cô yêu thích đồ uống gì.

Cô quay đầu thấy Lâm Tễ Viễn đang cùng Lục Diệp Quân cúi đầu nói gì đó, cũng không chú ý đến cô, liền quay lại mỉm cười nhẹ với Hàn Tô Duy, đáy lòng hơi có chút lo lắng.

” Đại học A? Tôi nhớ tiểu Kiều của chúng ta cũng tốt nghiệp đại học A đúng không?”

Tổng giám Trần lý xoay người mỉm cười nhìn Vị Như. Bình thường ông cùng Vị Như cũng quen biết, con gái lớn trạc tuổi cô, cho nên luôn thân thiết đối xử với Vị Như giống con gái.

” Cậu học khoa nào?”

” Tiếng Đức.”

Hàn Tô Duy vừa trả lời xong liền nghe thấy giọng nói của Lâm Tễ Viễn.

” Há? Cậu cũng khoa tiếng Đức? Là khóa bao nhiêu?”

Vị Như chợt dạ nhìn anh, thấy thần sắc của anh như bình thường, giống như chỉ là hỏi thăm xã giao bình thường.

Hàn Tô Duy đành phải trả lời:

” Vừa vặn hơn Kiều Vị Như một khóa học.”

Lâm Tễ Viễn nghiêng mặt có hứng thú hỏi Vị Như:

” Vậy cô ở trong trường, chắc cũng quen biết cậu ấy nhỉ?”

Giọng nói của anh có chút khàn khàn, nghe qua có vẻ thân thiết, giống như một lão bạn cái gì cũng không biết, cùng trợ lý nói chuyện phiếm.

Vị Như căn bản không biết nên nói gì để chống chế, cô không thể nói không biết, không thể nói dối anh, lại không thể nói quen biết, sợ anh tiếp tục hỏi thêm....Đành ngẩng đầu nhìn Hàn Tô Duy, sắc mặt anh ta so với cô càng thêm ngại ngùng, Lâm Tễ Viễn dường như nhất định muốn biết đáp án?

” Khoa tiếng Đức vốn không nhiều, chúng tôi lại chỉ cách một năm, đương nhiên là có biết.”

Vị Như đành miễn cưỡng cười cười tránh né tìm nhẹ nói. nói xong cô quay sang nhìn Lâm Tễ Viễn, nhìn hai tròng mắt đen như mực, giống như anh

vừa xác nhận được chuyện gì, khóe miệng nở nụ cười như có như không, nhìn anh giật giật môi hình như muốn nói chuyện tiếp.

”Hàn tổng, nghe nói công ty ông gần đây định thu mua một khu nhà cũ?”

Lục Diệp Quân đứng lúc tìm một đề tài hỏi Hàn Chấn Đông, dò đi lực chú ý của mọi người, lúc này Vị Như mới nhẹ nhàng thở phào. Thời gian sau đó cô cầm cúi ăn nhưng ăn cái gì cũng không biết rõ ràng.

Rượu quá ba tuần, sắc mặt Lâm Tế Viễn đã ửng đỏ, tuy rằng tử lượng bình thường của anh không kém, nhưng hôm nay tâm trạng không tốt, trước khi đến đã nói không uống rượu, nhưng hiện tại ai mời cũng không cự tuyệt, từng chén từng chén một uống hết. Trong lòng Vị Như lo lắng dần dần đến khi sắp không chịu được, anh đã tiếp tục uống xong một ly.

Ở trên bàn cơm không tiện can ngăn, đành thừa dịp phục vụ dọn bát đĩa vụng trộm ghé sát tai anh nhỏ giọng nói:

”Tế Viễn, uống ít một chút.”

Nhưng hình như anh không nghe thấy cô dặn dò, vẫn như cũ làm theo ý mình, cô cũng không dám ngăn đầu nữa, không dám nhìn Hàn Tô Duy đối diện, chỉ có thể cúi đầu nhìn bát canh trong tay. Cô biết anh để ý nhưng không nghĩ tới chỉ một ánh mắt đã làm anh để ý đến vậy.

Viên bát đĩa của Tần Đô trang trí những hình cánh hoa mai, những cánh hoa đan xen rắc rối, giống như tâm tình cô hiện tại, lực bất tòng tâm.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Vị Như yên lặng đứng ở bồn rửa tay ngăn người, tinh thần bị bữa ăn này bào mòn hết cả. Tối hôm nay Lâm Tế Viễn trở lại thành ông chủ trước kia cô không hiểu thấu. Chẳng qua cô không cảm thấy mình làm sai cái gì, cũng không có gì ám muội, lúc nào về tìm anh nói rõ ràng là được.

Thời điểm cô đi toilet rửa mặt có chút không yên lòng, thiếu chút nữa làm rơi bình hoa ở ngoài cửa, may mắn có người giữ lại, mới tránh khỏi một hồi hỗn loạn, cô quay đầu hóa ra là Hàn Tô Duy đang chờ ở cửa.

”Vị Như, em cùng Lâm Tế Viễn, có phải đang...”

Anh ta kéo Vị Như đến góc sáng sửa hỏi. Vị Như gật đầu.

”Vậy anh ta có biết chúng ta...”

Hiển nhiên anh ta có chút hoảng hốt.

”Anh ấy biết, lần trước ở sân bay nhìn thấy anh nói chuyện với em, lần trước chúng ta đi ăn cơm cùng nhau anh ấy cũng thấy.”

Đối với loại chuyện này nam nhân có đôi khi miễn cảm một cách ghê gớm, chỉ nhìn biểu hiện thoáng qua của nam nhân khác, liền nhất thanh nhị sở.

”Nhưng mà chúng ta...Haiz, nếu biết trước hôm nay như vậy anh sẽ không theo cha đến đây...”

Anh ta lắc đầu ai thán.

Vị Như nhìn ngọn đèn chùm cổ kính sau lưng anh ta, ngọn đèn giống như ngọn nến trước gió, nhấp nháy nhấp nháy.

”Chẳng qua chỉ là trùng hợp, em nghĩ anh ấy không cảm thấy không vui đâu...Em sẽ giải thích với anh ấy rõ ràng, anh yên tâm đi.”

Vị Như nghĩ nghĩ, giống như đang tự an ủi bản thân nói. Hàn Tô Duy suy nghĩ một lát cẩn thận mở miệng hỏi:

”Nếu không anh nói chuyện với anh ta...”

”A Duy, anh đừng làm rối loạn thêm được không?”

Vị Như trong lòng vốn đang có chút buồn phiền, quýnh lên ngay cả tên gọi thân mật cũng thốt ra.”

Hàn Tô Duy ngăn người, cô còn gọi anh là A Duy, nhưng trong lòng lại có người khác, cảm xúc của anh có chút xao động, cô cũng cảm thấy hoang mang lo sợ.

”Được rồi, em vào trước đi, một chút nữa anh vào sau.”

Hàn Tô Duy đốt điều thuốc gât đầu nói.

Ánh lửa lập lò trên đầu ngón tay anh ta, khuôn mặt kia quen thuộc đến thế, trong lòng Vị Như cảm thấy hốt hoảng. Cô hiểu Lâm Tề Viễn, cho dù anh không nói nhưng trong lòng vẫn không thoải mái, anh là người kiêu ngạo như vậy, cho nên cô không biết nên đối diện thẳng thắn với anh như thế nào. Chẳng qua là hôm nay cho dù có muốn hay không thì vẫn không thể tránh khỏi.

men theo dọc hành lang trở về, dọc hành lang một dãy đèn tường, ánh đèn chiếu lên những chiếc ghế gỗ lim, ánh sáng mê ly mơ hồ, đi đến cuối hành lang cô mới nhìn thấy một dáng người ngồi trên sô pha, khuỷu tay tì trên tay vịn chống trán. bỗng nhiên cô cảm thấy có luồng khí lạnh đánh úp về phía mình.

cô yên lặng đi qua, cúi đầu nhìn thấy anh vẫn nhắm mắt lại, có lẽ cảm giác được có người đến gần mới ngẩng đầu, mở mắt nhìn cô, trong mắt vẫn như trước không nhìn ra chút cảm xúc.

vị như vươn tay thăm dò trán anh, cảm giác nóng rực.

”lại sốt sao? không phải rõ ràng đã hạ sốt rồi mà?”

cô cúi người lo lắng nhìn anh

”không sao.”

lâm tề viễn mệt mỏi tựa vào sô pha.

”bên trong có chút khó thở, tôi ra ngoài hít thở không khí một chút là được.”

”anh ở đây chờ em chút.”

lúc vị như từ ghế lô trở lại đã cảm áo khoác của lâm tề viễn với túi xách của mình.

”đi thôi, em đã chào qua mọi người rồi, trước đưa anh về nhà nghỉ ngơi đã.”

cô đứng trước mặt anh, từ trên cao nhìn xuống anh, không biết vì sao trong lòng cảm thấy bất an, lại làm cho biểu hiện của cô so với bình thường cường thế hơn nhiều.

lâm tề viễn giương mắt nhìn nhìn cô, chống tay vịn đứng lên, đưa tay cầm lấy áo khoác mặc vào.

”em đi ra ngoài trước đi, tôi đi toilet chút.”

anh đứng tại chỗ không chịu đi, vị như lắc đầu

”em chờ anh.”

”em.”

lâm tề viễn vừa định nói tiếp lại bị cô đánh gãy một lần nữa.

”em đi cùng anh, chờ anh ở ngoài cửa.”

cô vừa nói vừa vươn tay nắm bàn tay anh, bàn tay có một tầng mồ hôi mỏng thiếu đốt bàn tay cô.

lâm tề viễn hơi ngạc nhiên một chút liền nhẹ nhàng rút tay ra.

”đừng để người khác nhìn thấy.”

vị như đi phía sau anh, cảm giác được anh không vui.

thời tiết âm u, mưa phùn liên miên không dứt đã liên tục một ngày, anh lại còn phát sốt, còn uống không ít rượu, vị như nhìn bóng dáng có chút xiêu vẹo, tâm tình chưa bao giờ nhấp nhô như thế, lo lắng, bất an, đau lòng, còn có một chút giận hờn.

trong màn mưa tất cả có chút mơ hồ không rõ, chiếc xe phía trước nhấp nháy đèn báo, cũng thỉnh thoảng tung tóe từng giọt nước. vị như chạy xe rất cẩn thận cơ hồ là hai phút sẽ quay sang nhìn lâm tề viễn bên cạnh.

”tề viễn, sắp về đến nhà rồi, anh đừng ngủ, bằng không sẽ cảm lạnh.”

cô nhìn lâm tề viễn bộ dạng mệt mỏi, cau mày có vẻ không thoải mái.

”đưa em về nhà trước.”

anh nhắm mắt hắng hắng cổ họng nói.

”không được, anh đang bệnh, em đưa anh về.”

”em ở một mình.”

anh vẫn bước bình thường muốn duy trì đưa cô về nhà như hàng ngày.

”tối hôm nay em không về, ở lại cùng anh, còn không được sao?”

vị như không chút do dự đánh gãy câu nói của anh.

lâm tễ viễn mở to mắt nhìn cô, muốn nói gì lại nhìn xuống, chẳng qua vô lực dựa vào ghế. không biết nàng đã điều chỉnh chỗ ngồi từ lúc nào, rộng rãi hơn rất nhiều. anh có ý định muốn đuổi chân một chút, lại không thể nhích nổi một chút.

”làm sao vậy?không thoải mái?”

chỉ một động tác cử động thân thể nhỏ nhỏ của anh đã bị cô phát hiện, lập tức thân thiết hỏi.

”không.”

anh lắc đầu nhìn cửa ngoài cửa sổ quen thuộc, trong lòng phiền muộn mà mất mát. xuống xe, vị như phát hiện anh vẫn đứng cạnh xe không chịu đi

”làm sao vậy?”

cô vòng sang bên kia xe, cánh tay vô cùng thân thiết vòng qua thắt lưng của anh, nhẹ nhàng đỡ lấy anh.

anh không nói lời nào cúi đầu yên lặng ôm cô.

bình thường nhiệt độ cơ thể anh luôn thấp hơn so với ng khác một chút, vậy mà giờ phút này lại nóng rực như vậy,vị như cảm giác ngay cả hơi thở của anh bên tai còn nóng hơn cát trong sa mạc, khô khốc mà cực nóng. sức nặng của anh chạm rãi tựa vào người vị như, giống như đã mệt mỏi đến cùng cực, vô lực chống đỡ chính mình.

”tế viên, anh không thoải mái chỗ nào? em cùng anh đến bệnh viện khám qua được không?người anh nóng lắm...”

”đừng nói gì.”

lời vị như bị anh cắt ngang, đành ngoan ngoãn đứng vỗ về lưng anh.

”anh khó chịu chỗ nào?nói cho em nghe.”

cô vẫn không nhìn được mà nhẹ nhàng vỗ về anh hỏi han. anh không đáp chẳng qua là trong lòng rất khó chịu, nói không nên lời.

”tế viên, chúng ta lên nhà được không?anh tắm rửa rồi lên giường, ngủ một giấc thật tốt, thật thoải mái. buổi tối anh vẫn chưa ăn gì, em nấu cháo cho anh ăn...”

cô hiểu trong lòng anh không thoải mái, lại không biết giải quyết như nào, đành phải cắn nhai liên miên, nhưng âm thanh đó vào tai anh nghe như có chút khô sở.

những lời nói ôn nhu như vậy có phải cô cũng từng nói với người khác?có phải cô cũng từng chăm sóc một người cẩn thận như vậy?cô gọi mình tế viên cũng từng vô cùng thân thiết gọi hần "a duy"....

”em đi về trước đi.”

lâm tễ viễn bỗng nhiên đứng thẳng thân mình, giống như tinh thần tốt lên rất nhiều.

”anh còn đang bị bệnh đấy...em..”

cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, anh thế mà muốn đuổi cô đi?.

”tôi không sao, em về đi.”

anh đi hai bước đến trước cửa xe, mở cửa kéo vị như ấn vào trong xe.

”em không về.”

vị như giãy khỏi cánh tay anh, cố gắng lui lại, lại phát hiện sức lực của anh mạnh kinh người, cô giãy dựa cũng không có chút hy vọng, đành mềm giọng nói.

”em nói rồi, em không đi, muốn ở bên cạnh anh...”

”không cần, tôi vẫn ổn.”

tuy rằng mắc bệnh nhưng anh vẫn không chút do dự, rất nhanh ấn cô vào trong xe.

”tế viễn!”

vị như vươn tay giữ chặt cánh tay anh, không cho anh đóng cửa xe.

”anh có điều gì muốn nói, thì nói ra, không cần giữ trong lòng.”

”tôi không có.”

anh ngoan cố không chịu thừa nhận, quả thực anh khó chịu cực điểm, trong lòng, cơ thể, đều bị dày vò không phải bình thường.

nhìn anh cúi đầu né tránh ánh mắt, trong lòng vị như dần dần lạnh lẽo, anh lại bắt đầu che che dấu dấu, không chịu cho cô tiến đến gần.

”thật sao?”

cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt anh, nhưng không nhận được sự hồi đáp của anh.

”ừ.em về trước đi, tôi liền lên nhà ngủ, em không cần đi lên làm gì.”

anh lui dần từng bước về phía sau, tựa vào vách tường lạnh lẽo của bãi đỗ xe, dùng giọng nói cũng lạnh lẽo như vậy nói.

”được, em đi đây.”

tim vị như nhói đau, vươn tay đóng cửa xe. lúc mở khóa xe mới phát hiện ngón tay mình không ngừng run run, cô quay đầu nhìn về phía lâm tế viễn ngoài cửa kính, anh nâng tay lên vẫy vẫy cô, như đang nói hẹn gặp lại, mang theo chút không kiên nhẫn.

tay cô bỗng nhiên không hề run run, thuần thục khởi động xe, nhấn mạnh chân ga rời đi.

trước cổng đỗ xe có vũng nước đọng, trong tầm mắt mờ hồ của anh, cô phóng vút qua làm bắn nước tung tóe. anh định lấy di động nhắn tin cho cô, nhưng trong lúc bất cẩn di động trong tay liền rơi xuống đất, pin và thân máy tách rời. anh ngồi xồm xuống nhặt di động lên, cầm trong tay lại phát hiện trên đùi không có chút sức lực, ngay cả đứng dậy cũng khó khăn. may mắn bên cạnh có chiếc xe đỗ sẵn, một tay anh vịn vào thân xe kim loại lạnh lẽo, một tay ấn đầu gối mình, cắn môi cố gắng chậm rãi đứng thẳng cơ thể, lại tựa vào tường nghỉ ngơi nửa ngày, nhũn chột đôi mày mới chậm rãi giãn ra một ít, đi từng bước chậm rãi.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Nhớ nhưng là chuyện dày vò con người, khiến cho bản thân hít thở cũng thấy đau đớn, nó len lỏi trong từng góc ngách trái tim....

vị như ngồi trên ghế lô trong ktv, gần người nhìn ly nước được thay thế bằng rượu vodka, lúc này nàng cần một chút đồ uống có cồn, để làm tê liệt tâm trí.

nhớ nhưng quả thật khiến cho con người ta hô hấp thôi cũng thấy đau đớn...

cô nhớ anh. cho dù hai ngày nay vẫn nhìn thấy anh đều đặn, đi theo anh mấy tiếng đồng hồ, cô vẫn nhớ anh.

cô nhớ không phải là ông chủ lâm tế viễn đang ngồi trong văn phòng, cô nhớ là cái ôm ấm áp, là lâm tế viễn từng trao cho cô nụ hôn sâu nghẹt thở. chỉ là anh rốt cuộc là người nào vậy?

cô ngửa đầu uống cạn ly rượu, lắc lắc cái chén không hướng về phía hứa ngôn nói

”tớ muốn nữa.”

”bạn uống nữa thì bất tỉnh mất thôi.”

hứa ngón đoạt lấy cái ly trên tay cô, đưa lại cốc nước

”bạn cãi nhau với người yêu?”

”không có.”

vị như lắc đầu, nào có cãi nhau, vốn dĩ cũng không có chuyện gì xảy ra chỉ có một chút chuyện cũ, bọn họ vẫn tương kính như tân, chẳng qua trong lòng cô cứ cảm thấy hoảng hốt. rõ ràng mấy ngày nay thân thể lâm tễ viễn thật sự không thoải mái, còn muốn trốn đông trốn tây, mỗi ngày đuổi cô về nhà sớm, chính mình lại tăng ca ở công ty, bất kể cô nói gì, anh đều chỉ nói chính mình rất tốt, không có chuyện gì. đây không phải tức giận thì là gì? cần gì phải tức giận, vì sao có chuyện gì cũng không nói rõ ràng, vài lần cô đã muốn giải thích rõ ràng với anh chuyện cũ, nhưng anh luôn ngắt lời, làm bộ dạng không để ý, rõ ràng là đang cố ý né tránh....

cô thật sự tức giận vì thế liền hẹn đi nghe nhạc cùng một đồng nghiệp, chẳng qua là đi thi đi nhưng cô không chút vui vẻ.

”vậy vì sao bạn lại buồn bực như vậy? là thần thánh phương nào khiến bạn thần hồn điên đảo như thế?”

hứa ngón lắc lắc cô hỏi

”là...là một tên ngốc không biết nghe lời..”

”hắn muốn tạo phản rồi?ngày cả lời bạn nói cũng dám không nghe?”

vị như có chút bất đắc dĩ nhìn hứa ngón, nếu cô biết người mình đang mắng là lâm tổng không biết giọng có thể nhỏ đi một chút?

”đúng vậy, trước giờ đều là mình nghe theo anh ấy, lời mình nói chưa bao giờ anh ấy đáp lại.”

vị như cảm lấy di động nhìn lại một lần nữa tin nhắn lâm tễ viễn gửi đến lúc tám giờ.

”Anh lập tức lên giường nghỉ ngơi. em đi chơi vui vẻ, về sớm một chút, lái xe chậm thôi.”

lúc cô nhận được tin nhắn liền gọi điện thoại bàn trong nhà anh, quả nhiên anh không ở nhà. vì thế cô liền nhắn tin lại cho anh

”bên ngoài bàn điện thoại và trên bàn làm việc của em đều có thuốc cảm mạo, anh nhớ ăn cơm rồi uống thuốc đầy đủ.”

lâm tễ viễn nhận được tin nhắn của cô, giặt mình một chút, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài.

lời nói dối bị vạch trần anh không biết nên nói gì, đành phải bảo trì trầm mặc.

”tề viễn, tôi thật sự sợ anh rồi đó, thả ở trong văn phòng truyền dịch cũng không chịu đến bệnh viện.”

nói với anh câu đó là một cô gái trẻ tuổi cao gầy, cô mặc một áo cao cổ màu đen, có dáng vẻ của một người năng nổ giỏi giang.

”tôi căn bản là không muốn truyền dịch, nếu không phải là anh trai cùng cô...”

”anh đừng dài dòng, nếu không phải tề thích phát hiện anh sốt cao thì liền phát triển thành viêm phổi rồi.”

cô gái đó đứng trước mặt anh, nhìn từ trên cao xuống chỉ chỉ vào mũi anh.

lâm tễ viễn nghiêng mặt sang một bên hạ thấp ghé xuống một chút, nhắm hai mắt lại

”bạn gái của anh đâu?sao cô ấy lại không ở bên cạnh anh?”

cô gái ngồi xuống trước mặt anh, tò mò hỏi.

”tôi để cho cô ấy về trước.”

anh vẫn nhắm mắt như cũ nhỏ giọng trả lời.

”tôi đã nói từ lâu rồi mà, anh mắc chứng tự bế nghiêm trọng. “

cô gái lập tức tròn mắt lườm anh, tức giận nói. nói xong nhìn gương mặt gầy yếu nằm trên ghế dựa, giọng nói nhu hòa một chút

”anh không biết là, vào những lúc không thoải mái có người bên cạnh chuyện trò, sẽ tốt hơn sao?tuy tôi là bác sĩ nhưng có rất nhiều chuyện, không phải cứ uống thuốc vào là sẽ giải quyết được....”

”để cho cô ấy nhìn thấy tôi khó chịu, chỉ làm cho tôi càng cảm thấy khổ sở hơn.”

lâm tễ viễn quay đầu nhìn cô một cái, hơi hơi nhú mày sau đó thở dài một hơi.

”Uyển Đình, để cho người khác đau lòng vì mình, tôi nghĩ cô hiểu cảm giác đó.”

tạ Uyển Đình giật mình, một lát hiểu được ý tứ của anh, suy nghĩ một chút kè sát lại mở miệng hỏi

”tế viễn, lần trước anh đi Frankfurt kiểm tra, kết quả thế nào? anh cứ nói thật đi...”

”cô cảm thấy sao?”

anh mở mắt nhìn thẳng vào mắt cô.

”chắc chắn anh không có việc gì đi? Nếu không sao trở về liền ở cùng một chỗ với cô ấy?”

Tạ Uyển Đình cười nói

”Anh không giống với Tế Thích, anh ấy vô tâm vô phế, chỉ cần vui vẻ hiện tại là tốt rồi, anh lại luôn nghĩ nhiều...”

Lâm Tế Viễn không trả lời cô, thờ dãi một hơi, nhắm mắt một lần nữa

”Uyển Đình, tôi mệt rồi, muốn ngủ một chút.”

sau đó liền khôi phục trầm mặc. Tạ Uyển Đình tức giận muốn bật khỏi ghế, gọi Tế Viễn vài lần anh cũng không trả lời, biết anh không muốn nói nữa đành lấy laptop bắt đầu lên mạng

Chưa đến hai phút, người nằm trên ghế dựa lên tiếng

”Uyển Đình giúp tôi cầm gối dựa ở ngoài ghế của cô ấy vào đây đi.”

Tạ Uyển Đình bất đắc dĩ buông con chuột, đi ra bên ngoài bàn làm việc của Vị Như, cầm gối dựa của cô đi vào, Lâm Tế Viễn vươn tay nhận lấy, ôm vào trong ngực, giống như là có chút thỏa mãn, lẳng lặng ngủ.

Từ KTV đi ra đã hơn mười giờ, Vị Như vừa đi xuống bậc thang, thì nhận được điện thoại của Lâm Tế Viễn.

”Hiện tại anh về nhà thật rồi.”

Anh gọi bằng điện thoại bàn ở nhà.

”Vâng. Em cũng đang trên đường về, anh đỡ hơn chưa?”

Bên cô có chút âm ỹ, đành phải cất cao giọng lên hỏi

”Tốt hơn nhiều, không có việc gì.”

Anh ho khan nói. Bỗng nhiên Vị Như cảm thấy tức giận. Rốt cuộc anh coi cô là người nào? Đứa nhỏ ba tuổi? Hay ngu ngốc không biết gì? Cái gì cũng không nói cho cô biết, lảng tránh vấn đề, muốn trốn tránh đến khi nào?

Bực bội cô dừng bước chân đứng ở bậc cầu thang, chuẩn bị phát tác

”Rốt cuộc anh...”

Nói còn chưa dứt lời bỗng nhiên có người đẩy phía sau lưng cô, nhất thời mất trọng tâm cô ngã từ trên bậc thang xuống. Xung quanh nhất thời một mảnh xôn xao, cô xoa cánh tay đứng lên, may mắn cô chỉ đứng trên hai bậc cầu thang, tuy rằng ngã xuống đất có chút mất hình tượng, nhưng cũng không bị thương gì nặng.

”Vị Như, bạn không sao chứ?”

Người đẩy ngã cô đương nhiên là Hứa Ngôn.

”Không có việc gì, bạn nhìn đi đâu vậy, đi đường cũng không chịu để ý nữa.”

Vị Như nắm lấy tay vịn cầu thang cẩn thận xem xét, cũng không có vết thương gì nặng lắm, chỉ có mỗi đầu gối có chút đau, có lẽ vừa rồi lúc ngã xuống bị đập xuống nền đất.

”Vừa rồi hình như mình nhìn thấy người quen, nên quay lại nhìn xem có phải cô ấy không...”

Hứa Ngôn ngại ngần cúi người phui bụi cho cô. Vị Như cúi đầu một lần nữa áp điện thoại lên tai, vừa rồi lúc ngã sấp mà cô vẫn nắm chặt điện thoại một cách thần kỳ.

”Vị Như?”

Giọng nói Lâm Tề Viễn hình như khăn khăn hơn

”Dạ.”

Không biết vì sao vừa nghe thấy giọng nói của anh, hốc mắt cô có chút đỏ.

”Sao vậy?”

Anh sốt ruột hỏi

”Không có gì, vừa rồi em không cẩn thận bị ngã một chút, không bị thương.”

”Ừ. Vậy...”

Anh trầm mặc một lát sau đó nói

”Em về sớm một chút, đi đường đề ý chút.”

“....Được.... Vâng, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút, bye bye.”

Vị Như tắt điện thoại, đứng ở thềm cầu thang ngẩn người. Vì sao cô có thể nhớ, có thể yêu thương một người mà ngay cả một câu nói ngọt ngào cũng không nói được? Tuy rằng cô nói mình không có chuyện gì, nhưng anh cũng không hỏi được cô xem có bị đau chỗ nào, cũng không an ủi cô một chút, chỉ dặn cô đi đường cẩn thận....

Thời điểm cô ngồi trên sofa nhìn ông quần nhìn đầu gối bị tím xanh, trong lòng vẫn âm thầm oán giận.

Trước kia lúc vẫn còn ở chung một chỗ với Hàn Tô Duy, cô từng nghĩ anh ta là nam nhân điềm tĩnh nhất thế giới. Có lần trong tiết thể dục, cô bị một quả bóng bay thẳng vào giữa mặt, mũi rất đau, ngay lập tức liền rơi hai hàng nước mắt, anh ta đưa cô đến phòng y tế, kiểm tra một chút liền phát hiện tất cả đều bình thường, liền đưa cô về phòng ngủ.

”Làm sao bây giờ? Chắc chắn ngày mai sẽ sưng vù lên thôi, làm sao dám gặp người khác đây?”

Cô túm lấy ống tay áo anh ta, lần này thật là buồn bực phát khóc

”Sẽ không sưng.”

Anh ta xoa xoa đầu cô

”Yên tâm, anh nói không sưng thì nhất định không sưng.”

”Nhưng chẳng may thì sao... làm sao bây giờ....”

Cô cố tình làm nũng với anh ta. Anh ta không hề nề hà vỗ vỗ hai má cô nói

”Vậy anh cùng em trốn học ở trong phòng, không gặp ai hết.”

Cô vốn hy vọng anh ta có thể giống như bạn trai người khác ôm cô, dỗ dành cô nói

”Không có việc gì, bảo bối, em đẹp nhất, dù có sưng thì cũng là người đẹp nhất.”

Nhưng anh ta không thể, chẳng qua là tìm biện pháp giải quyết lý trí nhất. Bây giờ đối lại là Lâm Tề Viễn, lại càng lợi hại hơn.

Cô thật sự buồn bực, yêu thương một núi băng, không cho cô đến gần, không cho cô quan tâm, trong lòng có chuyện cũng không tâm sự cùng cô, thậm chí ngay cả một câu an ủi cũng không có, như vậy có thể xem như là đang chiến tranh lạnh không? Càng nghĩ cô càng thấy tủi thân, khê cắn môi, trong lòng rối loạn, nước mắt bắt đầu tụ tập quanh khóe mắt, chỉ cảm thấy ủy khuất, khổ sở, trái tim lạnh giá.

p/s: Trong khoảng thời gian làm từ chương 20 đến chương 22 mình bỗng nhiên cảm thấy thật uất ức thay cho Vị Như. Cuộc đời người phụ nữ vốn ba chìm bảy nổi chín lênh đênh, chẳng ai là không muốn một tình yêu trọn đời trọn kiếp, không phải mối tình đầu nào cũng đẹp, cũng không phải người phụ nữ nào cũng may mắn gặp một người đàn ông của đời mình đúng thời điểm. Mình cảm thấy Tề Viễn quá soi xét quá khứ của Vị Như, cảm thấy trong cuộc tình này Vị Như dường như ở thế cam chịu, rõ ràng yêu cô ấy như thế, rõ ràng chờ đợi cô ấy nhiều năm như thế. Vì sao không cố gắng nắm bắt từng giây từng phút, cố gắng mang lại cho cô ấy một cuộc sống hạnh phúc hơn. Tự nhiên chỉ vì chuyện quá khứ mà giày vò bản thân, giày vò người mình yêu, khiến cho cả hai người cùng khổ sở. Mình đã từng định drop bộ này vì cảm thấy nó quá giày vò, trước giờ đọc sủng nó quen rồi, có dẫn vật nhau xúi là cảm thấy không chịu được. Nhưng rồi mình lại cố gắng tiếp tục bởi vì làm dở đang không phải là thói quen của mình. Cũng bởi vì ở Cung chưa có ai thúc giục mình, từ mod đến thành viên, khiến cho mình cảm thấy nếu drop thì có lỗi với mọi người quá. Hiện tại thì tâm trạng đã ổn định nên mỗi tuần sẽ có ít nhất 2 chương. Cảm ơn vì đã đọc dòng tâm nhảm này của mình.

Chương 22

Vào thời điểm Vĩ Như đang đắm chìm trong suy nghĩ, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên lanh lảnh.

Cô giật mình chớp mắt, rất nhanh phản ứng lại, ai lại đến nhà cô lúc nửa đêm. Tim cô chộp đập thành thịch, chưa bao giờ cô mãnh liệt hy vọng là anh đến đây như vậy.

Mở cửa, đập vào mắt cô là hình dạng quen thuộc như vậy, nhất thời cảm giác như đang trong mơ. Anh cũng không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn cô trong mắt hiện lên chút vui mừng. Hình như là đi quá gấp gáp, sắc mặt anh có chút đỏ bừng, hơi thở rối loạn.

”Tề Viễn, anh...”

Cô xoay người bước từng bước, cảm giác được đầu gối có chút đau, không tự chủ được nhủ thầm, lưng lay người. Lâm Tề Viễn lập tức bước nhanh lại, duỗi tay vững vàng đỡ cô. Cô cảm thấy lòng không được liên kiên chân ôm lấy anh.

Bởi vì vẫn còn cảm mạo hô hấp của anh vẫn còn nặng nề, khô khốc, giống như dốc hết sức để hít thở. Mà trong nháy mắt vòng tay ấm áp của anh hòa tan ứ khuất cùng bất mãn nhỏ nhỏ trong đáy lòng cô.

Chẳng qua, hình như người anh nóng một cách không bình thường....

”Sao anh mặc ít như vậy?”

Vĩ Như sờ thắt lưng, bây giờ vẫn là cuối xuân, buổi tối nhiệt độ xuống khá thấp chỉ có hai mươi mấy độ, thế nhưng anh chỉ mặc một bộ quần áo mỏng, bảo sao không bị cảm mạo.

Anh không trả lời chỉ là khép cánh tay chặt hơn, đem cô giữ chặt trong lòng mình, giọng nói khàn khàn, lạnh lạnh tiến vào tay cô.

”Vết thương ở chỗ nào?”

Cô rút cuộc không nhịn được, ghé vào bờ vai anh, muốn khóc nhưng lại không ngừng nói với chính mình nhịn xuống, nước mắt gần tràn khóe mắt lại thu về.

Anh chạy đến gấp gáp như thế chỉ vì muốn tận mắt nhìn thấy cô bị đau chỗ nào.

“....Đầu gối.”

Cô không còn một chút nào bộ dáng kiên cường, hít hít mũi, yếu đuối nói.

Lâm Tề Viễn không nói hai lời, đặt cô xuống, ngồi xổm xem đầu gối cô, ngón tay thon dài chạm vào làn da mềm mịn, sau đó ngẩng đầu nhìn cô.

”Bầm tím rồi, trong nhà có băng dính cá nhân không?”

”Không sao đâu, chỉ một chút thôi không đau lắm đâu.”

Thật ra nhìn thấy anh đến, đau đớn đã vơi bớt đi phân nửa.

”Đi lấy.”

Anh không chút do dự hạ lệnh cho cô.

”Vâng.”

Vĩ Như gật gật đầu xoay người nhưng mới đi được một nửa, ma xui quỷ khiến cô quay lại nhìn, phát hiện Lâm Tề Viễn đang vươn tay nắm cạnh tủ giày, ý đồ mượn lực để đứng dậy. Cô vẫn biết chân phải của anh....không được khỏe mạnh, lại không biết ngay cả ngồi xuống đứng lên với anh mà nói lại có chút gian nan.

Anh cúi đầu cố gắng ứng phó với đau đớn ở đùi, hai ngày nay bản thân vẫn luôn sốt nhẹ, cả người nóng hừng hực thân thể đau đớn mệt mỏi, nếu không sẽ không chột vệt, anh thậm chí đứng lên nhanh một chút, cũng không phát hiện cô đã xoay người đối mặt với mình, hai mắt dõi theo anh, nước mắt đã chuẩn bị tràn khóe mi.

Thật vất vả mới đứng thẳng cơ thể, vừa ngẩng đầu căn bản anh lấy cơ đuôi cô đi chỗ khác cơ bản là không hiệu quả, cô đứng cách anh hai bước chân, căn chặt đôi môi nhìn anh.

Luôn luôn trầm ổn trấn định như anh, chưa bao giờ bối rối như thế, chỉ cảm thấy chân tay luống cuống, giống như mình bị lột trần chuồng.

”Băng dính cá nhân đâu?”

Anh lấy lại bình tĩnh ngẩng đầu âm thanh trầm thấp hỏi.

Vị Như bước từng bước lại gần, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

”Tề Viễn, có phải anh cảm thấy em là người không đáng tin cậy?”

Anh cực kì ngạc nhiên, cô luôn luôn ôn nhu, đột nhiên biến mất hoàn toàn, ngược lại có loại khí thế bức người.

Vị Như ngửa đầu, không muốn cho nước mắt cứ thế rơi xuống. Nhìn anh khó chịu, thế nhưng so với chính mình bị thương còn đau hơn.

Lâm Tề Viễn chưa bao giờ bị cô trách móc như thế, trong lúc nhất thời có chút ngạc nhiên.

”Em có ý gì? Tôi khi nào thì không tín nhiệm em?”

Anh cũng không biết vì sao bắt đầu có chút tức giận, bộ dạng bị người vạch trần.

Mấy ngày nay vừa cảm thấy áp lực, lại thêm ủy khuất theo một câu ngữ khí cường ngạnh này, trong nháy mắt bộc phát toàn bộ. Vị Như đến gần anh, cũng không biết mình lấy dũng khí ở đâu ra, lại có thể cùng Lâm Tề Viễn tranh luận.

”Anh ốm lại còn ở công ty tăng ca, lại còn nói dối em đã về nhà, ngày hôm đó trên bàn cơm rõ ràng là muốn làm khó dễ em, có điều gì vì sao không hỏi em rõ ràng, không tín nhiệm thì là gì?”

Anh sững sờ, hóa ra hôm đó về cô lại có thể suy nghĩ lung tung như vậy? Anh cố ép chính mình phải kiềm chế lại thành chọc giận cô?

”Hỏi, em muốn tôi hỏi cái gì? Hỏi em cũng anh ta rốt cuộc từng có quan hệ gì? Ở cùng nhau bao lâu? còn thương anh ta bao nhiêu? thậm chí đến tận bây giờ vẫn còn gọi anh ta a Duy?”

Nghe được giọng nói mang theo tức giận, châm chọc, khiêu khích, Vị Như không thể không ché theo bản năng lui lại về sau.

”Hóa ra anh ức chế nhiều ngày như vậy, khó trách bệnh vẫn không có gì lui giảm. Tề Viễn em nói cho anh biết, em và anh ấy đã sớm không còn quan hệ gì, anh tin cũng được, không tin cũng được, nhưng trước kia bọn em ở chung một chỗ, đây cũng là sự thật, nếu anh vẫn muốn ghen, em cũng không còn cách nào.”

Cô không muốn giải thích điều gì, chỉ yên lặng đi đến sofa ngồi xuống, cúi thấp đầu không dám nhìn anh. Thật ra nói xong những lời này, cô đã nhanh chóng hối hận, anh đã sốt ruột đi đến đây rồi, chính mình lại nói những lời không đầu không đuôi. Cô cắn cắn môi tự giận chính mình.

Hồi lâu sau cô vụng trộm ngẩng đầu, thấy Lâm Tề Viễn vẫn đứng tại chỗ như cũ, chẳng qua là cặp lông mày cau chặt lại, hoặc là không chống đỡ được cơ thể mình, vẫn chống tay ở tủ đựng giày. Nhìn trên người anh độc một chiếc áo sơ mi trắng, đã có chút nếp nhăn, khiến sắc mặt anh càng thêm tái nhợt. Bỗng nhiên Vị Như cảm thấy mình có chút quá đáng. Đáng ra chuyện này nên nói rõ ràng, nhưng cô lại chọn thời điểm không thích hợp....

Bốn mắt trong chớp mắt nhìn thấy nhau, thấy ánh mắt bức người quen thuộc, cô bỗng nhiên sợ hãi, không dám cùng anh đối diện, liền dời đi ánh mắt, nhìn tay anh. Anh vẫn nắm chặt cạnh bàn, từ chỗ cô nhìn lại tựa hồ có thể nhìn thấy gân tay nổi bật.

Có lẽ rất lâu, rốt cuộc anh mở miệng hỏi cô, âm thanh kia giống như gió lạnh

”Trước kia...hai người...bên nhau bao lâu?”

Một câu hỏi đơn giản, cũng bị anh nói đứt quãng.

Vị Như nghe thế liền nhếch khóe miệng, hơi hơi nở nụ cười. Cuối cùng anh cũng không nhịn được đã mở miệng hỏi, cô luôn luôn nghĩ biểu hiện của anh bình tĩnh như vậy, rốt cuộc thì muốn nhẫn nhịn đến lúc nào mới hỏi cô về chuyện Hàn Tô Duy, nhưng hóa ra từ đầu đến giờ anh vẫn để ý.

”Bốn năm.”

Cô cúi đầu nhìn đầu gối, nơi đó hình như vẫn còn lưu lại hơi ấm bàn tay anh lưu lại

”Năm ba bắt đầu.”

”Anh ta đi du học ở Frankfurt, cho nên em liền...”

”Đúng, vì có thể đi tìm anh ấy cho nên em liền làm tiếp viên hàng không.”

Cô trả lời nhưng không hề nhìn anh, thầm nghĩ trả lời câu hỏi của anh nhanh một chút, chấm dứt tình trạng bế tắc hiện nay, về phần anh nghĩ như thế nào, cô không thể không chế, chỉ biết rằng cô không muốn lừa dối anh, chỉ thế không hơn.

”Khi nào thì chia tay?”

Lâm Tế Viễn không nghĩ đến có ngày mình lại tò mò quá khứ của người khác như vậy, muốn biết quá khứ của cô và người khác, cảm giác đau đớn đến chết lặng.

”Năm ngoái, cho nên em nghỉ việc, xin vào Hồng Viễn.”

Lại nói, nếu như không phải vậy cô cũng sẽ không yêu Lâm Tế Viễn. Vị Như ngẩng đầu nhìn bóng đen thon dài hắt ở cạnh cửa, nhìn anh cúi đầu nhìn sàn nhà, trầm mặc thật lâu sau mới nói

”Vậy hai người....lúc đó có....”

Anh chỉ nói một nửa liền tự động ngừng lại, đôi mắt nhìn thẳng vào cô, con ngươi đen ánh nặng nề, tựa như không có sức sống. Cô rất nhanh liền hiểu được, anh muốn hỏi gì.

”Có...bọn em đều là người trưởng thành, những gì anh nghĩ đến bọn em đều đã làm...”

Nói xong cô liền cúi đầu, nhắm hai mắt lại. Cô biết, những lời cô nói giống như cầm một thanh dao sắc đâm thẳng vào tim anh, rất đau nhưng chính cô cũng đau đớn như vậy. nhưng dù có đau đớn cô cũng muốn thẳng thẳng đối mặt.

Trong phòng yên tĩnh như một hồ nước lạnh băng, bóng đêm vô hạn, Vị Như cảm thấy chính mình chìm sâu vào trong hồ nước lạnh băng, không thể hô hấp, không thể mở mắt.

Một lúc sau, cô lấy hết dũng khí đi về phía anh.

”Tế Viễn...”

Cô đến gần, giữ chặt tay anh, mới phát hiện tay của anh lạnh như băng, trên mặt anh không có chút biểu tình, không nhìn ra phần nộ hay thương tâm, chẳng qua ánh mắt đó xuyên qua nàng không biết nhìn về nơi nào, làm cho cô đau lòng vô cùng.

”Tế Viễn, em...chỉ có thể trách em gặp anh ấy trước, mà không phải anh...”

Nghe thấy những lời này của cô, Lâm Tế Viễn bỗng nhiên tỉnh táo lại bình thường, thu hồi lại ánh mắt, nhìn cô lâu thật lâu, trong mắt có bất đắc dĩ mà chua xót. Vị Như định nói thêm điều gì nhưng anh lại nhẹ nhàng rút tay, yên lặng lui về phía sau từng bước, mở cửa phòng.

”Tôi...đi trước.”

Anh vừa nói vừa lấy trong túi quần món gì đó đặt trên tủ giấy. Vị Như làm sao còn nghĩ được nhiều như vậy, trong đầu thầm nghĩ muốn giữ anh lại, theo bản năng túm được ống tay áo anh, không nói gì chỉ yên lặng không tiếng động cầu khẩn anh.

”Em nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Anh nói xong nâng tay bỏ bàn tay cô khỏi cánh tay mình, cơ hồ là không có chút lưu luyến xoay người mà đi.

”Tế Viễn...”

Cô ở phía sau gọi anh một tiếng, anh làm như không nghe thấy, lập tức đi về phía thang máy.

Cô đứng ngây ngốc tại chỗ, vô ý thức nhìn theo bóng dáng gầy yếu của anh, nước mắt ghen cả đêm không tiếng động tràn ra. Không ngoài dự đoán, anh vẫn tức giận, mà cô thậm chí không biết nên an ủi anh như nào, chuyện này không ai là người có lỗi, đối với bọn họ mà nói, đây là chuyện sớm muộn gì cũng phải tự vượt qua.

Cô lau lau nước mắt, nhìn cái bình nhỏ anh để trên tủ giấy, đột nhiên nước mắt vốn cố nhịn xuống giống như vỡ òa tràn ra.

Đó là một lọ thuốc, chuyên trị các loại vết thương bầm tím.

Vào lúc Vị Như còn chưa kịp dùng lý trí tự hỏi đã thấy bản thân mình ra khỏi cửa đi vào thang máy.

Đã nửa đêm, bóng đèn trong tiểu khu đều đã tắt, chỉ có một vài chỗ góc quẹo là có bóng đèn, trên đường vắng tanh chỉ nghe thấy tiếng bước chân cô cực nhanh, vội vã chạy đến chỗ cửa khu.

Đó là đường cái rộng lớn, thời điểm đêm khuya yên tĩnh trên đường không có một bóng người, chỉ có đèn đường và cửa hàng tạp hóa bên kia đường, ngay cả khách sạn Nghê Hồng cũng tắt đèn tối om. Gió lạnh đêm khuya thổi bay một góc áo, hơi lạnh lùa vào khiến cô rét lạnh, cô nhìn xung quanh một lát mới phản ứng được, anh thật sự đã rời đi rồi.

Khí lực toàn thân cô dường như bị rút hết, ảo não tựa vào cổng cửa khu, bình thủy tinh nhỏ nhỏ trong suốt trong tay cô, trên đỉnh đầu ngọn đèn âm đạm.

Quên đi, ngày mai lại nói chuyện với anh...không đúng ngày mai là thứ bảy, không phải đi làm...không gặp được anh...Vị Như chán nản lắc đầu, thôi ngày mai đành mặt dày đến nhà anh cũng được...Cô vừa suy nghĩ vừa cúi đầu đi vào trong khu nhà, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, quay đầu nhìn thoáng qua.

Lúc này vừa vặn có một thân ảnh đi ra từ tiệm tạp hóa đối diện đi ra, anh đi đến gốc cây ngô đồng ở lối đi bộ, liền dừng lại cầm trong tay hình như là hộp thuốc, anh rút một điều thuốc đặt trên môi, cúi đầu bật lửa, ngọn lửa rực rỡ ở trong màn đêm như một ngôi sao.

Vị Như đứng ngốc tại chỗ nhìn bóng dáng kia, trong lúc nhất thời không biết nên làm cái gì, cước bộ giống như nặng ngàn cân, không nhắc nổi làm sao cũng không bước đi được. Lâm Tế Viễn chưa bao giờ hút thuốc, thậm chí ngẫu nhiên người được mùi thuốc lá cũng nhịu mảy, hôm nay chẳng nhẽ bị cô chọc tức muốn điên rồi?

Anh bật lửa lại không châm thuốc, chỉ cứng ngắc đứng đó, cúi đầu vô thức nhìn dưới chân. Ngọn lửa màu đỏ bị gió thổi qua, lay động hai nhát liền bị dập tắt. Anh dường như không hề phát hiện, vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích.

Một chiếc xe taxi trống đi qua người Lâm Tế Viễn, thả chậm tốc độ muốn kiểm thêm đồng chợt phát hiện người đó thần trí đang du hành ngoài vũ trụ. Mãi đến khi xe taxi đi xa anh mới có động tác, thu hồi bật lửa, hạ điều thuốc khỏi môi, chậm rãi ngẩng đầu lên. Gương mặt anh tuần quen thuộc trong bối tối có chút mờ hồ không rõ, lại vẫn như cũ làm cho cô mặt đỏ, tim đập mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần* (Như Xa, Như Gần) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Ánh trăng mờ lung, ngọn đèn mờ ảo. Ban đêm của ngày xuân thanh thoảnh chỉ nghe thấy tiếng ô tô chạy qua đường cái, chung quanh tựa hồ có hơi thở âm áp lưu chuyển.

Vị Như thấy anh ngẩng đầu, lại không biết anh có nhìn thấy mình không định bước lên mấy bước ra ngoài.

Vị Như thấy anh ngẩng đầu, cô biết anh nhìn thấy cô, bởi vì trên mặt anh không hề có mờ mịt bất đắc dĩ, mà là ngạc nhiên, sau đó là vui sướng.

Chưa bao giờ cô phát hiện mình chạy nhanh như vậy, vào lúc cô chưa kịp suy nghĩ đã đi về phía trước, xuyên qua đường cái đi đến bên người anh.

Cô cúi đầu phát hiện, hai tay anh thế nhưng hơi hơi run run.

Nhất định là thời tiết về đêm cuối xuân rất lạnh, nếu không bình tĩnh trầm ổn như Lâm Tế Viễn, làm sao có thể phát run.

Không biết đáy lòng của anh có phải cũng trở nên rét lạnh như này. Vì cô cùng một nam nhân khác từng có chung quá khứ.

Bỗng nhiên Vị Như không còn cảm thấy hoang mang, cô không chút do dự ôm lấy anh, ôm chặt thắt lưng anh, cho anh cũng cho chính mình chút âm áp.

Anh cứng ngắc vươn tay ôm cô không chút sứt mẻ vào vòng tay mình, cô đem mặt dụi dụi vào trong ngực anh.

”Tế Viễn....đừng tức giận...”

Cô chưa bao giờ là người hèn mọn như vậy, cho tới bây giờ cô vốn kiêu ngạo tự tin, nhưng lúc này cô trừ bỏ hạ thấp giọng làm nũng cái gì cũng không muốn làm.

anh yên lặng nâng bàn tay xoa đầu cô thuận tiện luồn vào suối tóc mềm mại, mỏng manh như tơ lụa, lại làm cho người ta vô cùng quyến luyến.

Anh trầm mặc thật lâu, cuối cùng vỗ vỗ lưng cô thấp giọng nói

”Đừng nói ngốc.”

Cô đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng có chút sợ hãi nhỏ nhỏ, anh thật sự không tức giận sao? Hay là anh giấu cô?

Lâm Tế Viễn nhìn ánh mắt của cô, hé miệng mấp máy môi, lại không nói được một lời, chẳng qua chỉ siết chặt bả vai cô, lúc này đây anh thật sự mệt mỏi vô cùng, vô lực dựa vào cơ thể cô, mới phát hiện hóa ra cảm giác có người làm chỗ dựa cho mình lại âm áp như vậy. Tuy rằng người làm chỗ dựa cho anh vóc dáng yếu kiêu nhỏ bé. Anh cúi đầu ghé sát tai cô chậm rãi nói

”Tôi vốn không tức giận. Tôi....ghen tị.”

Hai chữ kia rõ ràng vang bên tai cô. Cô quả thực không thể tin tưởng chính tai mình nghe được. Lâm Tề Viễn lại ghen tị với người khác

”Tề Viễn, em...”

”Tôi biết, em gặp anh ta trước.”

Giọng nói anh vẫn trầm thấp như cũ, nhưng lại mang theo chút ủy khuất. Trái tim cô nhất thời mềm nhũn ngọt ngào như kẹo đường, cô chưa bao giờ nghĩ đến, Lâm Tề Viễn lại có chút trẻ con, ôm cô thì thảo nói nhỏ.

”Tề Viễn, là vận khí của em không tốt, không gặp anh sớm một chút.”

Cô ôm chặt thắt lưng anh, cực lực an ủi

”Nếu em quen biết anh trước, ngay cả một ánh mắt cũng sẽ không thêm nhìn anh ta...”

”Thật sao?”

Bỗng nhiên anh vội vàng lên tiếng hỏi. Vị Như có chút giật mình không hiểu rõ, vì sao anh lại thật sự muốn một đáp án.

”Vâng, đương nhiên là thật, anh tốt như vậy, đang ốm mà nửa đêm vẫn vội vàng mang thuốc đến cho em, tốt với em như vậy làm sao còn liếc nhìn người khác?”

Cứ như vậy cô nói những lời tận đáy lòng, thế nhưng lúc nói xong lại cảm thấy ngại ngùng, đánh ghé sát tai anh nói.

”Vốn dĩ chúng ta bắt đầu chậm hơn người khác, cho nên càng phải quý trọng thời gian đúng không? Chẳng phải anh luôn ghét người khác lãng phí thời gian sao? Anh xem tối hôm nay chúng ta đã lãng phí một tiếng đồng hồ, bây giờ còn hại anh đứng ở ngoài gió lạnh. Không biết có bị cảm nặng thêm không, thời tiết vẫn còn lạnh, anh lại mặc ít như này...”

Vị Như vốn không giỏi an ủi người khác, càng không biết nên an ủi Lâm Tề Viễn như nào, anh luôn cường đại, giống như nắm giữ mọi chuyện trong tay, không có chuyện gì làm anh dao động, khó có được một lần yếu đuối, nhưng lại làm cho cô như lâm vào đại địch, đành phải ôm anh nói chuyện, ý đồ dời đi lực chú ý của anh.

”Em...”

Bỗng nhiên anh đứng thẳng người, giữ chặt cánh tay cô

”Làm sao vậy?”

Nhìn sắc mặt anh vẫn tối tăm cô càng hoảng sợ.

”Làm sao em lại đông dài như vậy?”

Anh đã khôi phục lại bình tĩnh, thần nhiên nói, chút không thoải mái vừa rồi giống như bị ném ra sau đầu.

Kỳ lạ, thật sự rất lạ, nghe thấy giọng điệu cười nhạo mình quen thuộc của anh, Vị Như lại cảm thấy vui vẻ thoải mái. Nghĩ sâu thêm thêm một chút cô âm thầm cảm thán, cô trước mặt anh luôn nói năng lộn xộn, biểu hiện thất thường, có phải là thật sự gặp phải khắc tinh?

Anh cũng cảm thấy kỳ lạ, chỉ cần ôm cô như này, nghe cô lải nhải một chút chuyện vụn vặt, thế nhưng có thể làm cho tâm tình anh dần dần sáng sủa. Đối với người trước mặt này anh không thể nào bỏ qua, giọng nói nhỏ nhẹ, ngón tay mềm mại, luôn làm cho anh trong nháy mắt cảm thấy vô lực, trừ bỏ ôm cô, cái gì cũng không muốn làm.

”Em vốn đông dài như vậy đấy...”

Cô cúi đầu kéo tay anh, chậm rãi mỉm cười. Tay anh thon dài, đầu ngón tay có chút tím tái, lại lạnh lẽo, cô nhìn không được lại đau lòng một trận, ngẩng đầu nhìn anh nói

”Bên ngoài lạnh lắm, mau về nhà đi.”

Nói xong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, thất thanh kêu lên

”Thôi chết, thảm rồi.”

”Làm sao vậy?”

Cô nhìn vào mắt anh, ử rử cúi đầu lí nhí nói

”Em quên không cầm...chìa khóa rồi.”

Cuối cùng anh cũng nở nụ cười. Nụ cười của anh, nhẹ nhàng lại đẹp mắt, phối hợp với nụ cười, toàn bộ đường cong gương mặt đều nhu hòa không ít, con ngươi sâu thẳm đen nháy, cuối cùng đã có chút lấp lánh.

”Ngốc ngếch.”

Anh nhìn cô đánh giá nói

”Thời điểm đi làm che giấu không tệ nhỉ.”

”Anh...mỗi lần gặp chuyện như này đều không phải vì anh sao. Nếu không phải vội vã đuổi theo anh...”

Vị Như nói được một nửa bỗng nhiên đỏ mặt không nói được nữa

”Tóm lại đều tại anh.”

Cô phát hiện đối phó với Lâm Tế Viễn chỉ có thể càn quấy, chỉ có thể giả bộ hồ đồ, nếu không nhất định kết cục thua thiệt về mình.

”Bây giờ phải làm sao?”

”Là em không mang chìa khóa, vì sao lại hỏi tôi?”

Anh nhìn thẳng mắt cô, bình tĩnh nói

”Anh...”

Vị Như ngẩn người, người này hiển nhiên đã khôi phục như bình thường...áp lực cường đại đã trở lại....

”Về nhà của tôi đi.”

Lâm Tế Viễn vừa giờ tay vẫy chiếc taxi đi qua vừa nói. Vị Như ngồi vào trong xe mới phát hiện, bản thân mình cứ như vậy không một xu dính túi, chìa khóa cũng không mang, chỉ mặc áo sơ mi, quần dài, bị anh lừa lên xe về nhà.

”Em...thật sự phải đến nhà anh à...”

Cô tựa đầu vào vai anh, có chút lo sợ bất an hỏi. Khuôn mặt anh có chút căng cứng hỏi

”Bằng không em muốn đi nhà ai?”

”Đi nhà anh, nhà anh tốt nhất. Phòng ở to, trang hoàng đẹp, tầng trệt thích hợp, hoàn cảnh tiểu khu cũng tốt lắm...”

Vị Như lập tức liều mạng gật đầu nói. Bởi vì đã qua mười giờ, xe taxi không thể đi vào tiểu khu, cho nên bọn họ chỉ có thể ở ngoài cửa tiểu khu xuống xe.

”Tế Viễn, mỗi lần anh đưa em về nhà, đều phải xuống xe từ đây sao?”

Vị Như xuống xe, đứng ở cửa hỏi anh

”Có chuyện gì?”

Anh vừa cầm tay cô dẫn đi thẳng về phía trước, không quay đầu lại hỏi. Từ nơi này tiểu khu đi đến chỗ sâu nhất nhà của anh, cũng phải đi một lúc, đối với anh mà nói khẳng định có chút vất vả.

”Không có gì.”

Cô lắc đầu đuổi theo bước chân anh, bàn tay vẫn ở trên cánh tay anh. Cô thật sự hối hận, thật sự ảo não, vì sao không gặp anh sớm hơn chút.

”Đầu gối em đau lắm, đi chậm chút nhé.”

Bước chân của anh thoáng ngừng lại một chút, xoay mặt nhìn nhìn cô, gật đầu nói

”Được.”

Trở về nhà, Vị Như liền bị Lâm Tế Viễn kéo vào phòng tắm, đặt một ghế nhỏ bên cạnh bồn tắm nói

”Ngồi yên đừng nhúc nhích.”

”Vâng.”

Cô ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn anh tìm khăn mới, đặt ở vòi nước làm ấm

”Không cần phiền toái vậy đâu, cũng không nghiêm trọng lắm..”

Cô vừa nói chuyện đã bị anh trừng mắt trở lại, sau đó anh liền chậm rãi ngồi xổm xuống, liền cảm giác ấm áp ở trên đầu gối cô.

”Không phải anh vừa nói muốn dùng đá chườm lạnh sao? Sao bây giờ lại đổi thành chườm nóng?”

Vị Như tò mò hỏi anh

”Lúc này là còn mới, bây giờ bầm tím lớn như vậy, chườm lạnh cũng vô dụng.”

Anh cúi đầu hơi giọng mũi nói. Vị Như chưa bao giờ ở góc độ này nhìn anh, thấy được cổ áo sơ mi trắng, tóc gáy cắt ngắn gọn gàng, bờ lưng gầy gò, cảm giác ngón tay anh ấm áp, chạm nhẹ nhàng trên làn da mình.

”Tề Viễn...”

Cô theo bản năng gọi tên anh. Anh chỉ ừ một tiếng, nhưng không ngẩng đầu, lấy một chút thuốc ra tay, đem bàn tay đặt trên đầu gối cô, chậm rãi bắt đầu ấn nhẹ nhàng. Bộ dáng anh chuyên tâm, Vị Như đã trải qua không biết bao nhiêu chuyện, cảm giác lúc này đây trước đó chưa từng có, cảm thấy anh cực kì cực kì, tình....cảm.

Cô nhìn ngón tay anh nhỏ dài, đầu gối không còn cảm giác đau. Anh cứ có ma lực có thể khiến cô quên đi tất cả mọi thứ chung quanh, trong mắt trong lòng đều chỉ còn bóng dáng anh.

Cô trên cao nhìn xuống anh, giống như được tăng thêm không ít dũng khí

”Tề Viễn, hóa ra cảm giác có người quan tâm tốt như vậy...”

Anh từ chối cho ý kiến, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy nụ cười thoáng qua của anh.

”Nhưng vì sao anh luôn không cho em quan tâm anh vậy?”

Tay anh chỉ khựng lại một chút, nhưng rất nhanh liền tiếp tục động tác vừa rồi, giống như không biết trả lời thế nào, chỉ đành cúi đầu lảng tránh.

”Em biết anh từng nói, không cần em đồng tình, em đối với anh cũng không phải đồng tình, em chỉ muốn quan tâm anh, giống như anh quan tâm đến em”

Không nhìn vào mắt anh, mấy lời cô ghen suốt thời gian qua cuối cùng có thể nói ra.

”Hơn nữa, thật ra...cái gì em cũng đều nhìn thấy rồi....mắng cũng bị anh mắng rồi, anh còn muốn trốn trốn, tránh tránh cái gì nữa, sớm muộn gì cũng...”

Cô nói được một nửa, Lâm Tề Viễn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn cô, ánh mắt có chút nghiêm khắc, nhất thời đem một nửa lời còn lại của cô dọa về.

”Thuốc bôi xong rồi.”

Anh vẫn ngồi như cũ, cầm khăn lau tay nói.

”Ừm.”

Vị Như đứng lên, lắc lắc đầu gối nói

”Thật sự không đau nha.”

Anh không nói chuyện, vươn tay ném khăn tay vào thùng rác. Vị Như cúi người, đỡ lấy cánh tay anh, ra về thoải mái nói

”Mau đứng lên nào, bằng không anh chắn ngang ở đó em không đi ra ngoài được, em khát muốn chết, cần uống nước.”

Cô nói như vậy, anh muốn cự tuyệt cô cũng không có cách nào mở miệng, đành phải vươn tay giữ chặt cánh tay cô, anh hơi hơi nhú mồm, liền nghe thấy giọng nói có chút khàn khàn của cô

”Tề Viễn...”

Anh không nói chuyện chỉ nắm chặt tay cô lấy đà yên lặng đứng dậy, xoay người đi ra phòng khách, về mặt có chút suy nghĩ.

Vị Như uống nước xong liền rót giúp anh cốc nước mật ong, vừa quay đầu lại thì thấy anh đang ngồi ở trên sofa gần người.

”Nào, bị cảm cần uống nhiều nước.”

Cô đi qua, đưa cốc nước cho anh. Anh nhận cốc nước, cầm ở trong tay, vẫn không nói lời nào, đầu ngón tay thon dài chiếu vào trong thủy tinh trong suốt, phản ra ánh sáng thân nhiên nhu hòa.

”Em có cho thêm nhiều mật ong, ngọt lắm, không phải anh vẫn thích uống ngọt sao, uống nhanh chút.”

Anh gật gật đầu, cuối cùng thành thành, thật thật uống một hơi cạn sạch, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn cô.

”Sao vậy? ngọt quá à?”

”Vị Như, có một số việc, cho anh chút thời gian...”

Bỗng nhiên anh thở dài, trong đôi mắt sâu thẳm đen nhánh đó, tất cả đều là khẩn thiết. Đương nhiên Vị Như hiểu được anh đang suy nghĩ gì, đành gật gật đầu nói

”Được.”

Nhưng sau đó vẫn không nhìn được sừng sốt. Được anh an ủi dần dần cũng bình tĩnh lại. Anh vốn muốn đi tới chỗ khác, nhưng thân thể không trọn vẹn bó buộc bản thân, chỉ biết đứng tại chỗ.

”Đi ngủ sớm một chút đi.”

Anh buông cái chén xuống, ngẩng đầu nhìn cô. Cô gật gật đầu.

”Được.”

”Anh cũng mau đi ngủ đi, nhớ đắp chăn kín một chút, đừng để ban đêm lại bị cảm lạnh.”

”Được.”

Anh nhắm mắt, ngửa đầu dựa vào sofa, trên mặt có chút thần sắc mệt mỏi. Trong lòng Vị Như từng trận chua xót, mấy ngày nay bởi vì giận dữ, cũng không quan tâm anh thật tốt, cô đến gần, cúi người hôn trán anh.

”Tốt lắm, không phát sốt nữa rồi.”

”Có sốt hay không cần phải kiểm tra như này à?”

Anh im hơi lặng tiếng ôm lấy cô, khóe miệng hiện lên chút ý cười thân nhiên.

Cô thuận thế ngồi xuống cạnh anh, nắm lấy bàn tay nhỏ giọng nói

”Kiểm tra như vậy, anh là người đầu tiên...”

Tim anh nhất thời nóng lên, kéo tay cô đặt ở trên môi, nhắm mắt cảm giác ngón tay cô âm áp.

Người đầu tiên...Ba chữ này với anh mà nói hình như vẫn không giải được ma chú vẫn luôn nặng nề trong lòng anh, ngay cả chính anh cũng không thể nói rõ, vì sao lại để ý như vậy, bướng bỉnh như thế, không giải tỏa ra ngoài được.

Như là cảm nhận được đáy lòng anh vẫn u buồn, Vị Như tựa vào bên cạnh, nắm bàn tay anh nói

”Tề Viễn, để em kể anh nghe một câu chuyện được không?”

”được.”

Anh nhắm mắt lại, tựa như không còn sức lực mở ra.

Vị Như vươn tay lấy cái chăn ở đầu sofa, mở ra đắp lên người anh, cho đến khi quần anh thành cái bánh chưng mới yên tâm tựa đầu vào vai anh, tiếp tục nói.

”Chuyện xưa này là em nghe được từ một người bạn. Trước đây có một cô gái, cô với vị hôn phu đã chọn được ngày lành tháng tốt tính đến chuyện kết hôn, nhưng vị hôn phu của cô lại đi cưới người khác. Cô gái bị đả kích, mắc bệnh không dậy nổi. Sau đó có một vị tiên xuất hiện, vị tiên này hỏi cô, người có muốn biết, vì sao người cùng hán lại không có duyên phận đi đến cuối đường không? Cô gái nói “có”.Vị tiên mang theo cô bay đến trên một bãi biển, nơi đó có một cỗ thi thể, không quần áo, cô gái đến gần vừa nhìn liền hoảng sợ, hóa ra cỗ thi thể kia bộ dáng giống cô như đúc.”

”Nửa đêm, không được kể chuyện ma quỷ.”

Bỗng nhiên Lâm Tề Viễn nói chuyện, làm cô giật mình hoảng sợ.

”Không phải truyện ma, anh nghe là được. Anh thật là, nhất gan...”

Cô nghĩ nghĩ, liền tiếp tục kể, ban đêm yên tĩnh, âm thanh kể chuyện của cô lắng đọng trong phòng, ôn nhu mà thông thả.

”Vị tiên nói với cô, cổ thi thể này chính là kiếp trước của cô, bởi vì gặp chuyện không may, tuổi còn trẻ đã chết ở trên bờ cát.”

Sau đó có một người trẻ tuổi đi tới, cô gái nhìn thì thấy đó là vị hôn phu của cô, hần nhìn thấy thi thể cô gái, vì thế bước lại gần nhìn nhìn, sau đó cời quần áo của mình, che lên người cô gái, thờ dài một phen cảm thán” đáng tiếc, đáng tiếc.”, sau đó bước đi. Vị tiên nói “ người xem tiếp đi.”

Sau đó lại có một người đàn ông trẻ tuổi đi đến, hần cũng nhìn thấy thi thể cô gái, vì thế hần liền tìm một chỗ thích hợp, đào một cái hố, cẩn thận đem cô gái đi chôn, vì cô làm một phần mộ nho nhỏ, thỉnh thoảng thấp hương.

Cô tạm dừng một chút, giống như bỗng nhiên không biết nên kể câu chuyện sau đó như nào.

”Hết rồi sao?”

Lâm Tề Viễn mở to mắt hỏi. Vị Như lắc đầu lại mở miệng một lần nữa, chậm rãi nhìn ánh mắt anh, thật chậm kể tiếp.

”Vị tiên đó nói cho cô gái nghe, vị hôn phu của cô, kiếp trước chỉ có duyên phận vì một bộ quần áo, cho nên cuộc đời của hần và cô chỉ có thể dây dưa một đoạn tình. Người sau đó lập mộ cho cô, mới là người chân chính cả đời này cô phải đợi.

Cô không biết, có phải câu chuyện có chút quỷ dị, làm cho anh nhất thời thể nhưng chỉ yên lặng nhìn cô, không nói một lời, chính cô cũng có chút ngán người, cô thậm chí còn không biết có phải mình đã xác định được chưa, anh có phải người chân chính đời này cô đợi hay không, nhưng giờ khắc này, ngay tại giây phút này, cô vô cùng kiên định, thậm chí nhất định phải nắm chặt đôi tay này, cảm giác mãnh liệt như thế, mãnh liệt đến mức cô không có thời gian tự hỏi, chỉ theo bản năng, gắt gao nắm chặt bàn tay anh.

Cô hoảng hốt khi thấy anh đưa mặt đến gần từng chút một, hơi thở nóng rực, ầm áp dừng ở trên gương mặt.

”Vị Như...”

Anh hắng cổ họng nhẹ nhàng gọi một tiếng, sau đó liền đến gần thêm một chút. Cô theo bản năng nhắm mắt lại, thậm chí có phải anh muốn hôn môi cô, nhưng anh lại chậm rãi vươn tay, cực mềm nhẹ vén cổ áo sơ mi, lộ ra cần cổ trắng nõn, xướng quai xanh cùng nửa bờ vai.

”Tề Viễn, anh...”

Hô hấp của anh có chút nóng, có chút dồn dập, rất gần, trong nháy mắt làm cho cả người cô mềm nhũn, đó là cảm giác cho tới bây giờ chưa từng trải qua, lần đầu tiên thể nghiệm.

Anh chỉ dùng một bàn tay, liền đem hai cổ tay cô tóm lại một chỗ, lưng dựa vào lòng anh, không thể động đậy, tay kia liền ôm chặt thắt lưng cô, làm cho cô không tự chủ ngã về phía trước.

Bỗng nhiên, sau gáy có cảm giác ầm áp, ầm ướt, đôi môi cả anh nhẹ nhàng hôn lên, cảm giác mềm mại, giống như hòa tan một khối socola, tan chảy, mềm ngậy, ngọt ngào.

Nhưng trong nháy mắt, ôn nhu bỗng nhiên biến mất tung tích, anh thể nhưng lại đột nhiên mút mạnh lên làn da cô, đau đớn bất thành linh xảy ra, làm cho cô lập tức không nhận được than nhẹ thành tiếng

”Tề Viễn...đau...”

Lời của cô vừa phát khỏi miệng, anh theo bản năng liền buông lỏng cổ tay cô, nhưng môi lại không chịu buông tha, chẳng qua lực đạo nhẹ đi một chút, biến thành dùng sức hôn.

Khuôn mặt anh dán sát sau gáy cô, mỗi lần hô hấp, mỗi lần tim đập, thậm chí mỗi lần lông mi chớp chớp, cô đều cảm nhận được, cô chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, cúi đầu dựa vào lòng anh, đôi tay anh dùng sức ôm chặt cô, nhốt cô vào lồng ngực giống như muốn vắt kiệt hô hấp của cô, mãi đến khi cô hô hấp dồn dập, mới chậm rãi thả lỏng, chỉ là đôi môi nóng bỏng vẫn dán sát sau gáy cô, lưu luyến ở đầu hôn đó, bồi hồi thật lâu.

Anh vẫn đen mặt chôn ở trên vai cô, tìm hai bàn tay cô, đan mười ngón tay mình với bàn tay cô, nắm thật chặt, không hề buông ra. Giống như do dự thật lâu, rốt cuộc anh nói thật nhẹ bên tai cô

”Vị Như, là tôi không tốt, là tôi,,không...gặp được em trước.”

Cô chưa bao giờ biết, hóa ra mình lại nhiều nước mắt đến thế, chỉ là nghe thấy anh nói những lời này, hốc mắt có chút cay cay, cúi đầu cắn chặt môi, trong lòng từng đợt từng đợt chua xót. Chỉ vì những lời này, cô thật sự có chút oán hận ông trời, thật sự cảm nhận được cái gì gọi là hận vì gặp nhau quá trễ.

Đứt quãng nói xong câu kia, anh liền ngừng đầu, sau đó duỗi tay nâng hai má cô, nhìn thẳng mắt cô, ánh mắt kiên định mà nhu hòa, giống như đã hiểu rõ được điều gì, nói chắc như đinh đóng cột.

”Đời này, em không cần đợi ai nữa, cũng không cho phép đợi người khác nữa.”

Lúc Vị Như sắp đi tắm mới phát hiện, anh lưu lại dấu vết, là dấu hôn màu tím, thậm chí có chút sang màu đen, làn da cô vốn mỏng cảm, vết hôn này ước chừng phải nhiều ngày sau mới hết. Mà mãi đến rất lâu về sau này cô mới chính thức hiểu được, đối với Lâm Tế Viễn dấu hôn này cuối cùng có bao nhiêu ý nghĩa trọng đại.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Năm nay hình như là một năm mùa hè đến sớm nhất của thành phố A. Mùa mưa dầm cũng không mưa được mấy ngày, độ nóng trong không khí rất nhanh tăng lên, nhanh chóng đạt mức 30 độ. Thành phố lớn, lại vào mùa nóng tình hình càng thêm nghiêm trọng, cho nên vừa đến cuối tuần, vô số người liền bắt đầu nghĩ xem nên đi chỗ nào ngoại thành du ngoạn, khiến cho khu vực sông nước ngoại thành lập tức náo nhiệt hơn so với trung tâm thành phố.

”Vị Như, cuối tuần bọn chị đi bãi biển chơi, em cũng đi cùng đi.”

Thời điểm tan tầm buổi chiều, Vị Như nhận được cuộc gọi của Đinh Ly Tĩnh.

”Cuối tuần này? hai ngày?”

Trong lòng Vị Như có chút kích động, nhưng lại luyến tiếc hy sinh thời gian ở bên cạnh Lâm Tế Viễn cuối tuần, bình thường anh quá mức bận rộn, chỉ có chút thời gian cuối tuần, mới là thời gian chân chính thuộc về cô.

”Ừ, buổi sáng thứ bảy xuất phát, đi bờ biển ăn hải sản, ở làng chài một đêm, ngày hôm sau xem mặt trời mọc. Nhà chị ba người, thêm em nữa vừa một xe.”

”Em.”

Vị Như vừa định nói “em lo lắng”, liền thấy cửa phòng họp đối diện phanh một tiếng mở ra, tổng giám Chu Kỳ sai bước đi ra nhanh như một tia chớp, về mặt bất nản nôn nóng, sau đó liền một tiếng phanh, cửa phòng nặng nề bị hãm đóng sầm lại thật mạnh, khiến cho vôi vữa có xu thế rơi vỡ.

”Chị, Lâm tổng lại tức giận rồi, tối nay em gọi cho chị.”

Vị Như thở dài một tiếng, lặng lẽ cúp điện thoại.

Chu Kỳ là một trong số nguyên lão vào Hoàn Viễn sớm nhất, cũng là người duy nhất dám hô to gọi nhoe với Lâm Tế Viễn. Lần đầu tiên nhìn thấy ông và Lâm Tế Viễn cãi nhau, thật sự khiến cho Vị Như hoảng sợ, cho tới tận bây giờ cô chưa thấy ai dám chỉ thẳng mặt Lâm Tế Viễn mắng

”Thằng nhóc kia.”

Cũng chưa bao giờ thấy Lâm Tế Viễn bẻ gãy một cái bút, nổi gân xanh rống to đuổi người ra ngoài.

Nhìn bộ dáng Chu Kỳ tức giận đứng ở trước thang máy. Không biết vì sao, Vị Như nhìn bộ dáng của ông, bỗng nhiên cảm thấy ông rất giống một người... Trương Phi...Giống nhau trung thành và tận tâm, tính tình cũng nóng nảy giống nhau...

Rất nhanh, tất cả mọi người trong phòng họp lần lượt đi ra, người nào người đấy ừ ừ, đi cuối cùng là cô gái tên Trần Oánh, bình thường hay cùng Vị Như nói chuyện, đi tới chỗ cô nâng tay làm động tác bó tay

”Lâm tổng lại nói...”

Nói xong liền tựa vào cạnh bàn Vị Như, làm bộ dáng choáng váng đầu óc.

Vị Như nhìn nhìn cửa phong họp, hình như lâm tế viễn không có dấu hiệu đi ra

”là vì hạng mục alpha kia sao?”

”đúng vậy.”

trần oánh than thở nói

”chọn lâu như vậy mới chọn được nhà cung ứng. Hẳn đề ý thấy công ty kia báo giá khá cao, giá đó vẫn có thể nhận đi, hẳn lại cảm thấy người ta không tốt, thật vất vả mới tìm được nhà cung cấp đầy đủ vật liệu, hẳn lại sống chết không đồng ý. Cũng không biết người ta chọc gì khiến hẳn không vui, soi

mới từng ly từng tí.”

Vị Như cười cười, anh vẫn luôn soi mới như vậy, tất cả mọi người trong công ty đều biết, cô vốn muốn đổ Trần Oánh hai câu, nhưng theo bản năng liền thay anh biện hộ

”Tốt xấu gì cũng là sản phẩm điện tử đầu tiên của công ty chúng ta, trong thời điểm then chốt như này cần phải tìm được nhà cung ứng tốt nhất, chẳng qua chỉ muốn có được sản phẩm hoàn thiện nhất thôi.”

trần oánh buông tay

”Bây giờ thì xong rồi, hần lệnh bọn ta cùng chu tổng tiếp tục đàm phán với người ta, muốn đem giá giảm xuống 30% nữa, làm sao mà đàm phán đây...chắc là mấy ngày tiếp thuro ta đều phải tăng ca...vị như, ta thật đồng tình với người đó....ông chủ trực tiếp là người...”

thiếu chút nữa vị như phun ra ngụm nước

“...cám ơn người, vì ta mà suy nghĩ...”

trần oánh vỗ vỗ bả vai cô, thở ngắn than dài một hồi, mới xoay người rời đi. mà lâm tễ viễn vẫn ngồi một mình trong phòng họp, không biết làm gì, mãi không thấy ra ngoài.

vị như biết hiện tại không thể quấy rầy anh, liền ngồi lại vị trí, lẳng lặng nhìn máy tính ngẩn người.

nhà cung ứng...alpha

”thật vất vả mới chọn được nhà cung ứng đầy đủ vật liệu, hần lại sống chết không đồng ý...”

cô mơ hồ nghĩ đến điều gì đó, vài lần muốn mở hộp thư của Lâm Tễ Viễn xem, nghĩ đi nghĩ lại vài lần liền bỏ qua.

sắc trời chậm rãi tối dần, xuyên qua cửa sổ sát đất cuối hành lang, thấy được ánh trời chiều,

Đã qua thời gian tan tầm, cuối cùng vị như cũng không chờ nổi, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng họp.

lâm tễ viễn đứng ở bên cạnh cửa sổ thủy tinh, trong phòng họp không bật đèn, cửa chớp đã được kéo xuống, chỉ có từng tia nắng xuyên qua khe hở cửa chớp, dừng lại trên người anh. anh mặc áo sơ mi màu lam, nhưng dưới ánh mặt trời lại phá lệ trong trẻo nhưng lạnh lùng, có chút cô tịch, bóng dáng hắt dài, giống như bóng một người đàn ông cô độc đứng bên bờ vực.

Vị Như đứng ở cửa, nhìn dáng anh, chỉ cảm thấy đáy lòng cô độc tịch mịch, giống như từ trên người anh, từ từ lan sang cô.

Lúc cô mở cửa hành động rất nhẹ, không phát ra âm thanh, nhưng Lâm Tễ Viễn rất nhanh đã quay người lại. Ánh mặt trời sau lưng anh chiếu vào trong phòng, anh đứng ngược chiều sáng, không nhìn rõ biểu cảm khuôn mặt. Anh xoay người nhìn thấy Vị Như không nói câu nào, chỉ yên lặng vươn bàn tay. Tay áo được cuộn lên tới khuỷu tay, lộ ra đường cong cánh tay gầy yếu, dưới ánh mặt trời lòng bàn tay đặc biệt trắng nõn.

Vị Như yên lặng đi qua, đem bàn tay mình giao cho anh. Anh cúi đầu, nhìn lòng bàn tay cô, đầu ngón tay vô thức, chậm rãi vẽ từng vòng tròn trong lòng bàn tay cô, từng vòng từng vòng, thật lâu không chịu dừng lại.

Vị Như cúi đầu, nhìn xung quanh.

”Em muốn tìm gì?”

Anh chú ý thấy động tác nhỏ của cô, xiết nhẹ tay cô hỏi.

”Nhìn xem lần này là vật gì bị anh làm hỏng...Anh quăng máy tính đi hay xé giấy tờ vậy hả?”

Vị Như ngẩng đầu nhìn anh nói

”Em...”

Anh nhướn nhướn lông mày

”Bây giờ còn biết lên giọng dạy dỗ tôi rồi? Ai cho em cái lá gan đó vậy hử”

”Thật xin lỗi Lâm tổng, bây giờ tôi sẽ ra ngoài kiểm điểm lại bản thân.”

Vị Như vẫn cười, làm bộ rút tay xoay người đi ra ngoài.

Lâm Tễ Viễn vươn tay, ôm lấy cô từ phía sau, sau đó tỉ mỉ cảm lên đỉnh đầu cô nói

”Đứng ở đây kiểm điểm đi.”

Anh vừa nói vừa vờn tay kéo dây chưa chóp, tầm mắt dần dần di chuyển .Hai người đứng trước cửa sổ, nhìn ánh tà dương màu cam chói mắt, xa xa thấp thoáng những tòa nhà cao tầng. Ngoài cửa sổ một mảnh xe cộ ồn ào, cảnh tượng cực kì náo nhiệt, mà ở một góc này của thế giới, trong căn phòng hẹp nho nhỏ, lại yên tĩnh, bình an đến vậy.

” Cuối tuần em rảnh không?”

Âm thanh của anh, từ trên đỉnh đầu tuyền xuống, trầm thấp mà ôn nhu, như có loại mị lực mê hoặc lòng người.

” Nếu anh bắt em tăng ca, thì sẽ không rảnh, còn anh anh có rảnh không?”

Tĩnh cảnh giác cao cô nói. Cánh tay anh siết chặt, không chần chừ nói

” Tôi là ông chủ bóc lột người khác như vậy sao. Đương nhiên là đi chơi.”

” Làm sao bỗng nhiên muốn đi chơi?”

Cô hỏi có chút tò mò, cái người luôn đem công việc coi như chuyện giải trí cũng có một ngày đổi tính?

Anh trầm mặc một lát, sau đó nhẹ nhàng băng quơ nói

” Đi ra ngoài giải sầu.”

Lòng cô hơi hơi trùng xuống

” Chúng ta đi đâu vậy?”

” Cứ đi theo tôi, đến nơi chẳng phải sẽ biết sao.”

” Thật là....trong hồ lô anh có cái gì đây, ngày mai đã thứ sáu rồi, anh cũng chỉ có thể thần bí một ngày.

Cô cười xoay người cho anh một cái ôm ấm áp. Lúc này từng tia nắng mỏng manh cuối ngày nhất loạt chiếu trên khuôn mặt anh, cô cực kì vừa lòng phát hiện, anh không hề giống trước kia, mỗi lần tức giận đều cau mặt thành nếp nhăn, mà lại cúi đầu hờn hờn trán cô, động tác mềm nhẹ mà triền miên.

” Tề Viễn.”

Cô ngẩng đầu lên, vờn tay nheo nheo hai má anh.

” Lúc anh cười rộ lên rất đẹp mắt. Cho nên sau này đừng cùng người khác tức giận được không?”

Anh nhìn cô chăm chú, vờn tay cầm lấy bàn tay cô.

” Cũng không phải tôi muốn tức giận, có đôi khi...”

” Em biết, có đôi khi, có người ăn gan hùm mật gấu, dám chọc cho Lâm tổng của chúng ta tức giận đúng không?”

Cô hơi ngửa mặt cười, ở trong ánh sáng mặt trời cuối ngày, ánh mắt cô trong suốt, đơn thuần giống như đứa nhỏ, làm lòng anh rất nhanh trầm tĩnh lại, đáy lòng cũng nhanh chóng phẳng lặng.

” Nếu em chọc anh tức giận, có phải anh cũng sẽ tức giận như vậy, phải không?”

Bỗng nhiên Vị Như thu lại nụ cười, thật nghiêm túc hỏi. Đáy mắt Lâm Tề Viễn bất ngờ hiện lên chút kinh ngạc, lập tức lắc đầu, bình tĩnh nói

” Không đâu.”

” Thật sao?”

Anh cúi đầu, nâng ngón tay, miết nhẹ cái trán trơn bóng của cô, đôi mắt hạ xuống

” Tôi biết, em sẽ không chọc tôi tức giận.”

Ngữ khí của anh, chắc chắn tin tưởng như thế, trịnh trọng tuyên bố, giống như trên đời này, đây là chuyện đại sự quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Buổi trưa ngày thứ bảy rất nhanh đã đến, lúc này bọn họ mới đến nơi bí mật của Lâm Tế Viễn. Vị Như đứng ở trước cánh cổng sắt màu đen khắc hoa, không khỏi bật ra tiếng cảm thán

”Tế Viễn...anh thật sự....có rất nhiều tiền đó...”

Sau cửa sắt là một ngôi biệt thự ba tầng màu trắng, đỉnh nóc nhà ánh bạc phong cách châu Âu, phối hợp hoàn mỹ với cột trụ la mã, hành lang gấp khúc. Trước mặt có một người làm đang dọn dẹp hồ nước, bên cạnh hồ là hàng cây cao to xanh mướt, trong hồ từng búp hoa sen mუმ mუმ, lá sen cao vút, màu xanh lan khắp hồ.

So với chỗ ở hiện tại, biệt thự này có giá trị hơn nhiều, trước mặt là hồ nước, sau lưng dựa vào núi, rời xa ồn ào huyên náo, lại cách trung tâm thành phố A chỉ một giờ đi. Vị Như đã sớm nghe nói đến, nơi này là khu biệt thự cao cấp nhất của thành phố A. Mấy năm gần đây có triển khai dự án ở những vùng xung quanh, nhưng đã không còn những mảnh đất có phong thủy tốt. Những mảnh đất tốt nhất, từ mấy năm trước đã có những người tầm nhìn xa nắm giữ. Ví như ngôi biệt thự cô đang đứng này.

Lâm Tế Viễn chỉ cười cười nói

”Vốn là cha mẹ tôi định làm chỗ dưỡng lão.”

Sau đó liền đẩy cánh cổng cao ngất, dẫn cô đi vào. Cô vốn biết cha mẹ anh đều đã qua đời, chỉ là bình thường anh không nhắc đến, cô cũng không tiện hỏi thăm, liền cúi đầu đi theo anh vào sân, dọc đường đi ngắm nhìn bốn phía chung quanh, quả nhiên là ngôi biệt thự khéo léo tinh xảo, nhất là bể nước nhân tạo nhỏ nhỏ, bởi vì là nước từ hồ nước lớn bên ngoài dẫn vào, có vẻ cực kì linh động trong suốt.

Lâm Tế Viễn cầm chìa khóa mở rộng cửa, dẫn cô vào mới phát hiện bên trong biệt thự còn có người khác, đang ở trong phòng bếp tầng một bận rộn, nghe thấy có tiếng người mở cửa, người đó xoay người, lộ vẻ mặt ngoài ý muốn.

”Anh? Sao anh lại tới đây?”

Lâm Tế Viễn đứng trước cửa, trong tay cầm chùm chìa khóa, hơi nhíu lông mày nhìn xung quanh nghi vấn.

Trước tiên Lâm Tế Thích cười tủm tỉm đến gần Vị Như bắt chuyện, sau đó khiêu khích nhìn Lâm Tế Viễn nói

”Này tiểu tử, hình như đây cũng là nhà của anh đây, nếu tiểu tử mi đã dẫn Vị Như đến, vì sao anh đây lại không được dẫn Uyển Đình đến?”

Có lẽ cảm thấy đuối lý, Lâm Tế Viễn đánh lạc hướng câu chuyện

”Uyển Đình đâu?”

”Đang ngủ trên lầu. Chờ anh làm xong đồ ăn sẽ lên gọi cô ấy dậy.”

Bỗng nhiên Vị Như không nhịn được bật cười haha. Hai người cùng quay đầu nhìn cô, cái nhìn nghi hoặc cực kì giống nhau.

”Nhìn không ra nha, hóa ra nghệ sĩ dương cầm cũng biết làm cơm...”

Vị Như nhìn tạp dề hình bông hoa trên người Lâm Tế Thích, chỉ cảm thấy đặc biệt hài hòa.

”Em nhớ kỹ, phạm là những việc Lâm Tế Viễn không biết làm, anh đều biết làm.”

Lâm Tế Thích nói xong, đắc ý dạt dào xoay người lần nữa đi vào phòng bếp, đây tạp dề hình hoa lúc lắc sau lưng rất phiêu dạt.

Tay nghề nấu ăn của Lâm Tế Thích quả thực làm cho người ta mở rộng tầm mắt, Vị Như nằm mơ cũng không nghĩ đến, anh ta lại có thể nấu dễ dàng như vậy. Bốn món mặn, bốn món nhạt cộng thêm điểm tâm, cua hấp, cô giò chích đũa, chỉ cảm thấy người nhà họ Lâm tuyệt đối không thể coi thường.

”Đừng nhìn nữa, ăn đi.”

Lâm Tế Viễn gấp cho cô miếng gà lạnh cắt lát đặt vào bát cô, tựa hồ coi thường ánh nhìn sùng bái của cô.

Vị Như vừa cúi đầu hưởng thụ mỹ vị, vừa vênh tai nghe giọng nói của Tạ Uyển Đình, giọng nói ôn nhu nhưng cương quyết.

”Tôm hôm nay hình như không được tươi cho lắm, sườn xào chua ngọt hình như hơi nhiều đường, bách hợp có chút đắng...”

Cô ngừng đầu nhìn Tạ Uyển Đình, cô ấy không tính là cực kì xinh đẹp, chỉ là đôi mắt đặc biệt sáng sủa, vừa nhìn là biết thuộc dạng người khôn ngoan sắc sảo. Tóc ngắn vén sau tai có vẻ thông minh giỏi giang.

Đối với lời bình của cô ấy Lâm Tề Thích cực kì kiên trì lắng nghe, không nhìn thấy một chút gì của nhà nghệ thuật gia kiêu ngạo.

Bởi vì tòa biệt thự gần hồ, nơi này không giống như trong trung tâm thành phố nóng bức, từng cơn gió thổi tan nắng nóng ngày hè, bỗng một cơn gió thổi tung rèm cửa, tiến vào trong phòng, trong không khí lan tỏa từng đợt hương hoa. Ánh mặt trời chiếu qua cửa thủy tinh, trong không khí thậm chí nhìn thấy từng hạt bụi. Vị Như cùng Lâm Tề Viễn đứng cạnh bồn rửa bát, hai người đều xắn áo lên tận khuỷu tay, từng giọt nước mát lạnh chảy qua ngón tay, cô không cẩn thận hất cánh tay, những giọt nước trong suốt bắn đầy người anh.

”Ồi, quần áo anh ướt hết rồi...”

Sắc mặt cô lúng túng, chạy nhanh đi cầm cái khăn tay giúp anh lau. Anh chỉ cúi đầu, mở hai cánh tay, nhìn cô lau từ trên ngực xuống dưới, bỗng nhiên không nhìn được, ôm lấy cô vào lòng.

Cô chỉ hơi giật mình một chút, liền thuận theo ôm lấy thắt lưng anh. Đem mặt cọ cọ vào lớp áo sơ mi vẫn còn ẩm ướt, chợt cô nghe thấy âm thanh ho khan của ai đó ngoài cửa.

”Rửa có mấy cái bát thôi mà cũng muốn dính lấy nhau vậy sao?”

Bọn họ đều xấu hổ buông tay ra, xoay lại nhìn đôi tình nhân khác đang đứng ngoài cửa.

”Chúng ta đi leo núi, hai đứa ở lại trông nhà đây.”

Lâm Tề Thích liếc nhìn hai người, nuốt xuống vô số cười nhạo, bình tĩnh nói

”Không cần đi cùng phá hư thế giới của bọn anh.”

Bọn họ tất nhiên không đi phá hư thế giới hai người kia, vì thế Lâm Tề Viễn lên kế hoạch đi du hồ, mãi cho đến tối mới tận hưởng mà về. Ở trong khung cảnh như vậy cả người anh thả lỏng rất nhiều, cả buổi chiều đều cùng cô nói cười, ánh mặt trời chiếu vào sườn khuôn mặt anh, giống như đã mang hết đi những cô đơn thường ngày, trong mắt chỉ có thân nhiên, nhu hòa mà sáng ngời.

Ở trên khoang thuyền, cô tựa đầu vào vai anh ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy, bên tay trái là ánh tà dương, bên phải là khuôn mặt tuấn mỹ trầm tĩnh của anh, trong nháy mắt đó, cô bỗng nhiên cảm thấy, đời người chỉ cần như thế là trọn vẹn.

Sau khi trời tối, Vị Như mới phát hiện, rời xa ánh đèn thành phố, có thể nhìn thấy những vì sao sáng như thế. Cô nằm ở trên ghế đặt cạnh hồ nhân tạo, câu được câu không nói chuyện với Tạ Uyển Đình, lại phát hiện, hai người bọn họ thế mà lại sinh cùng năm cùng tháng, Tạ Uyển Đình chỉ lớn hơn cô ba ngày tuổi, liền sinh ra cảm giác thân thiết khó hiểu.

”Vị Như, cô thật lợi hại.”

Tạ Uyển Đình ngồi xếp bằng trên ghế, đang cầm nửa quả dưa hấu, vừa ăn vừa nói

”Tôi lợi hại chuyện gì cơ?”

Cô ấy không đầu không đuôi nói một câu như vậy, khiến cho Vị Như có chút ngạc nhiên, thiếu chút nữa đánh rơi thìa dưa hấu

”Cô không phát hiện vừa rồi lúc Tề Viễn bị người ngốc nghếch kia kéo đi xem bóng đá, biểu tình thật bất đắc dĩ sao? Người khác trọng sắc khinh bạn, hẳn thì ngay cả anh ruột của mình cũng không để ý. Cho tới bây giờ tôi chưa thấy qua Tề Viễn như vậy bao giờ...”

Vị Như không biết nên nói gì, đành cúi đầu ăn dưa hấu, chỉ cảm thấy dưa hấu cực kì ngọt, giống như được tẩm thêm đường.

”Chẳng qua...ở cùng với người như Tề Viễn, hẳn là một niềm vui?”

Tạ Uyển Đình ngảnh cổ tò mò nhìn Vị Như

”Cũng được.”

”Mạnh miệng.”

Tạ Uyển Đình cười rộ lên

”Tình tình hẳn lớn như vậy, khẳng định bình thường đều là cô nhân nhượng hẳn.”

Vị Như cười gật gật đầu

”Hình như vậy. Chẳng qua khi hai người ở cùng một chỗ, không phải anh ấy nhường tôi, thì là tôi nhường anh ấy. Nếu cả hai người cũng không ai chịu nhượng bộ trong lời nói, thì làm sao sống qua ngày.”

Tạ Uyển Đình sừng sốt

” Cô nghĩ thoáng thật đấy.”

Vị Như cúi đầu chuyên tâm ăn dưa hấu

” Tôi biết anh ấy thích mềm không thích cứng, nếu thật sự cùng anh ấy đối nghịch, người chịu thiệt chỉ có tôi. Hơn nữa cho dù tôi nhường anh ấy, cũng đều là một vài chuyện nhỏ, nếu thật sự đụng đến điểm mấu chốt, tôi sẽ không nhường anh ấy đâu.”

Tạ Uyển Đình cắn thìa, vẻ mặt sâu xa nói

” Cuối cùng tôi cũng hiểu được, vì sao lúc Tề Viễn tìm cô, lại vui vẻ như vậy...”

” Đi tìm tôi?”

” Chuyện đó...”

Tạ Uyển Đình áp úng mở miệng, sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân. Cô quay đầu thì thấy, Lâm Tề Viễn đang cầm cái gì đó trong tay đi tới, cúi đầu nhìn Vị Như nói

” Gió to, có thấy lạnh không?”

Nói xong liền cầm món đồ trên tay đưa cho cô ấy, hóa ra là áo khoác mỏng. Vị Như vừa nhận áo cầm ở trên tay, còn chưa kịp nói chuyện, liền thấy Tạ Uyển Đình đứng lên, vẻ mặt khinh thường

” Vốn rất ấm áp, ngươi vừa đến liền làm cho ta cảm thấy rùng mình. Ta đi về, để nơi này cho các ngươi khanh khanh ta ta.”

Nói xong liền xoay người đi vào

Vị Như vừa mặc áo vừa cười hỏi anh

” Anh xem bóng đá xong rồi sao, đội Milan với AC Milan đội nào thắng?”

Hình như anh không nghe thấy câu hỏi của cô, nhìn quanh bốn phía hỏi

” Có muối không?”

” Há.”

Cô nhất thời không phản ứng kịp

” Ngồi cạnh hồ nước, muối có cần em không?”

Anh nói xong liền lấy ra một chai dầu gió

” Không có, nơi này chỉ có đom đóm, không có muối.”

Bỗng nhiên cô cảm thấy trái tim nở rộ, ngay cả giọng nói cũng càng thêm nhẹ nhàng

” Chỉ là quả thật có chút lạnh.”

” Mau về ngủ đi, đừng ngồi ngốc ở đây nữa, cẩn thận không lại bị cảm lạnh.”

Anh thanh minh rồi vờn một bàn tay, lôi kéo cô đứng lên

” Vâng.”

Cô đứng lên, túm lấy cánh tay áo anh, giống như đứa nhỏ ngoan ngoãn, vừa đi vừa yên lặng nghĩ, nhân nhượng anh, nghe lời anh nói, cũng không phải là chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Đêm xuống, Vị Như có chút khó ngủ, nằm ở trên giường âm thầm hồi hận, buổi chiều lúc ở trên thuyền, không nên bị cảm giác thoải mái ấm áp khi phơi nắng, chòng chành của nhịp thuyền lênh xuống, đánh một giấc no say. Cô vốn có thói quen lạ giường, hiện tại lại không buồn ngủ, nằm ở trên giường chỉ cảm thấy nóng nực, rất là khó chịu, vì thế liền rời giường, tính đi hồ nhân tạo hóng gió. Cô đẩy cửa, hít vào lồng ngực bầu không khí mát mẻ, cả người đều thoải mái dễ chịu, cảm giác bút rút khó ngủ nhất thời hóa thành hư không.

Mặt hồ yên tĩnh tối tăm, chỉ có ánh trăng chiếu trên mặt nước, theo từng cơn gió mặt hồ lăn tăn, tầng tầng ánh sáng lan tỏa. Bóng cây bên bờ hồ, có rất nhiều đom đóm nhỏ, từng đóm từng đóm ánh sáng xanh nhạt nhu hòa, ở trong bóng tối lúc ẩn lúc hiện, giống như một ảo ảnh đẹp hư ảo như mơ.

Vị Như từ từ đi tới bên hồ, gió đêm mát mẻ nhẹ nhàng thổi bay tà váy, tất cả đều yên tĩnh mà thích ý. Cô đi vòng sang một bên khác, đột nhiên thấy trên ghế nằm bên hồ, có một dáng người.

Hình như anh không nhìn thấy Vị Như, vẫn nửa nằm nửa ngồi, vươn cánh tay, một con đom đóm nhỏ liền bắt ngờ đậu trên ngón tay. Anh nhìn chăm chăm, bộ dáng hình như rất cao hứng, Vị Như không dám quấy rầy anh, chỉ nhẹ nhàng đi đến cách khoảng hai bước chân.

Con đom đóm kia chỉ dừng trên tay anh một lát, sau đó lén lút giường cánh bay đi, trên mặt anh lướt qua một tia mắt mát, ánh mắt vốn chăm chú, cũng trầm tĩnh lại, rất nhanh xoay mặt liền nhìn thấy Vị Như.

Trong chớp mắt bốn mắt chạm nhau, Vị Như phát hiện trong mắt anh thế nhưng tất cả đều là chán kinh. Anh lập tức chống tay vịn, ngồi ngay ngắn, bói rồi muốn che giấu cái gì, nhưng lập tức phát hiện, tất cả đều phí công vô ích, trên ghế kia một bên ống quần trống rỗng, sớm bán đứng anh.

Nhìn bộ dáng anh chân tay luống cuống, đáy mắt Vị Như âm ứ, cô đi qua yên lặng ngồi bên cạnh anh, ghế nằm rộng rãi chắc chắn, cô ngồi gần sát sườn anh, vươn tay choàng qua cổ, gác cằm sát bên tai anh, nhẹ giọng hỏi

”Tề Viễn, muộn như vậy rồi sao anh còn chưa ngủ, đang làm gì vậy?”

Anh vẫn bói rồi, trừ lần trước ở bể bơi, cho đến bây giờ anh cũng không dám cho cô nhìn thấy cơ thể mình một cách chân thực nhất, anh cũng biết sẽ có một ngày như thế, nhưng trong tiềm thức, không cách nào không chế bản thân luôn trốn tránh

Vị Như cảm giác được thân thể anh lén lút giãy giụa, vì thế không thèm lặp lại lời nói, chẳng qua chỉ lại gần hơn, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Ban đêm trong bụi cỏ, có tiếng dế mèn đầu đầu, hoa sen trên mặt hồ đang nở rộ, thoang thoảng mùi hương theo từng cơn gió đêm bay tới chóp mũi, cô nhắm mắt, chuyên tâm hôn anh. Thân thể mềm nhũn dần theo nụ hôn, cô cảm giác được, thân thể anh dần dần thả lỏng ko còn cứng nhắc, không biết từ lúc nào cánh tay lén lút đặt trên thắt lưng cô.

Cô vụng trộm hé mắt, thấy vẻ mặt anh rất chuyên chú, có đom đóm bay xung quanh anh, trong đêm đen lấp lóe chút ánh sáng, tựa như tâm tình cô hiện tại.

Cô vừa cùng anh hôn môi, một cánh tay chậm rãi hướng dần xuống đùi anh sờ soạng. Lập tức anh ngừng lại, theo phản xạ cả người lùi lại phía sau một chút, chống lên tay vịn của ghế nằm.

”Tề Viễn, sao anh lại đáng ghét như vậy chứ?”

Cô liền đoán được vì sao anh như vậy, cau mày chất vấn anh, nhìn thấy anh cúi thấp đầu, không dám nhìn cô, trong mắt cô chợt lóe lên chút đau xót, tim cô liền mềm nhũn, không kìm lòng được lại gần một chút, ghé vào đầu vai anh, thấp giọng nói

”Anh cần bao nhiêu thời gian nữa? Cho em một thời hạn nhất định, để em còn chuẩn bị tâm lý, bằng không lại luôn bị anh cự tuyệt.”

Anh không trả lời, chẳng qua chậm rãi vỗ về lưng cô, từng chút từng chút một.

”Chúng ta đánh cược đi.”

Vị Như cảm thấy không khí trầm trọng, liền nhúc nhích thân mình, nằm song song cùng anh trên ghế nằm, nhìn anh cười nói

”Chúng ta cùng vươn tay ra, nơi này nhiều đom đóm như vậy, đom đóm đậu lên trên tay ai trước thì người đó thắng.”

Nói xong liền vươn cánh tay phải ở giữa không trung. Chưa bao giờ anh nhìn thấy hành động trẻ con như vậy của cô, mặt mày hơn hớn, giống như cô gái nhỏ nhất định phải chơi trò này.

”Bắt đầu đi, anh sợ thua sao?”

Vị Như vừa nói vừa kéo cánh tay anh, nâng cạnh tay cô

”Tôi làm sao có thể sợ thua.”

Nhất thời anh bị cô kích thích, sáng khoái nói

”Thắng thì được gì?”

” Ai thắng có thể bắt người thua làm một chuyện, người thua nhất định phải nghe lời.”

Vị Như quay đầu nhìn anh, vẫn cười nhẹ nhàng nói

” Ví dụ như nếu anh thắng, có thể bắt em ngày mai dậy sớm làm điểm tâm sáng cho anh.”

Tim anh dần trở nên nặng nề, nhưng cuối cùng vẫn không đành lòng bác bỏ chủ ý của cô, bởi vì ngay từ đầu cô vốn chỉ muốn anh vui vẻ, cũng bởi vì anh biết sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy.

Tuy rằng gần hồ nước đom đóm tuy nhiều, kết thành từng đóm bay tới bay lui, nhưng muốn dùng trên tay thì không dễ dàng như vậy, không lâu sau Vị Như liền ngả đầu lên vai Lâm Tề Viễn.

” Tề Viễn, cánh tay em...thật mới mẻ.”

” Em có thể chọn cách nhận thua.”

Anh có lòng tốt đề nghị

” Không được, em không muốn nhận thua.”

Cô quật cường lắc đầu, nhưng kiên trì không nổi một phút lại có chút nhụt chí

” Thật sự mới mẻ...em không chịu nổi.”

Lâm Tề Viễn nhìn sườn mặt cô, thấy bộ dáng cô bĩu môi, cuối cùng không kiên trì nổi, hạ tay cô xuống, nhẹ giọng nói

” Tôi nhận thua.”

Anh cúi đầu, đem bàn tay cô xoa bóp nhẹ nhàng

” Em muốn tôi làm gì, nói đi.”

” Anh không cần làm gì cả, chỉ cần nằm xuống, nhắm mắt lại là được.”

Cô nhỏ giọng nói xong, liền giúp anh nằm xuống, sau đó cúi người, lại lần nữa hôn anh, ngón tay lướt qua tấm lưng không có chút sẹo lỗi lổm nào, sau đó từ từ xuống dưới.

Anh quả nhiên nghe lời nằm bất động, chỉ là bàn tay đặt ở eo cô siết chặt.

Vị Như có thể cảm giác được, tay cô càng đi dần xuống, thân thể anh càng cứng ngắc, trong nháy mắt đó cô tựa như đã có ý nghĩ không tiếp tục nữa. Nếu với anh là khó khăn như vậy, cô có thể dừng lại, nhưng tay cô tựa như có ý chí của riêng mình, vẫn đang không chút do dự tiếp tục, cho đến khi chạm phải đùi phải của anh.

Cô nhẹ nhàng chạm vào đùi anh, liền cảm giác được anh không tự giác có chút run run. Cô nhất thời cả kinh trong lòng, liền thu hồi bàn tay, ngồi thẳng dậy.

Anh cũng ngồi dậy, nhìn ánh mắt của cô hỏi

” Sợ hãi sao?”

” Không phải, em chỉ...không muốn miễn cưỡng anh...”

Cô lập tức giải thích. Anh vươn tay sờ sờ hai má cô, thấp giọng nói

” Là em, sẽ không miễn cưỡng.”

Nói xong, anh liền nằm lấy cổ tay cô, đặt ở trên đùi, đi dần dần xuống. Cô cúi đầu, trơ mắt nhìn bàn tay mình, theo anh đi đến cuối đùi phải, nơi đó, là bí ẩn anh che giấu, cũng là đau đớn cùng bất lực của anh.

Anh mặc một bộ ngủ, chất liệu mỏng manh, có thể xuyên qua lớp vải cảm nhận được độ ẩm của làn da, rất thoải mái, chẳng qua ẩm áp này đột nhiên trống không, là một khoảng không trống rỗng, cách lớp vải, Vị Như có thể cảm giác được, nơi đó gấp ghe những vết sẹo.

” Tề Viễn, anh....rất đau nh?”

Cô không dám ngẩng đầu, không dám để anh nhìn thấy nước mắt của mình.

” Vị Như.”

Anh không trả lời câu hỏi của cô, vừa gọi cô, tay vừa nâng cằm cô lên

” Em xem.”

Cô thuận theo tay anh quay đầu, thấy có một con đom đóm nhỏ, đậu trên mu bàn tay khác của anh. Tay anh để trên tay vịn ghế nằm, mu bàn tay thanh mảnh, đường cong rõ ràng, trên mu bàn tay đó có ánh sáng mỏng mảnh của đom đóm, có cảm giác tốt đẹp kì lạ.

” Em xem, tôi thắng cuộc rồi.”

Anh nhìn hốc mắt hồng hồng của cô nói

” Tôi muốn em làm một việc, chính là không được khóc nữa.”

Cô nhếch nhếch miệng muốn cười, nhưng nước mắt vốn đảo quanh hốc mắt, bỗng nhiên chảy xuống. Bất đắc dĩ Lâm Tễ Viễn đành nâng tay lên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi hai hàng nước mắt trên gương mặt cô, thấp giọng nói

” Trước kia em rất nghe lời tôi, bây giờ thì hay rồi, học được cách đối nghịch với tôi luôn, hơn nữa cá cược vừa rồi tôi còn thắng, em như vậy, không phải là chơi xấu sao?”

Tại nơi này, dưới ánh trăng mờ mờ, âm thanh của anh trầm thấp mềm mại, so với hồ nước trong suốt trước mặt, càng làm cho người ta an tâm.

Vị Như chẳng qua đau lòng nói không nên lời, ghé vào đầu vai anh, nước mắt rất nhanh liền dừng. Anh không nhắc lại, cô cũng không muốn nhớ đến, chỉ ôm cô, ôm thật chặt không chịu buông ra, hôn nhẹ hai má cô. Bờ môi anh có chút lạnh, chạm lên mặt có chút ngọt ngào.

Một lúc lâu sau, Vị Như mới bình phục tâm tình, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, bối rối vừa rồi sớm đã biến mất không tung tích, trên mặt là bộ dáng bình tĩnh âm áp.

” Ôn rồi chứ?”

Anh sờ sờ hai má cô hỏi

” Dạ.”

Cô ngượng ngùng gật gật đầu, ánh mắt mềm mại

” Tễ Viễn...”

Cô gọi tên anh, lại không nói nên lời.

” Sau này...đừng khóc vì chân tôi nữa, nghe thấy không?”

Anh đè thấp âm thanh, miệng nói lời nghiêm khắc, nhưng giọng nói lại ôn nhu.

” Em biết rồi.”

Cô cúi đầu, nhìn lòng bàn tay anh

” Về sau nhìn nhiều là được, em cũng không có nhiều nước mắt như thế.”

Cô cúi đầu, khóe mắt còn vương chút nước, có chút trẻ con, làm anh kim lòng không được dỉ dỏ trấn cô hỏi

” Làm sao em nửa đêm không ngủ lại đến đây?”

” Buổi chiều ngủ nhiều quá, lại lạ giường, không ngủ được, mới đi ra ngoài đi dạo.”

Cô quay quay đầu, thấy trên bàn bên cạnh ghế nằm có laptop của anh, trên màn hình, hé ra bảng excel phức tạp

” Nửa đêm sao anh còn xem mấy thứ này? Không được xem nữa.”

Cô duỗi tay, “Ba” một tiếng gập laptop lại

” Aiz...Em...Tôi mới nhìn được một chút...”

” Chuyện gì quan trọng đến nỗi nửa đêm anh không làm không được vậy? Có muốn cưỡng việc cũng không không thể như vậy chứ.”

Anh bất đắc dĩ lắc đầu

” Không xem cái này, em muốn tôi làm việc gì.”

”Xem tivi, xem phim, đọc sách, tìm em nói chuyện phiếm, anh làm cái gì chẳng được? Còn nói muốn ra ngoài giải sầu, kết quả lại muốn làm việc, một ngày anh ngủ mấy tiếng? Cuối tuần cũng không nghỉ ngơi...”

Cô giận dữ nhìn ánh mắt anh có chút tơ máu, vừa đau lòng lại sốt ruột.

”Được, được, tôi không xem nữa còn không được sao? Hiện tại tôi trở về ngủ, được rồi chứ?”

Lâm Tế Viễn vừa nghe cô lải nhải, lập tức cảm thấy nhức đầu, bởi vì bình thường cô rất nghe lời anh, cho nên đến lúc cô không phân rõ phải trái, một chút biện pháp anh cũng không có.

Cô lập tức đứng lên

”Được, bây giờ liền trở về.”

Anh không động đậy, ngẩng đầu nhìn nhìn cô.

”Sao vậy?”

Cô thấy anh không chịu đi, lại lôi kéo mình, đành ngồi trở lại bên cạnh người anh.

Anh ngả đầu vào bả vai cô, nhẹ giọng nói bên tai cô

”Ngồi cùng tôi một lúc nữa...”

”Được.”

Cô cúi đầu, đem mặt chôn vào ngực anh. Anh ôm cô thật lâu, nhiệt độ ban đêm hơi hơi lạnh, bọn họ gần nhau như vậy, truyền nhiệt độ cơ thể, tựa như tất cả ấm áp ở trên đời này, đều ở nơi đây.

”Như Như...”

Giữa màn trời đêm bỗng nhiên giọng nói của anh vang lên. Nhất thời cô có chút giật mình, trừ bỏ ôm anh chặt hơn một chút, căn bản không biết nói gì.

Chưa bao giờ có người nào kêu tên cô như vậy “Như Như.”, ngữ khí sùng nịch lại cô chấp, như là một động sâu không đáy, làm cho trái tim cô dễ dàng bị cuốn vào nơi sâu nhất trái tim anh, ở nơi đó, cô là người thân cận nhất của anh, mà anh cũng là người thân thiết nhất của cô. Trên đời này sẽ không có người thứ hai, vô cùng thân thiết gọi cô là “Như Như.” Đem cô đặt ở vị trí thứ nhất trong lòng, tựa như trên đời này sẽ không có người thứ hai hòa tan được bằng giá trong lòng anh, làm cho anh dễ dàng buông thả bản thân, nhưng cũng lại là gánh nặng ngọt ngào của anh.

Thật lâu, thật lâu về sau, mỗi khi Vị Như nhớ lại thời điểm ban đêm ngày đó, hồ nước yên tĩnh, mùi hoa sen thoang thoảng, ở giữa không gian tràn đầy đom đóm, trong trí nhớ hỗn loạn, mơ hồ không rõ, cô lại có thể nhớ rất rõ tiếng tim đập thình thịch của anh, cùng với hương vị đặc trưng của nam nhân, và một tiếng “Như Như.” lưỡng lự. Rõ ràng như thế, ôn nhu như thế, tựa như tình yêu say đắm, triền miên mà tốt đẹp, ngọt ngào quanh quẩn trong trí óc cô cả đời, thật lâu, thật lâu chưa từng tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

“Tế Viễn là người cực kì soi mói, rõ ràng thích ăn ngọt, nhưng thịt nướng lại không chịu để người khác cho thêm đường, làm hại tôi phải làm riêng cho nó thêm một phần khác.”

Lâm Tế Thích ước lượng gia vị cho vào nồi, không nhịn được phiền não oán giận với Vị Như. Vị Như vừa nín cười vừa rửa rau, lại giúp anh ta nghĩ biện pháp

”Vậy anh đừng cho đường là được rồi, ăn ít đường cũng khỏe mạnh mà.”

”Như vậy sao được?”

Lâm Tế Thích hét ầm lên

”Uyển Đình của chúng ta muốn cho thêm đường đó.”

Vị Như nhìn bộ dạng anh ta nhũn nhũn mảy, cười thờ không ra hơi, cố nhịn cười nói.

”VẬY anh là đàn ông thời đại mới, anh nghĩ biện pháp đi.”

”Em nói thật đi, tôi nam tính hơn Lâm Tế Viễn phải không?”

Lâm Tế Thích hướng về phía Vị Như chớp chớp mắt vài cái nói.

”Chuyện này...Hai người mỗi người mỗi về...Úi, tràn nước mắt rồi!”

Vị Như nhanh chóng ngắt lời, nhưng Lâm Tế Thích không nắc mưu chút nào

”Cái gì mỗi người mỗi về, rõ ràng tôi nam tính hơn nhiều. Tôi nói cho em biết, cho tới bây giờ Tế Viễn chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, em là người đầu tiên. Cho nên nó cần bản là không có kinh nghiệm.”

”Thật, làm sao có chuyện đó được.”

Vị Như tiếp tục lơ đãng rửa rau.

”Thật đó.”

Lâm Tế Thích buông nồi thịt bước đến trước mặt cô

”Ta giống người thích đi lừa gạt người khác sao?”

”Làm sao có thể?”

Chuyện này, thật ra Vị Như có chút không tin. Lâm Tế Viễn làm sao có thể chưa từng nói chuyện yêu đương? Cô vẫn nghĩ anh đem bạn gái che giấu quá hoàn hảo thôi, cho tới bây giờ không nghĩ tới, anh thế nhưng lại chưa từng nói chuyện yêu đương bao giờ.

”Nó...”

Lâm Tế Thích bước lại gần từng bước, trầm thấp tiếng, nhỏ giọng buồn chuyện

”Năm cấp ba nó bị tai nạn xe cộ, chưa kịp thi vào đại học, liền ở tại bệnh viện, sau đó lại bị ba tôi đưa ra nước ngoài học, hai năm học xong chương trình học của bốn năm, quay trở lại tiếp nhận công ty, công việc xoay vòng vòng, làm sao có thời gian nói chuyện yêu đương.”

Anh ta thấy Vị Như đứng ngăn người tại chỗ, liền tiếp tục bổ sung nói

”Hơn nữa với tính cách cự tuyệt người ngoài dạm của nó, ai chịu cùng nó ở chung một chỗ?”

Vị Như đứng ở bồn rửa rau, vô thức nhìn dòng nước bao phủ đám rây xanh mướt, cảm giác đau lòng từ từ lan tỏa, giống như tấm lưới, dần dần vây quanh cô.

Lâm Tế Thích thấy tâm trạng cô hơi khác, lại gần vỗ vỗ bả vai cô nói tiếp

”Chẳng qua nó trước kia thăm mền một người. Thời điểm tôi ở nước ngoài, cả ngày nó gọi điện thoại nói chuyện với tôi, cái gì cũng không nói, chỉ toàn nói chuyện về người kia, là một người si tình.”

Vị Như biết anh chuyển đề tài để an ủi cô, đành cười cười

”Thật không? Anh ấy cũng có lúc ngây thơ như vậy sao?”

”Đúng vậy, lúc thì nói ở đại hội thể dục thể thao mặc bộ thể thao màu hồng phấn, đáng yêu chết đi được, lúc thì nói ở quầy bán hàng ăn vặt ở cổng trường nhìn thấy cô ấy mua coca, một hồi sau thì lại nói thấy cô ấy cùng nam sinh khác cùng chèo thuyền, hận nghiêng răng, haizz, ai biết được còn chưa cùng người ta thổ lộ, liền...”

Cô cười cười, chen ngang lời Lâm Tế Thích nói

”May mắn anh ấy không thổ lộ, bằng không bây giờ cũng không thuộc về em.”

”Chuyện đó cũng không nhất định nha.”

Lâm Tế Thích nheo nheo mắt cười cười, xoay người nhìn nồi thịt nướng của anh ta

Vị Như giúp Lâm Tế Thích làm xong cơm trưa liền đi thư phòng tìm Lâm Tế Viễn. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa, thấy anh đang cau mày với cái màn hình máy tính.

”Tề Viễn, ăn cơm thôi, đừng xem nữa.”

Cô đi qua, đứng bên cạnh người anh nói

”Được.”

Anh không yên lòng gật gật đầu, đầu cũng không nâng. Vị Như nhìn vẻ mặt anh nghiêm túc, nhin không được hỏi

”Có chuyện gì vậy? Nhìn gì mà mắt ăn mắt ngủ vậy anh?”

Anh vẫn cau mày, trong giọng nói có chút mờ mịt

Vị Như cúi đầu nhìn thấy, hóa ra anh đang nhìn tài liệu báo cáo. Đây là báo cáo buổi chiều thứ sáu cô mới sửa sang lại, mang co anh, nghe anh nói liền biết có gì không đúng, nhất thời không nghĩ ra, suy nghĩ một chút liền kéo kéo tay anh

”Đi xuống lầu ăn cơm trước đã, chút nữa em xem cùng anh.”

Rốt cuộc anh cũng gật gật đầu, vịn tay cô đứng dậy. Lúc đi xuống cầu thang, không biết vì sao thềm nghĩ đến bộ dáng anh một mình đi xuống cầu thang, trong lòng không nhin được chua xót.

”Làm sao vậy?”

Hình như anh nhận thấy cảm xúc của cô có chút khác lạ, không giống như bình thường bộ dáng vui vẻ nói cười. Cô bấu môi, cười nói

”Vừa rồi nói chuyện cùng anh trai anh, nói đến chuyện trước đây anh thăm mền người khác, em ghen tị.”

Ai biết anh lại biến sắc, đứng ở trên cầu thang hỏi.

”Anh ấy nói với em cái gì?”

Vị Như nhìn thấy bộ dạng anh như vậy, không nhin được cười rộ lên

”Không nói cái gì, chỉ nói hai câu, xem anh lo lắng kia. Em sẽ không ghen thật đâu...”

Thấy sắc mặt anh vẫn trầm trọng như cũ, Vị Như nở nụ cười, vỗ vỗ bờ vai anh nói

”Em tha thứ cho anh, đã được chưa? Chẳng qua nếu anh gặp lại người ấy, không được mắt hôn vĩa nha, bằng không em sẽ thật sự tức giận.”

Anh phục hồi tinh thần, một lần nữa nắm tay cô thật chặt

”Làm sao có thể? Cho dù gặp lại cô ấy, trong mắt tôi cũng chỉ có em”

Vị Như biết, Lâm Tề Viễn rất ít khi nói lời ngon tiếng ngọt, thổ lộ bằng quơ như vậy, tựa hồ đã là cực hạn của anh. Vừa định bày tỏ cảm động

một chút, thì lại thấy Lâm Tề Thích đứng ở dưới chân cầu thang, giữa đầu nói

”Nhị thiếu gia, ngài cuối cùng cũng chịu xuống ăn cơm, thật là càng ngày càng có giá trị, còn phải có người lên lầu mời xuống.”

Vị Như đỏ mặt, có chút ngượng ngùng. Lâm Tề Viễn vươn tay đặt lên thất lưng cô, kéo cô lại gần mình hơn một chút

”Làm sao, anh ghen tị?”

”Anh...”

Lâm Tề Thích nhăn mặt nhíu mày, giống như đang suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu nói

”Thật ra thì có một chút...”

Vị Như bị cuộc đối thoại của hai người kia đỡ khóc đỡ cười, đành phải cúi đầu nhìn bậc thang

”Đơn giản thôi, anh cũng đi lên, gọi Uyển Đình xuống cùng anh là được.”

Lâm Tề Viễn tiếp tục trêu ghẹo anh nói

”Uyển Đình? Cô ấy không đem anh đá xuống dưới là cảm ơn lắm rồi...”

Lâm Tề Thích vẻ mặt đau khổ, xoay người vừa đi vào phòng bếp vừa nói

”Tôi còn chưa cho gia vị vào canh đâu, không nói chuyện cùng mấy người nữa.”

Lâm Tế Viễn lắc lắc đầu nói với Vị Như

”Người này làm sao lại giống như vĩnh viễn không trưởng thành đây?”

”Cái gì chứ, là do anh quá già dặn được không?”

Vị Như cười nói, sau đó liền cảm giác cánh tay anh trên lưng cô chột siết chặt, tiến lại gần bên tai cô nhỏ giọng nói

”Vậy em có muốn đổi người thử không?”

”Nhị thiếu gia, em nào dám chứ?”

Cô hơi le lưỡi, rất biết thân phận. Ăn cơm xong không lâu Lâm Tế Viễn muốn tiếp tục lên lầu xem báo cáo, nhìn thần sắc anh có chút mệt mỏi, Vị Như không nhận được liền muốn nổi giận với anh.

”Anh không thể nghỉ ngơi một chút được sao? Anh nhìn mình trong gương đi, nhìn đôi mắt thâm quầng của anh xem, đêm qua mãi muộn mới ngủ, sáng sớm đã đi vào thư phòng, anh cho rằng em không biết sao, báo cáo kia rõ ràng không cần xem ngay, anh lo lắng cái gì? Ngày mai đi làm xem cũng không muộn...”

Cô tức giận kéo anh đi ra cửa thư phòng.

”Trong này có một hàng số liệu không đúng, không làm rõ ràng tôi làm sao có thể yên tâm nghỉ ngơi?”

Anh một tay chống ở khung cửa cùng cô lý luận, lại có chút lo lắng nói

”Lại nói, sớm muộn gì đều phải kiểm tra, cũng sẽ không có ai kiểm tra thay tôi...”

Vị Như dậm chân một cái, tiếp tục đuổi anh ra ngoài

”Em xem giúp anh, giúp anh kiểm tra, anh đi ngủ trước một lát, làm xong em gọi anh còn không được sao? Cái người cuồng công việc này, rõ ràng nói dẫn em đi ra ngoài giải sầu, trong đầu mình lại toàn nghĩ chuyện công việc, sớm biết vậy em sẽ không đi cùng anh...”

Cô càng nói càng thấy buồn phiền trong lòng, anh nhìn thần sắc cô ủy khuất, cuối cùng đành phải nhượng bộ

”Được, được... vậy em cũng đừng xem, chúng ta đi ra ngoài thôi.”

Cô hơi ngăn người nghĩ nghĩ nói

”Bảng báo cáo này là do em đưa cho anh, nếu có vấn đề gì chưa làm rõ, em không có tâm trạng ra ngoài.”

Lâm Tế Viễn nhất thời nghẹn họng, người này, nói anh cuồng công việc, chính nàng cũng có kém phần đâu.

Vị Như bị anh nhìn có chút ngại, đành phải thúc giục anh

”Anh đi nghỉ ngơi trước một chút đi, sau khi kiểm tra xong em sẽ gọi anh. Sau đó chúng ta ra ngoài chơi, được chứ?”

Thành công đuổi Lâm Tế Viễn ra ngoài, Vị Như ngồi vào trước bàn làm việc của anh, nhìn chằm chằm vào máy tính nghiên cứu một lúc, phát hiện hóa ra bên trong excel có một hóa đơn xảy ra nhầm lẫn, trách không được số liệu không đúng. Rất nhanh cô đã giải quyết xong vấn đề, nghĩ đến anh có lẽ mới chỉ nằm nghỉ, liền không đi quấy rầy anh, đi đến trước giá sách xem, lơ đãng nhìn thấy ở cuối giá sách có một góc sáng sủa, có rất nhiều cúp, bằng thủy tinh, đồng, đủ loại kiểu dáng, tầng tầng lớp lớp.

Cô tò mò ngồi xổm xuống cầm lấy một cái, phát hiện hình như đã có chút lâu đời, chữ khắc trên đó đã có chút mờ không nhìn rõ, nhưng lại không nhiễm một hạt bụi, tập trung nhìn kỹ, trên mặt có khắc một loạt chữ “Hứa Tuệ Anh, diễn viên ưu tú năm XX, đoàn kịch Côn, tỉnh B.

Cô mơ hồ nhớ tên của mẹ anh là, Hứa Tuệ Anh, mà cúp này là khoảng ba mươi năm trước.

Vị Như không nghĩ tới, Lâm Tế Viễn lại có xuất thân như vậy. Thời điểm mà đoàn kịch Côn còn nổi tiếng. Vị Như cũng từng được xem họ biểu diễn, rất xuất sắc, rất đẹp, làm cho người ra đình chỉ hô hấp. Cô âm thầm cảm thấy mình may mắn, Minh là người thành phố B, lại sinh sống ở thành phố B, mới có thể may mắn được xem chương trình nghệ thuật tuyệt vời như vậy. Không biết mẹ anh năm đó mỗi lần giờ tay nhắc chân là phong thái đẹp như nào.

Cô tò mò lại cầm tiếp vài cái cúp lên xem, trên cơ bản nội dung đều không khác biệt lắm. Chỉ có cái cuối cùng làm cho cô cảm thấy có chút khác lạ.

Đó là cúp của khoảng tầm mười năm trước, đại khái cũng là giải thưởng giải nhất, cũng là đoàn kịch Côn của thành phố B. Chẳng qua anh đã từng nói qua, từ lúc mình còn rất nhỏ liền theo ba mẹ rời khỏi thành phố B, đến thành phố A, làm sao mẹ anh mười năm trước còn lấy được cúp của đoàn kịch Côn.

Cô có chút mờ mịt, lại cảm thấy tò mò, nhưng không biết nên mở miệng hỏi anh như nào, suy nghĩ một chút bỗng nhiên có chủ ý, lấy điện thoại gọi cho Đinh Lệ Tĩnh.

”Chị, có phải chị có một người bạn quan hệ tốt lắm, đang làm việc ở đoàn kịch Côn không?”

”Đúng vậy, là trợ lý diễn viên, có chuyện gì vậy?”

”Nếu chị gặp cô ấy, có thể hỏi thăm hộ em một người được không...”

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Sáng sớm, cả thành phố tựa như vẫn chưa thức dậy, đèn đường vẫn tỏa sáng, ngọn đèn cùng ánh mặt trời sáng sớm đan xen, trong không khí hình như vẫn có chút mát mẻ của ban đêm chưa tàn mất. Thời tiết vào thu, tuy rằng giữa trưa vẫn nóng chết người, nhưng chiều tối đã có chút mát mẻ. Trên đường cái rộng lớn, ngẫu nhiên có vài chiếc xe xẹt qua, biểu thị một ngày ồn ào, náo động của thành phố sắp bắt đầu.

Vị Như liền dừng xe trước cửa công ty, ba bước biến thành hai vọt tới trước thang máy, đến lúc lên tầng mười năm mới bình phục hô hấp

Cô rón rén đẩy nhẹ cửa văn phòng Lâm Tế Viễn, có chút thất thần phát hiện rèm cửa sổ bên trong văn phòng được kéo kín mít, đèn bàn vẫn đang bật, văn kiện để la liệt đầy trên bàn.

Lâm Tế Viễn tựa vào sofa trong văn phòng, vẫn mặc quần áo của ngày hôm qua, trong tay còn cầm một phần văn kiện, cứ lẳng lặng ngủ thiếp đi như vậy. Căn phòng tối om chỉ thấy được một bên khuôn mặt của anh, cả người giống như hòa vào bóng đêm, hình dáng mơ hồ không rõ.

Vị Như đi vào, thấy anh nhũn chặt lông mày, không kim lòng được liền thở dài. Cô đi đến trước cửa một căn phòng nghỉ nhỏ, rõ ràng có chấn đệm, giường nghỉ ngơi đáng hoàng, nhưng có người lại cứ tình nguyện ngủ trên sofa. Cô đi vào giường lấy cho anh cái chăn, nhưng vừa đẩy cửa, chợt nghe thấy anh gọi tên cô ở phía sau.

”Vị Như?”

”Vâng, anh tỉnh rồi?”

Cô xoay người thấy anh chống tay ngồi ngay ngắn lại, sau đó bỗng nhiên khăn trương, hoang mang rối loạn khăn trương muốn đứng lên.

”Em đã đi làm rồi? Máy giờ rồi?”

”Vẫn còn sớm lắm, mới bảy giờ.”

Cô đi nhanh qua đứng trước mặt anh

”Vốn chờ anh xong việc gọi điện thoại cho em, nhưng anh vẫn không gọi, em mơ mơ màng màng ngủ, giật mình tỉnh dậy mới hơn sáu giờ. Hôm qua anh họp đến mấy giờ?”

”Muộn một chút...Sợ em ngủ rồi nên không gọi cho em...”

Anh trầm tĩnh lại, tựa vào sofa, có chút ngượng ngùng nhìn cô, lập tức cúi đầu, nâng tay day day huyệt thái dương.

”Sau đó một mình anh làm việc đến mấy giờ?”

”...Không nhớ lắm, nhìn nhìn liền ngủ thiếp đi.”

”Anh xem, em không ở đây anh liền không quan tâm sức khỏe? Lần sau em sẽ không nghe lời anh nói, sẽ không đi về nhà trước. Anh không ngủ được, sau này tuổi tác lớn một chút không phải là làm khó em hay sao.”

Cô nhìn nhìn đồng hồ, ngồi xổm xuống lôi kéo tay anh nói

”Bây giờ vẫn còn sớm, anh đi vào ngủ bù một chút, em sẽ đem công việc buổi sáng của anh dời lại một lúc. Em đã xem qua cũng không có việc gì đặc biệt gấp gáp.”

Đối với tính cách cuồng công việc của anh, cô căn bản không thể ngăn cản, chỉ có thể làm người am hiểu thiện ý, dỗ dành anh. Anh hình như vẫn chưa tỉnh ngủ, cúi đầu ánh mắt mê man nhìn cô

” Mau đứng lên nào, đi vào trong phòng ngủ một chút nhé.”

Cô lại lay lay tay anh.

” Được.”

Cuối cùng anh cũng gật đầu, chống tay vịn định đứng lên, bỗng nhiên biến sắc, ngã ngồi trở lại ghế sofa. Vị Như bị anh làm cho hoảng sợ, vội vàng cất giọng hỏi

” Anh sao vậy, có chỗ nào không thoải mái sao? có đau lắm không?”

Anh nghe cô liên tiếp đặt câu hỏi, lắc lắc đầu nói

” Tôi không sao, chỉ là chân có chút tê.”

Cô thoáng thở phào nhẹ nhõm, chờ anh đỡ một chút, giúp anh đứng lên, đi vào bên trong phòng nhỏ. Thật ra nói là đỡ, chẳng qua anh cũng chỉ nắm chặt tay cô, tuy rằng đi chơi chậm một chút, nhưng có chút quật cường kiên định.

” Tế Viễn, anh...”

Vị Như ngồi ở đầu giường nhìn anh, muốn nói lại thôi.

” Sao vậy?”

Ánh mắt anh mệt mỏi, sắc mặt hơi u ám. Vị Như cắn cắn môi mới nói

” Anh làm việc mà chẳng để ý thân thể của mình. Thức đêm như vậy rất hại cơ thể.”

” Ừ.”

Anh gật gật đầu

” Tôi biết rồi.”

” Em có người bạn học, tốt nghiệp liền vào một công ty IT tốt lắm, mọi người đều rất hâm mộ hần, nhưng gần đây nhất hần mới phát hiện mình mắc ung thư gan, cũng sắp...”

Cô cúi đầu, nhìn nhìn mũi chân mình trên sàn

” Còn trẻ tuổi mà mắc phải loại bệnh này, chính hần cũng nói do mệt nhọc lâu ngày, cho nên...”

Cô nâng đầu, muốn nói với anh thêm điều gì đó, lại phát hiện, anh đã nhắm mắt ngủ thiếp đi. Lông mi của anh vừa dài lại cong, có lẽ là chưa ngủ say, thỉnh thoảng rung nhẹ, giống hai cánh bướm đập chòn, ở trên người anh thế nhưng lại không thấy nhu nhược, trong lúc nhất thời cô lại ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chăm thật lâu mới phản ứng lại. Hình như cô chưa bao giờ như vậy, lại có thể si mê nhìn chăm chăm dung mạo một người ngủ say như vậy.

Vị Như nghĩ đến mình còn phải giúp anh hủy bỏ hội nghị buổi sáng, vì thế liền nhẹ nhàng đứng dậy ra khỏi cửa. Khi cô an bài xong tất cả mọi chuyện, mới phát hiện đã hơn mười giờ, lúc này mới nhớ tới mình còn chưa ăn sáng, không khỏi cảm thấy buồn cười, bất tri bất giác hình như cô cũng bị lây bệnh cuồng công việc từ anh rồi, chưa xong việc liền mất ăn mất ngủ.

Cô vừa muốn đi xuống tầng mua đồ ăn, liền nhìn thấy Lục Diệp Quân đi ra từ trong thang máy, liền làm động tác tay im lặng nói

” Lâm tổng đang ngủ.”

Lục Diệp Quân kỳ quái nhíu nhíu lông mày

” Sao giờ này vẫn ngủ?”

” Không phải tối hôm qua họp đến tận nửa đêm sao?”

Cô mờ mịt nhìn anh ấy. Lục Diệp Quân so với cô còn mờ mịt hơn

” Là vấn đề của ALPHA sao?”

” Vâng, bằng không còn có vấn đề gì quan trọng hơn phải họp nửa đêm chứ. Lục tổng không tham gia sao?”

Lục Diệp Quân là tổng giám hạng mục ALPHA, cuộc họp quan trọng như vậy sao anh ấy có thể không tham gia.

Lục Diệp Quân nhú nhú mày nhìn nhìn cô.

”Ngày hôm qua sau khi tan làm Lâm tổng liền triệu tập cuộc họp, có lẽ nào đã quên mất không thông báo cho anh...”

Vị Như càng nói càng nhỏ giọng, ngẩng lại cũng không có khả năng, làm sao anh có thể quên được Lục Diệp Quân.

”À, tôi nhớ ra rồi, mấy ngày hôm trước có nói qua với cậu ấy, tối qua là sinh nhật bố vợ tôi, cả nhà đi ra ngoài ăn cơm, có lẽ cậu ấy không muốn gọi tôi, sợ tôi khó xử.”

Lục Diệp Quân trầm tư một lát, sau đó bưng tỉnh nói

”Hóa ra là thế, đương nhiên bố vợ là quan trọng hơn rồi.”

Vị Như cười cười với anh.

”Vậy tôi đi trước, buổi chiều lại đến tìm cậu ấy.”

”Vâng.”

Lục Diệp Quân xoay người đi được hai bước, lại đi ngược trở lại, nhỏ giọng nói với Vị Như

”Khi nào cậu ấy tỉnh, cô đừng đi vào vội, người này khi mới thức dậy tính tình khá nóng nảy.”

Nói xong hướng về phía Vị Như chớp mắt vài cái, cười rồi đi.

Vị Như nghe thấy âm thanh cửa phía sau mở ra, xoay mặt liền thấy, Lâm Tế Viễn đang vịn cửa phòng, sắc mặt xanh mét nhìn cô. Vị Như vừa nghĩ đến Lục Diệp Quân vừa nhắc nhở cô tính tình khi rời giường của anh, anh liền vội vàng chứng minh cho cô thấy, nhất thời cảm thấy có chút buồn cười.

”Anh tỉnh rồi? còn mệt không?”

Cô đi qua giúp đỡ một bên cánh tay anh hỏi

”Cậu ấy tới tìm em?”

Ngữ khí của anh, nghe qua có chút thờ dốc.

”Đương nhiên không phải tìm em, tới tìm anh đó.”

Vị Như bất đắc dĩ, người này không phải vừa tỉnh ngủ còn chưa trở lại bình thường đấy chứ?

”Tìm tôi làm gì?”

”Không biết...anh ấy không nói.”

”Vậy cậu ta nói chuyện gì?”

Anh vẫn không thuận theo không buông tha hỏi

”Nói chuyện buổi họp ngày hôm qua. Vốn đang nghĩ đến có phải anh quên anh ấy không, sau lại nhớ đến hôm qua là sinh nhật của bố vợ anh ấy, khó trách anh không gọi anh ấy.”

Cô không cho là đúng thuật lại một lần

”Lâm tổng, anh đối với anh ấy đúng là rất quan tâm nhỉ.”

Cô vừa nói vừa nhẹ nhàng giúp anh sửa sang lại một chút góc áo bị nhăn lại lúc ngủ. Anh vẫn không cười hơi sùng sốt một lát, mới hắng giọng nói

”Cậu ấy nói khi nào lại đến?”

”Buổi chiều.”

Lâm Tế Viễn gật gật đầu xoay người, nhẹ giọng nói một câu

”Đã biết.”

Sau đó không nói thêm lời nào nữa trở về văn phòng. Vị Như âm thầm le lưỡi, tính khí lúc mới xuống giường, quả nhiên rất dọa người.

Anh đi đến bàn làm việc của mình ngồi xuống, ngẩn người nhìn màn hình hồi lâu, mới giật mình phát hiện máy tính căn bản chưa bật, màn hình đen tối phản chiếu gương mặt anh, cau mày, ánh mắt sắc bén. Lại do dự một lát, anh ấn số trên máy điện thoại bàn, nói với ông nghe

”Vị Như, gọi Chu Kỳ lại đây giúp tôi.”

”Vâng.”

”Giữa trưa...tôi không ra ngoài ăn cơm..”

Anh đề thấp giọng nói, có chút áp a áp ứng nói

”Vâng, đã biết, giúp anh mua hộp cơm về được không?”

Anh cũng không thể lúc nào cũng bên cô, từ lâu cô đã thành thói quen, cũng không có gì bất mãn.

”Được.”

Giọng nói anh dừng một chút

”Cám ơn.”

”Khách khí với em làm gì chứ...”

Vị Như nở nụ cười

”Có gì đâu mà cần cám ơn.”

Đầu ông nghe bên kia yên lặng một lát, mới truyền đến giọng nói đứng đắn của anh.

”Thank you for everything.” (Cám ơn em vì tất cả.)

Cô đột nhiên cảm thấy giọng nói kia trở nên xa lạ rất nhiều, chần chờ một hồi, mới ôn nhu cười nói

”You are welcome, sir.” (Rất hân hạnh thưa quý ông.)

Lâm Tế Viễn cũng nhẹ nhàng nở nụ cười, trong ông nghe truyền đến tiếng hô hấp mỏng nhẹ, không biết sao cách một bức tường, Vị Như cũng có cảm giác được, anh cười có chút mệt mỏi, xem ra anh thật sự rất mệt, tựa như bất kì con người nào ở thành phố này, bận rộn mà mệt nhọc, chẳng qua áp lực, trách nhiệm của anh còn lớn hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần* (Như Xa, Như Gần) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Buổi chiều thứ bảy, Vị Như hẹn với nhóm bạn học trước kia, đi thăm bạn học nam bị ung thư kia. Thật ra cô cực kì sợ mùi bệnh viện, bởi vì tháng ba mùa đông năm ngoái, vô duyên vô cớ phải ở bệnh viện gần một tháng. Vốn chỉ bị cảm mạo đơn giản, uống thuốc đã sắp ổn định rồi, trong một đêm bỗng nhiên chuyển biến xấu, dần dần trở thành viêm phổi, trên tay có vô số lỗ kim, mới từ từ khỏi hẳn. Từ đó về sau, cô rất sợ phải vào bệnh viện, cũng rất sợ gặp bác sĩ.

Cô đi theo vài người bạn học, vừa bước vào phòng bệnh liền nhìn thấy ngồi bên cạnh nam sinh có một người. Hàn Tô Duy. Hắn nhìn thấy nhóm người Vị Như, lập tức đứng lên

”Mọi người đến thăm bệnh à?”

Vị Như biết nam sinh này trước đây là bạn bè ở đội bóng đá với hắn, quan hệ tốt lắm, lại không nghĩ rằng ở chỗ này gặp được hắn.

”Các người tán gẫu đi, ta có chút việc, đi trước.”

Hàn Tô Duy vừa nói vừa đi ra ngoài. Vị Như nghiêng người sang một bên, để dành lối cho hắn đi, cúi thấp đầu không nhìn hắn, lại thấy khi bước chân hắn đi qua người cô, thoáng dừng một chút.

Mọi người đều bất ngờ, vốn là một người rực rỡ, sáng chói như ánh mặt trời, bỗng nhiên gây rộc ồm yếu, Vị Như không khỏi cảm thấy u buồn. Cho dù vốn không phải người đa sầu đa cảm, ở hoàn cảnh như vậy, cũng không thể nảy sinh cảm giác khó chịu.

Thật vất vả tạm biệt, ra khỏi phòng bệnh, Vị Như cảm thấy mất hết sức lực. Ngồi xuống ghế dài ở hành lang bệnh viện.

Ánh nắng tươi sáng, trước cổng bệnh viện là một loạt hàng cây quả bạch thụ, lá cây đã héo khô, mỗi một trận gió thổi qua, đều mang theo một chút lá cây, theo gió thu uốn lượn bay xuống, dần dần đem mặt đất bao trùm, rơi phía trên liền phát ra tiếng lá cây vỡ vụn nhỏ.

Cô cúi đầu, nhìn lá rụng dưới chân, từng lá từng lá, rơi nhẹ nhẹ, tựa như nhân sinh con người, cuối cùng cũng không thay đổi được thời gian trôi qua, bốn mùa xuân, hạ, thu đông thay đổi.

”Vị Như.”

Một dáng người quen thuộc, bỗng nhiên che khuất ánh mặt trời. Cô ngẩng đầu chống lại ánh mắt hắn.

”Học trưởng.”

Hàn Tô Duy miễn cưỡng cười cười, ngồi xuống bên cạnh cô.

Học trưởng, là xưng hô lần đầu tiên cô gọi hắn. Bọn họ vòng một vòng lớn, lại vòng về điểm xuất phát, cũng chỉ là bạn học không quen thuộc lắm thôi.

Hàn Tô Duy lấy bao thuốc từ trong túi quần, vừa muốn đốt, lại bị cô ngăn lại.

”Hút thuốc ít thôi, có hại cho sức khỏe.”

Có lẽ lần đầu tiên cảm nhận được hơi thở của tử vong có thể dễ dàng tiếp cận sinh mệnh tuổi trẻ của bọn họ như thế, cô theo bản năng khuyên can hắn.

Hắn ngẩn người, liền gạt đầu thu hồi bật lửa cùng gói thuốc lá.

Nhìn lá rụng nửa ngày, bỗng nhiên hắn mở miệng nói

”Em nói cậu ấy có hối hận không? Hối hận chính mình không hưởng thụ cuộc sống thật tốt.”

”Nếu là tôi, nhất định hối hận.”

Cô cúi đầu có chút thương cảm thoáng qua, trong lúc nhất thời lại không nghĩ được chuyện gì, chỉ yên lặng ngồi.

Hàn Tô Duy không nói gì, chỉ lấy di động ra, cúi đầu gửi tin nhắn. Do dự nửa ngày, cuối cùng hắn mở miệng nói

”Có thời gian đi uống cốc nước không?”

Vị Như lắc đầu

”Ta hẹn người rồi. Một lúc nữa anh ấy sẽ đến.”

Cô nâng tay nhìn đồng hồ, cách thời gian hẹn Lâm Tế Viễn gặp nhau ở đây còn nửa tiếng nữa. Sáng nay anh cùng Lục Diệp Quân đi đến công trường, hiện tại chắc cũng đang trên đường về. Hàn Tô Duy quay đầu cười cười.

”Vị Như, có phải hắn đối với em tốt lắm không?”

Không biết vì sao, lời này nghe qua giống như có chút chua xót. Vị Như gạt gạt đầu. Có thể là do cảm xúc đang không tốt, cô không hiểu sao lại nghĩ đến trước kia Hàn Tô Duy là “Hắn”, mà hiện tại, hắn lại hỏi một “Hắn” khác. Chỉ là một từ đơn giản, nhưng lại chứng minh tình cảm một cách tốt nhất.

Chẳng qua nghĩ đến người kia, trái tim cô liền từ từ cảm thấy ấm áp, khóe miệng dần dần nở nụ cười.

Tim Hàn Tô Duy đập mạnh loạn nhịp một lát, lại lần nữa kéo kéo khóe miệng, cười cười nói

”Tất nhiên rồi, vì em, ngay cả sinh ý của công ty cũng..”

”Học trưởng.”

Vị Như ngắt lời hắn nói

”Tôi sớm biết, hạng mục ALPHA của Hoàn Viễn lần này, mặc kệ là kinh nghiệm, thực lực công ty, hay báo giá, Hàn thị đều là ứng cử thích hợp nhất. Tôi không biết vì sao anh ấy vẫn chậm chạp không tiến hành, hơn nữa không ngừng muốn mọi người đổi mới phương án. Nhưng tôi tin tưởng, anh ấy sẽ vì tôi, mà không phân biệt được công tư, dùng thủ đoạn như vậy đối phó với anh.”

Nghe cô nói xong ánh mắt Hàn Tô Duy mê man phức tạp. Hắn chưa bao giờ phát hiện cô thông minh như thế, đem những lời hắn muốn nói, đoán được một cách thấu triệt. Vị Như nhìn nhìn mắt hắn, cảm thấy ngữ khí mình hình như có chút nghiêm trọng, liền đứng trước mặt hắn, cúi thấp nhẹ giọng nói

”Chỉ cần anh có thực lực, tôi tin tưởng nên của anh, thì vẫn sẽ là của anh.”

Hàn Tô Duy ngẩng đầu suy nghĩ một chút nhìn cô

”Vị Như, bỗng nhiên anh có chút hối hận, lúc trước đã buông tay em.”

Một phiến lá rụng nhẹ nhàng rơi xuống bờ vai mềm mại, tinh tế của cô, cô nâng tay cầm lấy, nắm nhẹ trong tay cười cười nói

”Cũng giống như lá cây khi rơi xuống sẽ không quay ngược trở lại. Học trường, ta đi trước. Hẹn gặp lại.”

Cô đi thẳng ra cổng bệnh viện, dưới chân dẫm vô số lá cây, tựa như đi qua năm tháng, đều đã tan biến thành vô số mảnh nhỏ. Mà khi mùa xuân năm sau đến, như những mầm lá mới, đến lúc đó còn có ai nhớ đến những phiến lá khô năm nay.

Vị Như nghĩ phải một lúc lâu nữa Lâm Tế Viễn mới có thể đến, vì thế tâm huyết dâng trào đi đến quầy hàng hạt dẻ rang đường ở gần cửa bệnh viện xếp hàng, trước cô còn khoảng bốn năm người, chờ đến lượt cô, có lẽ anh cũng đến.

Cô vừa đứng yên phía sau có người chạm bả vai cô. Cô ngạc nhiên quay đầu lại, thấy khuôn mặt anh, mày mày rõ ràng, tuy rằng không cười, nhưng ánh mắt sâu lắng ấm áp. Bỗng nhiên cô liền cảm thấy ấm áp trong lòng, kéo tay anh nói

”Anh đến sớm như vậy sao?”

”Ừ. Công việc đã xong, Lục Diệp Quân không thoải mái lắm.”

Vị Như thấy anh cởi áo khoác cầm tay, áo sơ mi hơi hơi cuộn lên một ít, liền nhéo nhéo tay anh hỏi

”Đi bộ nhiều lắm không? có mệt không anh?”

Anh hơi hơi lắc đầu, xoay tay cầm ngược lại tay cô. Phía sau lần lượt có người xếp hàng. Lâm Tế Viễn kéo cô đến trước người mình, đem cô ngăn cách với dòng người phía sau. Trong không khí tản ra một cỗ mùi hương hạt dẻ rang, nhưng cô lại cảm thấy mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh dễ chịu hơn nhiều, rất ấm áp.

Người phía trước mua hơi nhiều, chỉ là đóng gói cũng mất một thời gian khá lâu. Anh chàng cũng ngại, quay đầu hướng mọi người nói

”Ngại quá, toàn công ty tôi phải tặng ca, làm phiền mọi người chờ lâu.”

Vị Như vừa cùng với mọi người cười, lại nhìn nhìn một bên mặt Lâm Tế Viễn

”Nếu không chúng ta không đợi nữa, đi thôi.”

”Không sao. Tôi muốn ăn.”

Anh không yên lòng trả lời, ánh mắt lại trôi về hướng xa xa. Vị Như tò mò nhìn theo tầm mắt của anh, lại không phát hiện ra cái gì, nhưng trên mặt anh lại là bộ dáng lo lắng.

Quay đầu lại, anh đã khôi phục bình tĩnh, cúi đầu hỏi cô

”Bạn học em sao rồi?”

Vị Như cúi đầu không nói lời nào. Anh không hề hỏi thêm chỉ nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô.

Đối diện bên đường là công viên xanh rộng lớn, vừa vặn là cuối tuần, trên mặt cỏ toàn là đầu người, Vị Như lôi kéo Lâm Tế Viễn ngồi xuống ghé dài, giống như hiến vật quý nói

”Hạt dẻ rang đường của nhà này là nổi tiếng nhất thành phố A, em vẫn luôn muốn ăn, nhưng đều không có thời gian tới.”

”Em sẽ không phải muốn ở đây ăn đấy chứ?”

Anh hơi nhíu mày, híp mắt đón ánh mặt trời, mặt trời vẫn chói mắt, trong lòng có chút bất an

”Có vấn đề gì sao?”

Anh nhìn quanh bốn phía

”Nơi này...Có rất nhiều người...”

”Tướng ăn của em cũng không quá khó xem mà.”

Vị Như lơ đãng cười cười

” Thừa dịp còn nóng ăn luôn thôi, lạnh ăn không ngon.”

Cô vừa nói vừa đưa túi giấy tới trước mặt anh. Anh không nhận hạt dẻ, chỉ nhìn nhìn bàn tay mình

” Tôi vừa mới từ công trường về, tay bẩn lắm..”

” Được rồi, em giúp anh bóc còn không được sao.”

Cô oán trách chọc chọc cánh tay anh, sau đó chuyển tâm cúi đầu bóc hạt dẻ, bóc xong một hạt liền đưa đến miệng anh

” Ăn ngon chứ?”

” Ừ.”

Anh gật gật đầu. Vị Như cúi đầu tiếp tục bóc, chính mình ăn một hạt, khoa trương kêu lên

” Thật là ngọt nha, vừa thơm vừa bở, không uống phí hai mươi phút chúng ta xếp hàng đâu.”

Cô cười cực vui vẻ, giống như một đứa nhỏ ngây thơ. Lâm Tế Viễn xoay mặt nhìn cô, trong mắt hiện lên một tia sảo nảo, bất đắc dĩ thở dài, vươn tay cầm lấy túi giấy cô đặt trên đầu gối, ôm bả vai cô, chậm chạp nói

” Vị Như, em không vui thì đừng miễn cưỡng cười.”

Cô giật mình, nhận ra anh nói gì, cảm xúc bỗng nhiên không thể che giấu. Cô vốn không muốn trước mặt anh lộ ra bộ dáng thương tâm, cảm thấy thực dọa người, cũng không muốn anh không vui. Nhưng anh lại phát hiện sớm như vậy.

Cô cúi đầu tựa vào vai anh, nhìn mấy đứa nhỏ chạy nô đùa ở trước mặt, tâm tình càng trầm trọng.

” Tế Viễn, người bạn học đó...trước kia mỗi khi hệ chúng ta muốn làm tiệc liên hoan, đều là hắn độc tấu đàn dương cầm, lại là đội trưởng đội bóng, trong trường có rất nhiều cô gái thích hắn. Anh nói xem vì sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy chứ?”

Giọng nói của Lâm Tế Viễn nhẹ nhàng truyền đến tai

” Ông trời vẫn luôn tàn nhẫn như vậy.”

Anh cúi đầu, chậm rãi vuốt về mái tóc dài của cô.

” Ông trời...đối với anh cũng có chút tàn nhẫn.”

Cô vòng tay quanh thắt lưng anh, có chút giọng mũi thì thảo nói. Cô nhìn anh mặc quần dài màu đen, thoải mái lại hoàn mỹ, thon dài mà rất hợp dáng, vì thế không nhận được sờ sờ chân của anh. Đáy lòng anh có chút lạnh, lại thản nhiên như cũ nói

” Không đâu. Ông trời đem em đến cho tôi, rất hào phóng.”

Cô nhếch khóe môi nở nụ cười yếu ớt

” Vậy anh không rời khỏi em. Không được sinh bệnh, không được chết, ít nhất sống đến trăm tuổi, vĩnh viễn cùng em.”

Nói xong chính cô cũng có chút ngây ngốc. Cô không biết như vậy là sao, thế nhưng lại chủ động nhắc tới vĩnh viễn về sau. Cô ngẩng đầu, nhìn hai tròng mắt đen nhánh của anh, như là có chút suy nghĩ. Có lẽ cô rất đường đột, dễ dàng nói vĩnh viễn như vậy, làm sợ anh sao?

Cô ngượng ngùng muốn nói gì đó, bỗng nhiên anh mở miệng

” Tôi không làm được.”

Cô kinh ngạc một chút, ngồi ngay ngắn nhìn anh, biểu tình trên mặt anh trấn định lại lý trí, thậm chí có một chút lãnh đạm. Anh nhìn nhìn cô, tiếp tục mở miệng, đầu ra đẩy nói

” Tôi không sống được đến một trăm tuổi.”

Cô vốn chỉ tùy tiện nói, lại không nghĩ rằng, anh thật sự cự tuyệt cô, không nhận được nhủ mảy oan giận

” Em chỉ tùy tiện nói, anh nghiêm túc như vậy làm gì..”

” Chuyện tôi không thể thực hiện được, làm sao có thể tùy tiện đáp ứng em?”

Anh nghiêm mặt nói. Vị Như mơ hồ cảm thấy anh nói có chút đạo lý, không tìm được lời phản bác anh, nhưng lại cảm thấy cực kỳ mất hứng, đành cúi

đầu, râu rĩ không vui nhìn ngẩn người nhìn mặt đất.

”Như Như.”

Anh vươn tay một lần nữa nắm bả vai cô, nhẹ giọng nói

”Trên thế giới này, không người nào có thể cam đoan có thể vĩnh viễn sống cùng em, yêu em, cho dù tôi có nói như vậy, cũng chỉ là đang nói dối em.”

Biết rõ anh nói là sự thật, nhưng trong lòng Vị Như vẫn có chút bất mãn, cũng không nói gì, cúi đầu nghịch ngón tay anh, nghịch rồi lại nghịch, nhìn không được giờ cánh tay anh, để ngón tay thon dài cân xứng đó che trước mắt cô, che đi chút ánh mặt trời chói mắt, chỉ còn nhìn thấy làn da trắng nõn, đường cong ngón tay rõ ràng.

”Lâm Tế Viễn, đã có ai nói qua, anh lý trí đến mức làm cho người ta chán ghét?”

Cô nhìn đường chỉ tay của anh thờ dài.

“...Không có.”

”Anh nhìn đường sinh mệnh của anh xem, hình như rất dài rất dài nhé, anh làm sao biết được anh không sống đến một trăm tuổi.”

Cô buông tay anh nghiêm trang nói

”Em ngay cả chỉ tay cũng biết xem sao?”

Anh hoài nghi hỏi

”Vâng, một chút. Hồi đại học lúc nhàm chán cùng bạn chung phòng ngủ học qua. Bà cô ấy là thầy tướng chuyên nghiệp, rất lợi hại, anh xem, đây là đường sinh mệnh.”

Cô cúi đầu ở trên bàn tay anh viết viết vẽ vẽ

”Đường sinh mệnh của anh dài như vậy, xem ra em sẽ chết sớm hơn anh.”

Lâm Tế Viễn cười cười

”Nếu là thật như vậy thì tốt lắm.”

”Anh hy vọng em chết sớm sao?”

Cô làm bộ tức giận nhìn anh. Anh nhìn chăm chú vào mắt cô nói

”Đương nhiên không phải. Tôi chỉ mong mình có năng lực luôn ở bên em, cho đến khi nào em rời khỏi tôi mới thôi.”

Cho tới bây giờ chưa bao giờ cô nghe anh trực tiếp thổ lộ như vậy, trong nháy mắt liền cảm thấy đáy lòng dâng lên một ngọn lửa, đem cả người, toàn bộ thế giới đều tan chảy trong đó.

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt cô cuối cùng đã có chút ý cười ấm áp, xóa đi vẻ lo lắng ban đầu, đáy mắt lưu chuyển, giống như hai viên ngọc đẹp nhất, ánh sáng ngọc lan tỏa, sáng ngời ấm áp. Theo bản năng anh liền cúi xuống hôn môi cô, giống như nam sinh trẻ tuổi trúc trắc, tại nơi này dưới cái nhìn của nhiều người, không thể khắc chế tình cảm của mình, cũng không thể bảo trì lý trí vốn trước sau như một.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Hai người ngồi trên bãi cỏ hưởng thụ ánh mặt trời, lúc mặt trời xuống núi, người chung quanh bắt đầu tản đi, sắc trời cũng dần dần đen tối. Tiếng động ồn ào dần dần tan biến, rất nhanh cái se se lạnh của buổi tối thay thế. Vị Như đứng dậy, vươn một bàn tay đến trước mặt anh

”Chúng ta đi thôi, trời đã tối rồi.”

Lâm Tế Viễn vẫn nắm chặt tay cô, ngồi yên, ngẩng đầu hỏi

”Đi đâu?”

”Mời anh một bữa cơm ăn no căng bụng. Nhân sinh đắc ý tu tẩn hoan, đừng sử kim tôn đối không nguyệt (đại ý là: con người sống trên đời nên biết hưởng thụ cuộc sống, rượu không nên chỉ cất trong bình thủy tinh, uống rượu ngắm trăng cùng bạn bè là cái thú.)

” Hóa ra em khoa tiếng Trung? Tôi vẫn nghĩ em khoa tiếng Đức chứ.”

Anh không cười, chỉ nhướn hàng lông mày có chút hứng thú

” Sao nào? học ngoại ngữ liền không thể dất lưng vài câu thơ cổ à?”

Cô nói xong mới phát hiện chính mình thế nhưng học kiểu nói châm chọc, khiêu khích lúc trước của anh. Anh có chút giật mình, sau đó bất đắc dĩ lắc lắc đầu, khóe miệng cười nhẹ.

” Có lạnh không?”

Anh đứng bên cạnh, cúi đầu hỏi cô

” Có một chút.”

Cô sát lại gần anh hơn, đi sóng vai bên cạnh, giống như muốn chia sẻ một ít ấm áp

” Cho nên dẫn anh đi một nơi tốt, sẽ không lạnh.”

Đó là quán bar nhỏ phong cách Đức, có đa dạng kiểu dáng cốc uống bia của Đức, đồ ăn gì đó cũng không nhiều, hương vị cũng chỉ xem như bình thường, tiết mục ca múa đặc sắc của Đức biểu diễn trên sân liên tục. Không khí náo nhiệt mà ấm áp, chung quanh rất nhiều người ngoại quốc, cùng những đôi tình nhân, trên mặt mọi người đều là nụ cười. Cô dẫn anh đến nơi này vì bầu không khí vui vẻ nơi đây.

Vị Như ngồi ở trên ghế cao quầy bar, vỗ vỗ bả vai Lâm Tế Viễn cười nói

” Ông chủ quán này là đàn anh của em ở trường học, đây là nghề tay trái của anh ấy, anh ấy quen biết em, có thể giảm hóa đơn. Anh muốn ăn gì cứ gọi tự nhiên, em mời.”

” Ừ.”

Anh vừa cúi đầu xem thực đơn, có chút lơ đãng nói

” Còn không phải dùng tiền lương tôi phát cho em sao.”

” Hừ.”

Cô bất mãn lườm anh một cái, lập tức gọi liền hai cốc bia lớn

” Em có thể uống nhiều như vậy sao?”

Lâm Tế Viễn nhìn cốc bia lớn, nghi ngờ hỏi cô

” Uống không hết thì bỏ, dù sao ông chủ rất tốt với em, phát tiền lương quá nhiều, em tùy tiện tiêu xài cũng không hết.”

Cô cực kì phóng khoáng nói. Cô chỉ uống hơn nửa cốc mặt liền hồng khác thường, Lâm Tế Viễn thấy thế nói gì cũng không chịu cho cô uống nữa. Cô vốn cũng có chút choáng váng, nhìn sắc mặt anh dần dần âm trầm, cuống quýt ngoang ngoãn nghe lời, tự giác đi về nhà. Lúc ở trong xe, cô làm xấu tựa hẳn vào người anh, không chịu ngồi ngay ngắn, anh đành dùng hai cánh tay ôm cô thật chặt, nhìn hai má cô đỏ bừng, thế mà lại cảm thấy có một loại phong tình đặc biệt. Đầu cô ở trên cổ anh cọ tới cọ lui, chọc anh từng đợt từng đợt ngứa ngứa, muốn tách khỏi, lại luyến tiếc ấm áp, đành chịu để cô làm nũng, nghe cô lúc có lúc không nói một vài chuyện linh tinh vụn vặt

” Đêm nay, em vui vẻ chứ?”

Ngon đèn ở cửa mờ nhạt, anh nhìn ánh mắt cô có chút mê man, giọng nói như có nam châm thu hút.

” Ừm.”

Cô tựa vào vách tường cạnh cánh cửa, gật gật đầu cười nhìn anh

” Anh thì sao?”

Có lẽ bởi vì tác dụng của cồn, ánh mắt cô phá lệ sáng ngời, giống như hồ nước trong suốt, nhu hòa.

” Còn thiếu chút nữa.”

Anh vừa nói từ từ bước đến gần cô, hai tay bắt lấy thắt lưng cô, không nói tiếp cúi đầu hôn xuống.

Hơi thở của anh luôn luôn nhẹ nhàng, khoan khoái, sạch sẽ, lúc này lại có chút mùi vị của cò, không gay mũi, ngược lại có mùi thơm mê hoặc lạ lùng.

Cô không tự giác kiễng chân, vươn tay ôm lấy cổ anh, cả người liền dính sát vào người anh.

Môi cô có vị hơi ngọt, ẩm áp ướt át, khiến anh trần trọc cuốn lấy đầu lưỡi cô mút lấy, kìm lòng không được vươn tay nâng đầu cô, thầm nghĩ muốn tới gần, tới gần, gần thêm chút nữa.

”Tê Viễn...”

Trong lúc vô tình cô thốt ra tên anh, anh mở mắt trong một giây, thấy cô đang nhắm mắt, dưới ngọn đèn vàng, làn da trắng nõn trong suốt, làm nổi lên vẻ mặt ửng đỏ, tản ra ánh sáng mê người, chỉ trong nháy mắt, anh liền cảm thấy cả người nóng lên. Cuối cùng không kiềm chế được, gắt gao đem người cô dính sát vào tường, nâng tay, bối rối vội vàng cởi cúc áo sơ mi.

Nụ hôn nóng bỏng, hơi thở ẩm áp đặc trưng trên người anh, sớm làm cô mềm nhũn tựa vào tường, tim đập nhanh đến nỗi không thể hô hấp. Chưa bao giờ nghĩ tới chuyện từ chối anh, chưa bao giờ nghĩ tới muốn chống cự lại, cô vốn thương anh, mãnh liệt mà chân thật, trái tim cũng được, thân thể cũng được, đều cố chấp chờ anh lâu như vậy, vì anh đón chào.

Tay anh vừa tiến tới cúc áo thứ hai, liền nghe thấy tiếng chuông di động của mình mạnh mẽ vang lên. Động tác của anh ngừng lại trong chớp mắt, sau đó lại không chút do dự tiếp tục. Tiếng chuông cứ bất khuất vang lên, bình thường vốn chỉ là âm thanh linh đình, bây giờ nghe vào lại cực kì giết phong cảnh.

Tiếng chuông vang thật lâu, rốt cục ngừng lại, hai người thờ phào, vốn tinh thần vừa tập trung một lát, tiếng chuông lại tiếp tục vang lên. Anh nhú nhú mày, vốn không muốn để ý đến nó, lại nghe thấy cô nhẹ giọng bên tai

”Anh nghe điện thoại trước đi, muộn như vậy, nói không chừng có việc gì gấp.”

Lâm Tê Viễn đành phải vươn một tay lấy điện thoại, tay kia rất tự nhiên ôm thắt lưng cô. Vị Như tựa vào người anh, đem đầu chôn vào bả vai anh, nghe giọng nói anh, càng ngày càng trầm thấp, càng ngày càng lạnh như băng.

”Được, tôi đã biết. Chờ tôi nửa tiếng.”

Cuối cùng anh nói một câu, tắt điện thoại, đứng thẳng người, không nói lời nào, biểu tình có chút xấu hổ.

”Có việc gấp cần anh giải quyết sao?”

Cô biết anh ngại nói, đơn giản nói hộ anh

”Có phải anh muốn qua đó không?”

”Là Chu Kỳ...”

Anh cúi đầu, bắt đầu giúp cô cài cúc áo.

”Vâng, trừ ông ấy, còn ai dám nửa đêm tìm anh, bắt anh đi làm việc.”

Cô cười cười

”Em đưa anh đi.”

”Em say rượu còn dám lái xe?”

Bỗng nhiên anh trừng mắt với cô.

“...Anh đi một mình thôi.”

Lâm Tê Viễn gật gật đầu, cúi người hôn hai má cô, động tác mềm nhẹ mà triền miên.

”Đừng ngủ vội.”

Giọng nói của anh mềm mại nhẹ nhàng như vậy, lại làm cho cô bỗng nhiên đỏ bừng cả mặt.

Vị Như nhìn anh rời đi, không biết có phải tác dụng của cò hay không, phát giác mặt mình nóng như lửa. Vừa tắm rửa, lại không kiềm chế được cười ngây ngô.

Bây giờ nhớ lại lần yêu đường trước kia, giống như một đoạn thời gian yêu đương tuổi trẻ, giống như dòng suối nhỏ, bằng phẳng không gợn sóng, tuy rằng lúc đấy cảm thấy đơn thuần tốt đẹp như vậy, thuận lý thành chương. Thế nhưng tình yêu bây giờ lại giống như đại dương vô hạn, rộng lớn, cơ hồ đem cả người cô bao phủ trong đó. Cảm giác đó làm cô càng ngày càng tin tưởng, đây mới là tình yêu chân thật.

Vị Như vừa đi ra vừa sấy tóc, liền nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên

”Làm sao mà lại nhanh như vậy đã...”

Giong nói cô tràn đầy vui vẻ, một khắc nhìn thấy người ở cửa liền im bật, cô chỉ nói một nửa, liền đứng lặng ở đó, cùng người kia hai mặt nhìn nhau một hồi, vội giặt mình lại, có chút do dự hỏi

”Hàn Tô Duy, anh tới đây làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

“Không phải Lâm Tế Viễn mới đi khỏi đây sao?”

Hàn Tô Duy đứng trước cửa khoanh tay hỏi. Vị Như nhú nhú lông mày

”Làm sao anh biết anh ấy mới đi? Anh đến đây từ lúc nào?”

”Buổi chiều hôm nay, bên anh mới báo một phương án mới cho dự án ALPHA cho bên em”

Anh ta thần nhiên nói, nhưng ngữ khí lại có vẻ công thức hóa

”Giá lần này có lẽ đã đến mức quy định của công ty em. Cho nên đại khái anh ta vội vã đi xem phương án mới.”

”Như thế thì sao?”

Lông mày cô càng nhú chặt, trễ như vậy anh ta chờ ở đây chỉ vì nói chuyện công việc?

”Nếu lần này anh ta vẫn không chịu ký hợp đồng cùng chúng ta, chỉ có thể chứng minh, anh ta vì em, có ý định gây khó khăn cho tôi, lời em nói anh ta công tư phân minh, rõ ràng chỉ là chuyện cười.”

Anh ta đứng ở cửa, đối mặt nói với cô những lời này, thái độ lý trí, biểu tình tao nhã như bình thường, nhưng cô càng nghe càng cảm thấy chói tai

”Tôi đã nói rồi, tôi tin tưởng anh ấy không phải loại người như vậy.”

Tâm tình cô vốn rất tốt, đã bị anh ta quấy rầy biến mất hoàn toàn, chỉ có thể dựa vào khung cửa, không có sắc mặt tốt nói

”Huống hồ, cho dù anh ấy thật sự như vậy thì đã sao? Nếu anh ấy thực sự quyết định như vậy, tôi cũng không có biện pháp gì.”

Cô chỉ nghĩ đến Hàn Tô Duy tìm đến cô là vì muốn cô ở trước mặt Lâm Tế Viễn, nói chuyện hộ Hàn thị, chẳng qua với thân phận hiện tại của cô, tình huống của cô làm sao có thể vì anh ta đắc tội Lâm Tế Viễn?

”Vị Như.”

Hàn Tô Duy bước lại gần, cười khổ một chút nói

”Em nghĩ rằng anh đến tìm em là vì muốn em hỗ trợ?”

Cô hoài nghi ngẩng đầu nhìn anh ta, vẻ mặt như hỏi không phải sao

”Đối với Hàn thị mà nói, thiếu hợp đồng này, quả thật có chút khó khăn. Chẳng qua đối với em mà nói, lại...”

Anh ta nhìn cô, bỗng nhiên có chút ảm áp

”Nếu anh ta thật sự không quên được chuyện của chúng ta, em lại đang ở bên anh ta, làm sao có thể hạnh phúc?”

Nhất thời cô đứng ngây người ở đó, trước mắt mờ mịt. Cô thật sự không muốn thừa nhận, những lời anh ta nói là sự thật.

”Vị Như, anh thừa nhận anh có lo lắng cho công ty, nhưng lo lắng cho em cũng là thật.”

Anh ta nhìn cô không phản ứng, hạ thấp giọng, nhẹ nhàng nói

” Lâm Tế Viễn, anh ta...”

Không cần anh ta nói cô cũng hiểu được, cô yêu người đó, là Lâm Tế Viễn, là nam nhân kiêu ngạo cường đại Lâm Tế Viễn. Cô không biết, nếu cô yêu người đàn ông khác, có phải sẽ dễ dàng hơn một chút, nhưng cô biết, muốn cho Lâm Tế Viễn hoàn toàn buông bỏ gánh nặng trong lòng, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy. Cô nhớ rõ dấu hôn kia ở trên người cô hơn hai tuần lễ, khắc sâu rõ ràng như vậy, làm cô có chút sợ hãi.

Cô cứng người một lát, dần dần khôi phục lý trí, nâng tầm mắt nghiêm túc nói

” Anh ấy giữ trong lòng cũng được, không bỏ xuống cũng được, đây là chuyện của hai người bọn tôi, tôi không muốn người khác đến làm phiền mình.”

Tĩnh tĩnh cô luôn luôn dịu dàng, đã nói đến mức như vậy, xem như không chút lưu tình muốn hạ lệnh đuổi khách, nhất thời anh nghẹn lời, chỉ yên lặng nhìn cô.

Trầm mặc một lúc, bỗng nhiên anh ta nở nụ cười nhạt

” Vị Như, chúng ta hiện tại giống như là ngồi cùng một thuyền?”

Cô do dự một chút, tuy rằng đối với anh ta không cảm thấy phiền lòng lắm, nhưng không hiểu sao lại có chút buồn cười. Bọn họ đều đang chờ cái quyết định của Lâm Tế Viễn, mỗi người đều có lòng riêng của mình, trong lòng cô bỗng nhiên hiện lên cảm giác hy vọng kỳ quái, hy vọng Lâm Tế Viễn lần này đừng làm cô thất vọng, có thể thật sự chứng minh, tình yêu của cô, có thể làm cho anh buông bỏ khúc mắc trong lòng.

Sau khi Hàn Tô Duy đi về rồi, Vị Như ngồi trên ghế sofa ngẩn người, tâm tình có chút phức tạp, cũng có chút bất an, trong tay cầm di động vô ý thức ấn vài con số, nhưng ánh mắt vẫn ngây ngốc nhìn ra cửa.

Bỗng nhiên trong di động truyền đến giọng nói của Lâm Tế Viễn, làm cô giật mình, nhìn nhìn màn hình mới phản ứng lại, hóa ra vừa rồi trong vô thức cô ấn đến cuộc trò chuyện vừa gọi, lại lơ ngơ ấn dãy số của anh.

Bên kia không nghe thấy giọng nói của cô, liền alo mấy tiếng, cô nhanh chóng nghe máy.

” Tế Viễn...”

” Sao này giờ không nói gì?”

Nghe thấy giọng nói của cô, cuối cùng anh cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

” Em...” Cô nói quanh co một chút

” Chẳng may ấn nhầm, liền gọi đến số của anh. Anh...bên đó xong việc chưa vậy?”

” Sắp xong rồi.”

Hình như anh đang đứng ở một nơi gió lửa rất mạnh, tiếng gió xuyên qua phone, ù ù truyền đến, giọng nói của anh có chút mơ hồ không rõ.

” À, được, vậy...”

Cô vốn muốn nói “ vậy em chờ anh”, nhưng đến miệng lại bỗng nhiên nói không nên lời, đành sửa miệng nói

” Vậy anh đi đường cẩn thận, gió lạnh, lúc đi ra ngoài nhớ mặc áo khoác.”

” Ừ.”

Anh gác điện thoại, liền cảm thấy cửa sổ tầng 15 đang mở bên cạnh, gió thổi từng đợt, thật sự có chút lạnh. Nhưng anh cần rét lạnh như vậy để bảo trì thanh tỉnh, giống như không khí lạnh tiến vào cơ thể, dần dần mang đi một chút lo lắng bất an ở đáy lòng anh.

Cửa ban công bị người đẩy ra, Lục Diệp Quân thò đầu vào dò xét.

” Tế Viễn, tớ đi về trước đây.”

” Ừ.”

Lâm Tế Viễn quay mặt lại gật gật đầu, xoay người ngồi trở lại bàn làm việc, nghĩ nghĩ, lại đứng dậy rồi đi ra ngoài, ấn thang máy đi xuống phòng vật tư tầng 9. Ban đêm thứ bảy, toàn bộ tòa nhà, trừ bỏ tầng 1, cũng chỉ có nơi này còn sáng đèn. Anh đi đến căn phòng ghi “ Giám đốc vật tư Chu Kỳ”, đẩy cửa bước vào

” Tế Viễn.”

Chu Kỳ giống như vẫn luôn luôn đang chờ anh, chỉ nâng cằm lên, chỉ chỉ ẩm trà phổ nhị đã pha xong.

Lâm Tế Viễn lấy chén trà trên bàn, rót trà vào chén, cầm ở trong tay, lại thật lâu không uống, thật lâu sau, anh buồn chén trà, ngồi ngay ngắn, giọng nói không lớn, lại chân thật đáng tin nói

”Lần này, chúng ta vẫn không thể ký với Hàn thị.”

”Ngươi vẫn cảm thấy lo lắng?”

Chu Kỳ giống như là dự đoán được anh sẽ nói vậy, rõ ràng là câu hỏi, lại không có khẩu khí nghi vấn.

”Vâng.”

Lâm Tế Viễn dựa lưng vào ghế dựa, đêm đã khuya, anh cũng có chút mệt mỏi, tuy rằng là cuối tuần, nhưng hôm nay so với bình thường càng thêm bận rộn, từ từ cảm giác được thể xác và tinh thần mệt mỏi.

”Cũng được, nếu cháu đã cảm thấy không đúng, vậy chúng ta không thể mạo hiểm.”

Chu Kỳ chỉ gật gật đầu.

”Nhưng mà, cháu có thể giải thích cho ta một chút được không, cuối cùng là điều gì làm cho cháu cảm thấy lo lắng?. Rõ ràng lần này Hàn thị có chuẩn bị mà đến, tất cả phương án, cơ hồ đều là không chê vào đâu được.”

Lâm Tế Viễn cúi đầu, nhìn lá trà nổi giữa nước trà đỏ sậm trong chén, mới bình tĩnh nói

”Bởi vì tất cả phương án của bọn họ đều, rất hoàn mỹ.”

Anh dừng lại một chút, giống như sắp xếp từ ngữ.

”Phương án phức tạp như vậy, thế mà không tìm thấy một chút vấn đề nào, thậm chí ngay cả báo giá đều vừa vặn phù hợp với ý định của chúng ta, đây không phải trùng hợp, lại không phải bản lĩnh của bọn họ, chỉ có một đáp án...”

Anh nói một nửa, liền ngừng lại, nâng chén trà chậm chạp uống một ngụm, hình như trà có chút chua, khiến cho anh hơi hơi nhú nhú mày.

Nghe anh nói xong, Chu Kỳ cũng chậm chậm lâm vào trầm tư, hai người cách một cái bàn, đều đang cầm một cốc trà, ngồi đối diện hồi lâu.

”Cháu đã quyết định, vậy cứ như vậy đi.”

Chu Kỳ hồi thần trước, đi đến trước mặt anh, vỗ vỗ bờ vai anh

”Không còn sớm, về thôi. Con gái của tôi còn đang ở nhà chờ bữa khuya của tôi đấy.”

Ông vừa nói vừa nở nụ cười hạnh phúc. Lâm Tế Viễn cũng mỉm cười một chút, chẳng qua nụ cười kia giống như vẫn có vô số băn khoăn cùng phiền muộn.

Tầm đêm ngoài đường dần dần nổi gió to lên, lá rụng ven đường bị gió cuốn, một mảnh hỗn độn, thậm chí thỉnh thoảng có vài mảnh lá cây theo con gió bay vào trong xe qua cửa kính đang mở.

Lâm Tế Viễn xuống xe, ngẩng đầu nhìn cửa sổ nhà cô, nơi đó có ngọn đèn nhỏ màu vàng, ở trong màn đêm tối đen, sáng ngời ấm áp, giống như có một người vì anh bật đèn, chờ đợi anh trong đêm

Anh đứng dưới lầu, nhìn ngọn đèn kia, dần dần không còn thấy lạnh lẽo, bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, đứng ở dưới lầu gọi điện thoại cho cô

”Vị Như, em đã ngủ chưa?”

”Chưa đâu.”

Giọng nói mềm mại ngọt ngào của cô truyền qua tai nghe, giống như nhẹ giọng nỉ non

”Anh đang ở đâu? có phải đã xong việc không?”

”Tôi...”

Anh vừa muốn trả lời, lại nhìn thấy một dáng người đi ra khỏi thang máy, người kia mặc một chiếc áo gió màu đen, thân hình cao lớn, vừa đi vừa đánh bật lửa, ngọn lửa sáng trong nháy mắt, chiếu sáng khuôn mặt của anh ta.

Nhất thời, Lâm Tế Viễn cảm thấy đáy lòng phát lạnh, cả người giống như bị sét đánh cứng đờ, ngay cả nhịp tim cũng đập chậm khác thường.

” Anh sao thế?”

Bỗng nhiên cô không nghe thấy tiếng nói của anh, lo lắng hỏi han. Anh chỉ ngẩn ngơ một lát, rất nhanh khôi phục trấn định

” Tôi...có lẽ còn một, hai tiếng nữa mới xong, em ngủ trước đi.”

” Trẻ như vậy sao? Vậy...anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút nha.”

Giọng nói của cô hiển nhiên có chút thất vọng

” Ừ.”

” Ngày mai...”

Cô do dự một chút

” Ngày mai em đã cùng bạn bè hẹn đi đánh cầu....có lẽ sẽ...”

” Ừ, ngày mai tôi cũng có chuyện, thứ hai gặp ở chỗ làm cũng được.”

Anh cố gắng giữ vững lý trí trả lời cô

” Được, vậy...”

” Mọi người còn chờ tôi, tôi gác máy trước.”

” Vâng, vậy....bye bye.”

” Ừ.”

Anh cúi đầu lên tiếng, giống như bình thường, rất nhanh nói lời tạm biệt, tắt điện thoại, nhưng vẫn không cất điện thoại, cứ như vậy nắm chặt trong tay, ngay cả đầu ngón tay cũng hơi hơi run run.

Anh đứng trong gió đêm, lại lần nữa ngẩng đầu lên, thấy ngọn đèn kia rất nhanh đã được tắt đi, âm áp nơi đáy lòng, cũng theo ngọn đèn tắt đi kia, bỗng dưng biến mất không tung tích

Trên đường trở về, anh cầm di động nhìn mãi một bức ảnh. Đó là lúc ở quán bar, anh lặng lẽ chụp được, cô khi đó bị ông chủ quán bar, vốn là bạn học kéo lên trên sân khấu hát, bài hát là tiếng Đức, anh nghe không hiểu lời, chỉ là nhìn cô đứng ở trên sân khấu nhỏ, giống như có chút thẹn thùng, cúi đầu lẳng lặng hát, biểu tình điềm đạm mà tự nhiên, đèn chớp treo trên trần nhà, chiếu thẳng vào người cô, xinh xắn dịu dàng. Hát đến câu “ich liebe dich”, bỗng nhiên cô ngừng đầu, tìm được ánh mắt của anh dưới sân khấu, thân nhiên nở nụ cười

Rất nhiều lần anh nhìn, mỗi lần đều vì chờ một câu “ich liebe dich” kia của cô, cùng với cái nhìn về phía anh ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần* (Như Xa, Như Gần) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Sân thượng tầng 15, rất ít người qua lại, là một nơi nghỉ ngơi tốt, nếu gió không lớn như vậy, là một nơi hẹn hò lý tưởng, chẳng qua hiện tại Vị Như đứng ở nơi cao nhất lại trống trải này, một chút tâm tình nói chuyện yêu đương cũng không có. Gió không ngừng thổi loạn tóc cô, cô chỉnh tóc lại liên tục, nhưng vẫn không thể chỉnh tề, liền mặc kệ đầu tóc che khuất tầm nhìn.

” Tiểu Kiều.”

Cô nghe thấy có người phía sau gọi cô, cô liền quay lại nhìn xem, làm bộ thoải mái cười cười

” Lục tổng.”

Lục Diệp Quân đến gần, có chút khó hiểu hỏi

” Hôm nay có chuyện gì à, sao lại tìm tôi vậy?”

” Lục tổng, tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Vị Như đứng song song với Lục Diệp Quân, nhìn biển quảng cáo đối diện bị gió thổi phấp phất, hơi do dự một chút, liền trấn định nói

”Lục tổng, có lẽ tôi không nên nhúng tay, càng không nên tìm anh đến hỏi chuyện, chẳng qua...”

Cô tạm dừng một lát, như là nói không nên lời

”Em hỏi đi, nếu là chuyện tôi biết, có nói sẽ nói cho em biết.”

Lục Diệp Quân cười cười như là cổ vũ cô. Cô hơi nhếch miệng, miễn cưỡng nở nụ cười

”Hạng mục ALPHA lần này, một nhà cung cấp như nào là thích hợp nhất?”

Lục Diệp Quân không nghĩ tới cô lại trực tiếp hỏi như vậy, há miệng, muốn nói lại thôi.

Vị Như xoay mặt nhìn anh ta

”Không phải lúc họp Lâm tổng nói tính ký hợp đồng với công ty kia, đúng hay không?”

Ánh mắt Lục Diệp Quân lóe sáng một chút, nhưng rất nhanh liền bình thường trở lại

”Đúng, thích hợp nhất chính là công ty đó, là Hàn thị.”

Thật ra, trước khi mở miệng hỏi, trong lòng cô cũng đã có đáp án. Cô không ngờ, ở bên cạnh Lâm Tế Viễn một thời gian không ngắn, cho dù nghiệp vụ chuyên nghiệp cô chưa rõ ràng lắm, chỉ là bình thường lúc họp để ý quan sát một chút cũng hiểu được một vài phần.

Chỉ là, cô muốn được xác nhận chính xác, cũng muốn tìm hiểu lý do của anh

”Vì sao?”

Cô lấy lại bình tĩnh, tiếp tục hỏi. Lục Diệp Quân nghĩ nghĩ hai giây, liền mở miệng nói

”Hạng mục lần này, là hạng mục về điện tử đầu tiên của Hoàn Viễn, hiện tại thị trường này cạnh tranh cực kì kịch liệt, sản phẩm còn chưa có sẵn, các công nghệ cốt lõi có khả năng bị tiết lộ cho đối thủ cạnh tranh, làm cho toàn bộ hạng mục thất bại. Mà bộ phận chip được coi là bộ phận quan trọng nhất. Hàn thị ở phương diện này có nhiều kinh nghiệm cũng thành công, hơn nữa vẫn thường xuyên có quan hệ hợp tác với Hoàn Viễn. Trong tất cả những nhà cung cấp thì đáng tin cậy nhất. Về phần kinh tế và thực lực, còn có báo giá lần này, chỉ là nhân tố không quan trọng.”

”Vậy...vì sao anh ấy muốn ký lại không phải Hàn thị?”

Vị Như lẩm bẩm, thật ra cô hy vọng những lời Lục Diệp Quân nói đều không có đạo lý, rất hy vọng anh ta nói Hàn thị là nhà cung cấp tệ nhất, nhưng cô biết rõ, những lời anh ta nói đều là thật, không riêng gì anh, tất cả những người khác của hạng mục, đều có cùng ý nghĩ với anh ta, trừ người kia...

”Tiểu Kiều....tôi cũng từng khuyên cậu ấy rất nhiều, nhưng cậu ấy không nghe. Em cũng biết một khi tính bướng bỉnh của cậu ấy nổi lên, ai dám nói không...”

Lục Diệp Quân không trả lời câu hỏi của cô, cùng cô hứng gió lạnh, vẻ mặt nghiêm túc nói

Vị Như không biết nên tiếp tục câu chuyện như nào, có lẽ cô không nên hỏi tới chuyện này, vốn dĩ cô cũng muốn làm như không biết chuyện gì, tùy ý anh muốn làm gì thì làm, dù sao, anh mới là tổng giám đốc của Hoàn Viễn. Cô chẳng qua chỉ là trợ lý nhỏ nhỏ thôi, nhưng trong lòng cô, dần dần bắt đầu thất vọng, khẩn trương, không yên tâm chiếm lấy.

Lục Diệp Quân thấy cô không nói lời nào, giọng nói từ từ nghiêm trọng

”Tôi quen biết Tế Viễn đã mười mấy năm, chưa từng thấy cậu ấy khư khư cố chấp như vậy, ai khuyên cũng không được. Việc đã đến nước này, chỉ còn hai ngày nữa là ký hợp đồng, tôi hy vọng cậu ấy có mắt nhìn, cho một quyết định đúng đắn, nếu không, chưa nói đến mấy trăm vạn tiền đầu tư, tất cả hạng mục....Đó là mấy ngàn vạn đấy...”

Tâm tình Vị Như giống như dần dần chìm vào vực sâu hắc ám. Bầu trời vốn đang trong xanh, bỗng nhiên cũng dần dần u ám, đài khí tượng dự báo cuối tuần sẽ bắt đầu mưa, nhưng hôm nay mới thứ hai, mưa vẫn chưa rơi xuống, nhưng trời mưa luôn là do tích tụ một chút khí nóng một.

Anh thế mà lấy mấy ngàn vạn sinh ý để giận dỗi? Anh vẫn là người lý trí Lâm Tế Viễn cô quen biết sao?

Cô càng suy nghĩ càng thấy đau đầu, ngày cả Lục Diệp Quân rời đi lúc nào cũng không biết, bỗng nhiên bị tiếng chuông di động làm giật mình. Cô cúi đầu nhìn di động, từ từ nghe máy

”Chị.”

Đinh Ly Tình hình như không nhận ra âm thanh của cô có chút khác lạ, chỉ mãi nói chuyện

”Vị Như, lần trước có phải em muốn chị nghe ngóng về chuyện của một người ở đoàn kịch Con sao? Vừa vận bằng hữu của chị đến thành phố A diễn xuất hai ngày, gặp mặt chị liền giúp em hỏi thăm.”

“....Vâng.”

Vị Như sừng sốt một chút, mới nhớ ra cô ấy đang nói gì, chẳng qua hiện tại cô làm sao có tâm tình quan tâm chuyện của mẹ anh?

”Bạn chị nói trước đây, Hứa Tuệ Anh là diễn viên hạng nhất, năm đó tỏ sáng cực kì, hơn nữa không riêng gì khả năng diễn xuất, quan hệ với mọi người cũng tốt, tất cả cô gái nhỏ ở trong đoàn, đều thần tượng bà.”

Vị Như chỉ vâng một tiếng, chính mình lại không biết có nghe lọt tai những lời này

“....Hơn nữa hình như gã được cho một người đàn ông tốt, nhà chồng hình như có rất nhiều tiền, chẳng qua điều thấp, không có ai biết cuối cùng ông ấy làm cái gì, chỉ tiếc...”

”Chỉ tiếc gì cơ?”

Cô nghe thấy bỗng nhiên Đinh Ly Tĩnh dừng lại, bỗng nhiên rùng mình.

”Mười năm trước, thời điểm đoàn kịch còn vừa muốn thay đổi đoàn trưởng, vốn bà là người lựa chọn thích hợp, bỗng nhiên mắc bệnh gì đó...”

”Bệnh gì?”

”Không biết, hình như là căn bệnh rất kỳ quái, nghe nói kiểm tra rất nhiều lần, nhưng cũng không phát hiện, sau đó không bao lâu, bà liền rời khỏi đoàn kịch, không biết đi nơi nào. Có người nói là xuất ngoại, cũng có người nói đã sớm qua đời.”

”Sau đó thì sao?”

”Không có sau đó, mọi chuyện dừng lại ở đó, sau đó không có ai biết chuyện gì. Em hỏi chuyện này rốt cuộc là muốn làm gì?”

Đinh Ly Tĩnh có chút tò mò hỏi

”Em...là một người bạn hỏi, em không biết cô ấy muốn làm gì, vừa vận nghĩ tới anh có quen người bạn, liền thuận tiện hỏi thăm hộ một chút.”

Cô nói quanh co, quý tiện kiếm một lý do nào đó.

”Chị cũng là đi ăn cơm với người bạn, sức nhớ tới mới hỏi. Đúng rồi, buổi tối hôm nay bọn họ còn một suất biểu diễn, em có muốn đi xem? Chị vẫn còn mấy tấm vé.”

“....Có.”

Vị Như vốn không có tâm tình, nhưng suy nghĩ lại bỗng nhiên có chủ ý

”Vậy em đi xuống chỗ chị lấy nhé.”

”Đương nhiên, chẳng nhẽ bắt chị mang lên cho em, chẳng may đụng phải Lâm tổng, chị không biết nên nói cái gì, em tha cho chị đi.”

Vị Như đi xuống lầu cảm về buổi biểu diễn của tối nay, vừa vận nhìn thấy Lâm Tế Viễn đi ra từ nhà vệ sinh.

Khi anh đi qua bàn làm việc của Vị Như, bỗng dừng lại bước chân nhìn nhìn, sau đó vòng đến mặt sau của bàn, cúi người nhặt lên tấm áo choàng lông dê mỏng, cảm trong tay yên lặng ngăn người hỏi lâu.

Vị Như đứng một góc hơi tối không xa, nhìn sườn mặt anh góc cạnh rõ ràng, nhìn ánh mắt anh có một tia âm trầm, cô đơn không biết nhìn về nơi nào. Nhìn tay anh nắm chặt chiếc áo choàng mềm mại, cảm thấy tim mình mềm nhũn, làm cho cô không nói nên lời, thậm chí không thể nhắc bước đi tiếp. Chỉ có thể tro mắt nhìn anh buông áo choàng trong tay, đặt trên lưng ghế tựa, chậm rãi vuốt lên nếp gấp, giống như mỗi khi ôm cô, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

Ôn nhu như vậy, cẩn thận như vậy, chẳng qua lòng này anh lại càng nhủ chặt, một bên mặt của anh, thon dài gầy yếu quen thuộc với cô như thế, lại giống như có chút gì đó xa lạ, mê man bất lực.

Anh đặt áo ngay ngắn, cúi đầu trầm tư một lúc, mới nhắc chân đi, mới bước được hai bước, lại đột nhiên quay mạnh đầu lại, đôi mắt sâu đen đối diện thẳng với ánh mắt Vị Như đang nhìn chằm chằm. Có lẽ quay đầu vội vàng, bước chân chưa kịp dừng lại, chỉ nghe thấy “cốp” một tiếng, có lẽ chân anh đập vào chân bàn làm việc.

Vị Như theo bản năng ba bước thành hai tiến lên, nâng một cánh tay anh, vội vàng hỏi

”Làm sao lại không cẩn thận như vậy? anh có đau ở đâu không?”

Anh hơi giật mình một chút, mới chậm rãi lắc lắc đầu

”Đề em xem xem, có bị bầm tím hay làm sao...”

Cô vừa nói định ngồi xổm xuống, cánh tay bỗng nhiên bị một lực mạnh mẽ giữ lại, nghe thấy giọng nói anh lạnh như băng

”Không cần.”

Cô chợt cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, nâng đầu có chút bất mãn nhìn anh. Ánh mắt anh có chút giật mình, nhìn nhìn cô, lại xoay mặt nhìn vách tường bên cạnh mới thông thả bình thản nói

”Cái chân đó...sẽ không bị bầm tím.”

Cô nhanh chóng hiểu được, đề ép đau đớn nơi đáy lòng, yên lặng ôm thắt lưng anh, ngẩng đầu nhẹ giọng nói

”Tê Viễn, sao anh có thể hấp tấp như vậy được, đi đường còn suy nghĩ gì vậy? Chẳng may không phải cái bàn, nếu là đồ vật khác làm anh ngã thì làm sao bây giờ?”

Anh quay lại ánh mắt, thân thể hình như có chút lung lay, sau đó lẳng lặng nhìn cô, giống như không biết nên trả lời cô như nào mới giống bình thường

Không biết có phải Vị Như có chút quá mức nhạy cảm không, nhưng cô cảm thấy trong ánh mắt anh, rõ ràng viết phiên muộn

”Em đỡ anh đi vào.”

Cô không hề nhìn ánh mắt anh, cẩn thận nói

”Không cần.”

Anh theo thói quen lắc lắc đầu, nhìn cô có ba phần lo lắng, bảy phần đau lòng, bỗng nhiên cảm thấy đáy lòng có một tia rung động hạnh phúc, cúi đầu giải thích

”Vừa rồi đang suy nghĩ một chút chuyện, có chút lơ đãng, tôi không sao, đừng lo lắng.”

”Vâng.”

Cô gật gật đầu, buông tay, nhìn anh trở về văn phòng mình, mới giật mình nhìn thấy hai tấm vé biểu diễn buổi tối vẫn còn nắm trên tay, vẫn chưa kịp cùng anh nói đến.

Cô đành một lần nữa gõ cửa đi vào, Lâm Tế Viễn an vị ở trên bàn làm việc, thấy cô bước vào, hơi xoay xoay người trên ghế, ngẩng đầu nhìn cô, giống như bình thường

Cô cũng giống như bình thường cười cười, đi qua đứng bên cạnh người anh, đặt tay lên bờ vai anh hỏi

”Buổi tối có thể đi ra ngoài với em không? Em đã xem qua lịch trình buổi tối anh không có việc gì, không cho nói không rảnh nha.”

”Được, em muốn đi đâu?”

Anh đem nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên vai nắm trong lòng bàn tay.

”Nơi này.”

Cô đem vé đặt trước mặt anh. Thấy là buổi biểu diễn của đoàn kịch Côn, không ngoài dự liệu anh hơi do dự một chút

”Nếu anh không thích, chúng ta sẽ không đi. Em không sao cả, đi xem phim cũng được..”

”Đi.”

Anh rất nhanh chen ngang lời nói của cô

”Tôi rất thích.”

Vị Như đi ra khỏi phòng làm việc của anh mới phát hiện trên lưng mình đã thoát ra một tầng mỏng mồ hôi lạnh. Cô thật sự không am hiểu trả vờ, không biết diễn trò trước mặt anh, cô càng thêm khó chịu là mình lại hiểu biết về anh rõ như vậy. Cảm giác được mỗi biến hóa cảm xúc nhỏ nhỏ của anh, cảm giác được bắt đầu từ sau buổi tối anh vội vàng rời đi, tất cả bắt đầu có chút không thích hợp...

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

“Vị Như, em nóng không?”

Trên sân khấu giọng hát mềm mại, đẹp đẽ Vị Như nghe thấy người bên cạnh thấp giọng hỏi, tuy rằng đã hạ thấp giọng, nhưng khi xung quanh im lặng, phá lệ rõ ràng

Cô nâng đầu đang dựa trên vai anh, ngồi ngay ngắn nói

”Hả, không đâu...”

Nói xong cũng hiểu được bộ dáng mình có chút luống cuống, Hình như Lâm Tế Viễn không nhận ra, tiếp tục chuyên tâm nhìn buổi biểu diễn trên sân khấu, nhú nhú mày lầm bầm nói

”Lòng bàn tay em đã toát một tầng mồ hôi rồi...”

Anh nói xong liền hơi tách bàn tay cô, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa mồ hôi trong lòng bàn tay cô.

Trên sân khấu, đang diễn đến vở “giấc mơ vườn cây”. Đây là vở kịch xuất sắc nhất của đoàn kịch Côn, biểu diễn đều là diễn viên nổi tiếng nhất, vở kịch được diễn liên tục hai mấy tiếng liên tục, đoạn này là đoạn cuối cùng, sẽ chấm dứt toàn bộ buổi biểu diễn. Vị Như tuyệt vọng phát hiện, một câu cô cũng không nói được, một chữ cũng không nghe lọt, điều đáng ăn mừng nhất là bộ dáng của Lâm Tế Viễn rất hứng thú, hết sức chăm chú nhìn lên sân khấu, biểu tình nhập tâm, khoe miệng nở nụ cười ấm áp yếu ớt, có lẽ đây thật sự là một góc mềm mại của anh, chỉ là cô không nghĩ nhiều, cẩn thận nhéo nhéo tay anh nói

”Tế Viễn...”

Hình như anh đang nghe diễn nhập thần, không chút để ý “Ừ.” một tiếng

”Em...”

Cô xóc dừng khí, lại một lần nữa mở miệng, nếu như không nói, vậy đến bao giờ cô mới tìm lại cơ hội tốt như vậy

”Em có lời muốn nói với anh.”

Cô dựa vào bờ vai anh, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng ôn nhu nói

”Ừ.”

Anh gạt gạt đầu, bàn tay nhẹ nhàng lật lại, cầm lấy cổ tay cô. Tay anh lạnh, ở giữa đại sảnh âm nhạc oi bức, lại càng cảm thấy lạnh lẽo.

Cô chờ trên sân khấu hát xong một cây, thừa dịp yên tĩnh chốc lát, tìm giọng nói nhẹ nhàng nhất nói

”Em biết anh có tiền, nhưng mà, cũng không nên dùng mấy ngàn vạn để giận dỗi người khác?”

Vừa dứt lời cô liền cảm thấy tay anh cứng đờ, chỉ là trong một giây, liền lại thả lỏng

”Có ý gì?”

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, chuyển mắt nhìn sân khấu nhàn nhạt hỏi

”Em biết, lần này nhà cung cấp thích hợp nhất rõ ràng là Hàn thị, anh lại...em không biết nói vì sao, muốn...”

Lời của cô mới nói được một nửa, bỗng nhiên tràng pháo tay vang lên nhiệt liệt, diễn viên đi ra sân khấu chân thành cúi đầu cảm ơn, hóa ra, diễn xuất tốt đẹp như vậy, cũng đã đến lúc kết thúc.

Từng tràng pháo tay bao phủ đi tiếng nói của cô, cô đành yên lặng cúi đầu, cảm giác ngón tay anh lạnh lẽo, nắm chặt cổ tay cô, làm cô không thể gỡ ra, không thể phản kháng, ngay cả mạch máu hình như cũng bị anh đè chặt lại, máu không thể lưu chuyển.

Rèm trên sân khấu dần dần được buông xuống, người xem xung quanh dần dần di chuyển ra lối đi, hội trường chỉ còn lại hai người bọn họ, chung quanh yên tĩnh, những băng ghế màu đen xung quanh, giống như một vườn hoa sau một lần nở bung rực rỡ, cuối cùng chỉ còn lại những cành lá xơ xác, tiêu điều hoang vắng.

Cô không lặp lại lời đã nói, chỉ trầm mặc ngồi tại chỗ, nhìn anh chậm rãi quay sang, nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt có sóng ngầm lan tỏa.

Âm nhạc kết thúc cũng không lớn, rất nhanh những người xem cũng đã đi hết, chỉ còn lại hai người bọn họ, ngồi cạnh nhau ở giữa trung tâm, bên tai hình như còn quanh quẩn âm thanh nhạc cụ.

” Em cũng muốn lần này tôi nên ký hợp đồng với Hàn thị?”

Bỗng nhiên anh sát lại gần thêm một chút, khoảng cách của hai người vốn đã rất gần, bây giờ giống như muốn dính cùng một chỗ, chỉ là ngữ điệu của anh lạnh như vậy, đem trái tim của cô đẩy đi rất xa. Cô thể nhưng lại cảm thấy may mắn, nếu anh giải quyết việc chung như vậy, có lẽ cô coi như là người cộng sự thích hợp.

” Nếu bọn họ là nhà cung cấp tốt nhất, vì sao anh không ký hợp đồng với bọn họ?”

Cô ngồi thẳng thân mình, lui về sau một chút. Anh không trả lời chỉ nhìn cô, ngón tay siết chặt, trong đôi mắt đen nét âm u dần dần nhiều hơn.

” Vì em cho nên anh nhìn bọn họ không vừa mắt? Anh cũng biết rõ nhà cung ứng đối với toàn bộ hạng mục quan trọng như nào, cũng biết rõ năng lực của bọn họ như nào, nhưng anh tình nguyện mạo hiểm khiến cho hạng mục có nguy cơ thất bại, chấp nhận đem mấy trăm vạn trôi theo dòng nước, nhất định không muốn bọn họ được nhận hợp đồng này.”

Cả một buổi chiều cô sắm vai diễn đã quá mệt mỏi rồi, bây giờ cũng nên đến lúc kết thúc.

” Tế Viễn anh cảm thấy việc làm tổn hại người hại mình như thế này, có đáng không?”

Vị Như biết có một vài thời điểm khi đối mặt với anh tuyệt đối không được yếu đuối, gắt gao nhìn anh chăm chăm, nhìn anh mặt không thay đổi lạnh lùng nghe, nhìn anh nhếch miệng nở nụ cười lạnh lạnh, sau đó giống như thoải mái mà khoải trá nói

” Xem ra, vì thuyết phục tôi, em cũng tốn không ít thời gian học hỏi nhỉ. Những lời này là hấn dạy em?”

Anh vừa nói, bỗng nhiên siết chặt cổ tay cô, nhất thời cô bị đau, nhũn mảy kêu thành tiếng

” Phải không?”

Anh dường như không nghe thấy tiếng cô kêu, vẫn siết chặt cổ tay cô, cao giọng chất vấn cô, ở trong đại sảnh thanh âm phá lệ vang vọng.

” Nếu em nói không phải, anh tin sao?”

Thời điểm anh siết chặt, cô đau đến nỗi muốn trào nước mắt, cổ tay đau, đáy lòng càng đau.

Ngay một giây khi anh sưng sờ, cô đứng dậy, có chút khí thế của người trên cao

” Tế Viễn, em không nghĩ đến, hóa ra anh thật sự để ý quá khứ đến vậy, thế nhưng lại không phân biệt được công tư, anh có biết anh nghi ngờ em như vậy, em thất vọng bao nhiêu...”

Lời của cô chưa dứt, Lâm Tế Viễn cũng đứng dậy

” Em nói tôi không tin em, vậy em tin tôi sao? Vào thời điểm người ngoài chỉ trích tôi, em có nghĩ đến hay không, vì sao tôi muốn làm vậy?”

Nhìn vào mắt anh, Vị Như liền hiểu được anh thật sự tức giận, trong đôi mắt kia lửa cháy hừng hực, tựa như chỉ một giây nữa là phun trào, đem cô đốt thành tro tàn.

” Vì sao? Anh nói đi?”

Cô ngửa mặt nhìn vào môi anh, thật hy vọng anh có thể nói ra điều gì đó, nhưng đôi môi kia chỉ mấp máy hai cái, nhưng không phát ra chút âm thanh nào

” Không nói được sao? Anh cảm thấy em ngu ngốc như vậy sao? Điều đơn giản như vậy cũng không nhìn ra?”

Cô ném túi xách đang cầm xuống, vừa đánh vào ngực anh, lại cảm thấy uất hận, nước mắt bắt đầu tụ tập, đến lúc này rồi mà anh vẫn không chịu thừa nhận, chẳng lẽ thật sự nghĩ rằng cô đối với anh ngàn y trăm thuận, đến nỗi mất toàn bộ lý trí.

Chẳng qua hình như anh đã đem khí lực toàn thân tập trung nắm lấy cổ tay cô, cô không thể gãy khỏi, tuyệt vọng, cô nén cơn tức giận giọng

” Anh buông ra.”

Anh chẳng những không buông tay, ngược lại bắt cổ tay còn lại của cô, dễ dàng tóm lấy ngoặt cả hai cánh tay lại sau lưng, giấy dựa của cô biến thành buồn cười

” Kiêu Vị Như, tôi không tin em, vậy hiện tại em tin tôi sao?”

Dưới cơn nóng giận, âm thanh anh khàn khàn, nhưng vẫn lo lắng cầm chặt tay cô, chỉ sợ chỉ cần mình buông lỏng tay, cô sẽ quay đầu chạy đi, mà anh,

đuổi không kịp cô.

Vị Như chỉ cảm thấy anh như vậy là đang ức hiếp cô, khiến cô khuất nhục lại tuyệt vọng, cơ bản không nghe thấy anh nói gì.

” Buông tay!”

Cô đem sức lực toàn thân giãy hai cái, phát hiện vẫn không có hy vọng thoát khỏi tay anh, bắt đắ dĩ nâng đầu, nước mắt lưng tròng, nhẹ giọng nói

” Chưa biết Hàn Tô Duy có gì kém anh, nhưng ít nhất anh ấy chưa bao giờ dùng bạo lực với em”

Cô cúi đầu, từ bỏ giãy dụa, bắt lực đứng đó, giống như đã thất vọng cùng cực, những lời này của cô, nói ra nhẹ nhàng, lại giống như khối đá tảng đè nặng trên người, khiến anh không thờ nổi.

Nhất thời anh suy sụp buông lỏng tay cô, chậm rãi chống tay vào tay vịn của ghế, từ từ ngồi xuống, toàn thân giống như bị rút kiệt sức lực, cứng ngắt.

Cuối cùng Vị Như cũng thoát khỏi trói buộc, lắc lắc cổ tay, ra về trấn định nói

” Em đi trước, chuyện này, chờ anh tỉnh táo lại nói sau.”

Cô nói xong liền xoay người rời đi, không nói nên lời tâm tình hiện tại của mình là gì, chỉ cảm thấy sợ hãi, cô đã dốc hết sức lực để khuyên nhủ, nhưng vẫn không thể lay động được anh chút nào, cô cứ thế bỏ chạy, cơ thể dường như đang run rẩy. Cô sai rồi, là cô không biết tự lượng sức mình, muốn kéo anh ra khỏi con đường sai lầm, nhưng cô đã quên, quyết định của anh, làm gì đến phiên một trợ lý nhỏ nhoi như cô lên tiếng?

Cô một đường đi thẳng ra cửa thính phòng, ở đây có một cầu thang dài thông xuống đại sảnh, bởi vì buổi trình diễn đã kết thúc được một lúc, trong đại sảnh trống không, cơ hồ như không có người, những ngọn đèn chung quanh cũng tối dần, chỉ có tiếng giày cao gót của cô, theo nhịp chân gõ lạch cạch trên sàn nhà, dồn dập mà kích động.

Cô mới đi được một nửa, liền nghe thấy giọng nói của Lâm Tế Viễn vang lên ở sau lưng

” Vị Như.”

Cô không muốn quay đầu, nhưng giọng nói anh có chút khàn khàn, có chút bắt đắ dĩ, cuối cùng cô vẫn mềm lòng, xoay người nâng đầu, yên lặng nhìn anh.

Anh dựa vào cánh cửa, nơi đó hình như có một bóng đèn đã bị cháy, anh ẩn người ở trong bóng tối, biểu tình trên mặt mơ hồ không rõ, có thể nhận ra anh có chút không chống đỡ được cơ thể, cả người có chút hơi hơi nghiêng về bên trái. Anh nhờ sự giúp đỡ của cánh cửa, đứng thẳng thân thể, nhìn cô từ xa xa, giằng co một lát, mới chậm rãi mở miệng, anh chỉ nói một câu, trong giọng nói tràn đầy ai oán, lời nói lại sắc bén, không chút lưu tình đâm thẳng vào tim cô.

” Vị Như, nếu tôi gặp em trước, người mà em nhớ mãi không quên, có thể là tôi hay không?”

Cô sửng sốt một lát, liền nhắc chân đi lên cầu thang, đi tới cửa, đứng đối mặt cùng anh, trong một, hai giây đó, anh có hơi ảo tưởng, cô quay lại là muốn an ủi mình, chẳng qua chưa kịp vui sướng, đã nghe thấy giọng nói cô mềm mại lạnh như băng

” Tế Viễn, rất tiếc ông trời cho em gặp anh ấy trước, cho dù anh cường đại, cũng đâu thể cãi lại ý trời? Em không hy vọng anh cứ để tâm vào chuyện vụn vặt, bởi vì trừ bỏ chấp nhận sự thật, em nghĩ anh không có biện pháp khác.”

Cô nói xong quay đầu bước đi, đi đến giữa cầu thang, vẫn nhìn không được quay đầu, nắm chặt lan can kim loại lạnh lẽo, cảm thấy giọng nói mình như tiếng dây đàn bị đứt, nghe chói tai vô cùng

” Nếu như anh thật sự không thể chấp nhận, chúng ta có tiếp tục cũng không hạnh phúc gì.”

Cô vội vàng rời đi, đi đến bậc cuối cầu thang, bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên vui vẻ trong đại sảnh trống không, tiếng chuông chỉ vang được vài tiếng, liền thấy từ trên cao xẹt qua một vòng cung hoàn hảo, một giây sau đó cách cô không xa một chiếc di động bị tan thành mảnh nhỏ, cũng như lòng của cô bây giờ, giống như bị chiếc xe tải nghiền qua nghiền lại vô số lần, cho đến khi trái tim cạn khô máu, một giọt cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Sáng sớm lưu lượng xe chạy trên đường cao tốc cực ít, ngay cả nhân viên trạm thu phí cũng chỉ có lác đác vài người, một loạt mười công thu phí, chỉ có ba cái hoạt động. Vị Như tùy tiện chọn một cổng đi qua, lại phát hiện nhân viên thu phí lười biếng vừa ăn bánh bao, vừa hờ hững thu của cô mười đồng

tiền, cuối cùng còn lờm cô một cái, tựa như oán hận cô làm phiền hấn hưởng thụ bữa sáng.

Tâm tình Vị Như vốn đang xuống dốc không phanh, cổ tình còn gặp phải thành phần bỏ đá xuống giếng, sau khi qua trạm thu phí, cô liền phiền muộn dừng xe ở ven đường, tì vào trên tay lái, cắn cắn môi.

Cô cảm thấy chung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, thỉnh thoảng có một, hai chiếc xe yên lặng không một tiếng động lướt qua cô, không gian yên tĩnh một cách quỷ dị, liền ấn nút bật nhạc, không nghĩ đến lại là dòng nhạc giao hưởng Lâm Tế Viễn thích nhất.

Trong nháy mắt giọng nam cao vang lên, cô liền không khắc chế được đồ hồng hốc mắt. Xoay mặt nhìn vị trí bên cạnh ghế lái, trên chỗ dựa có một chiếc áo khoác màu đen, là chiếc áo lần đầu tiên đi chơi ở Đức anh mặc, cô thích nhìn anh mặc chiếc áo này, bộ dáng thả lỏng thoải mái, liền bắt anh để lại trên xe, thỉnh thoảng vào lúc thời điểm thời tiết không tốt, có thể giữ ấm. Ở chỗ ngồi có một túi thuốc, chủ nhật tuần trước cô đi đánh cầu lông có người bạn giới thiệu cho cô, cô biết vào lúc trời mưa dầm, anh sẽ rất đau chân, ngay lập tức đặt mua, chỉ là không biết nên nói như nào với anh, sợ anh cật lực cự tuyệt, lại càng sợ khiến cho anh không thoải mái trong lòng, nên vẫn để ở trên xe, còn chưa kịp đưa cho anh, đã...

Lâm Tế Viễn, ba chữ này, không chỉ khắc sâu trong lòng cô, càng khắc sâu vào trong cuộc sống của cô, trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của cô, thiếu anh cuộc sống của cô biến thành hai màu đen trắng, giống như hôm qua tranh cãi với anh, hôm nay cô liền không biết nên đi làm như nào, làm sao đối mặt với anh, đành phải xin nghỉ, trở về thành phố B, để cho hai người bọn họ đều có không gian bình tĩnh.

Tiếng nhạc di động đột nhiên vang lên, cô giật mình sững người chốc lát, đoạn điệp khúc của bài “ hương vị nữ nhân “, giai điệu violon du dương, cô mắt mắt lác lác đầu, nhận điện thoại, hóa ra là của Liễu Tĩnh, trợ lý phó tổng

” Làm sao vậy? Có phải có chuyện gì chưa hiểu lắm không?”

Cô nghe thấy giọng nói Liễu Tĩnh có chút thấp thỏm, chỉ nghĩ là mình có chuyện gì chưa bàn giao cho cô rõ ràng.

” Không có việc gì, chỉ là...Lâm tổng tìm cô.”

Cô nói xong, đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó là âm thanh trầm thấp quen thuộc

” Alo.”

” Lâm tổng.”

Cô nhẹ nhàng lên tiếng

Bên kia im lặng một lúc, hình như anh đi vào trong phòng, sau đó giật giữ chặt vắn một sao

” Làm sao lại không đi làm?”

” Tôi...trong nhà tôi có chút việc, muốn xin nghỉ hai ngày, buổi sáng có nhắn tin....”

Nói xong cô bỗng có cảm giác muốn cắn đầu lưỡi mình, tối hôm qua tận mắt nhìn thấy anh dập nát điện thoại, mà vẫn còn gửi tin nhắn cho anh, có lẽ trong lòng cô cũng hồ đồ mất rồi.

Cũng may Lâm Tế Viễn cũng không có tâm trạng làm rõ vụ tin nhắn, buổi sáng anh đến văn phòng, chờ trái chờ phải vẫn không thấy cô đến, chỉ lo lắng hôm qua cô tức giận lái xe đi về, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lòng nóng như lửa đốt, đi qua đi lại ở trong văn phòng nửa tiếng, lại chưa tới giờ làm việc, không tiện gọi điện thoại thúc giục cô, mãi đến khi nhìn thấy Liễu Tĩnh ôm máy tính của mình lại đây, anh mới biết được, cô thế mà lại tự tiện xin phép nghỉ, hiện tại nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng băng quơ của cô, nhất thời nổi trận lôi đình, giọng nói nâng cao thêm ba phần

” Ai cho phép em nghỉ? Tôi có phê chuẩn sao?”

” Lâm tổng, đây là ngày nghỉ phép theo tháng của tôi, tôi có quyền quyết định, huống hồ, tối hôm qua tôi đã gửi email cho Liễu Tĩnh, đem công việc của mấy ngày này đã bàn giao rõ ràng, đối với ngài không ảnh hưởng gì.”

Cô nghe thấy anh có chiều hướng phát hỏa, đành phải cố gắng bảo trì bình tĩnh giải thích

” Em...”

Anh chỉ nói được một tiếng, rốt cuộc nói không ra lời. Cô gần như có thể tưởng tượng được bộ dáng tức hấn hấn hiện tại của anh, cố gắng cứng rắn nói tiếp

” Lâm tổng, tôi nghĩ sự tin nhiệm của chúng ta hiện tại xảy ra một ít vấn đề nho nhỏ, chúng ta đều cần một chút thời gian bình tĩnh một chút, suy nghĩ cẩn thận xem có thể tiếp tục tin tưởng đối phương hay không.”

Cách điện thoại, cô nghe thấy hô hấp anh dần dần dồn dập, hiển nhiên là cực kì tức giận, chỉ sợ một giây sau sẽ núi lửa phun trào

” Xử lý tốt xong công việc trong nhà lập tức quay lại cho tôi.”

Anh kiềm nén lửa giận nửa ngày mới nói ra một câu

”Nếu không...”

Anh cứng người, lại phát hiện chính mình không nói ra được lời đe dọa, chỉ đành hung hăng cúp điện thoại

”Nếu không” Anh định nói nếu không cái gì? Đơn giản là chỉ giận đối cô, hay muốn nói nếu cô đi rồi thì đừng bao giờ trở về nữa, anh sẽ không làm như vậy đi. Nhưng trên thực tế, chẳng những anh có thể làm được, chẳng qua chỉ nghĩ thế thôi, cô đã cảm thấy ngực co rút đau đớn, cánh tay trái cầm điện thoại tê rần, có chút run run, đành phải tựa vào lưng ghế, chống trán yên lặng nhìn laptop trong tay, hai hàng lông mày rói rắm nhíu lại thành chữ xuyên.

Vị Như trở về nhà, chỉ nói với bố mẹ là giám đốc Lâm đi công tác, cho cô vài ngày về nhà nghỉ ngơi.

Cô cảm thấy mình như bệnh nhân mắc bệnh tim nguy kịch, nhịp tim đập dứt quãng, liên tục mấy đêm không ngủ ngon, chỉ cần nhắm mắt lại, bên tai sẽ vang lên câu nói của anh

”Nếu người gặp em trước là tôi, liệu người khiến em nhớ mãi không quên, có thể là tôi hay không?”

Trước mắt hiện ra khuôn mặt ba phần thất vọng, bảy phần đau xót. Cô trốn trong chăn, cắn mạnh ngón tay mình để lại một loạt dấu răng sâu hoắm, nhưng tuyệt nhiên không hề cảm thấy đau đớn.

Bọn họ cứ mặc danh kỳ diệu gặp một chương ngại lớn như vậy, cô không thể hiểu được, rõ ràng anh chỉ cần chui ra khỏi sừng trâu, tắt cả đèn trời quang mây tạnh, chẳng qua anh cứ muốn vây khốn mình trong đó, tra tấn mình cũng tra tấn luôn cả cô.

U mê trải qua ba ngày, buổi sáng ngày thứ tư, cuối cùng cô không kiềm chế được, sáng tinh dậy nằm trên giường gọi điện thoại cho Liễu Tĩnh.

”Mấy ngày gần đây, Lâm tổng...Trong công ty thế nào rồi? Có chuyện gì xảy ra không?”

Cô hỏi đông hỏi tây

”Không có chuyện gì, chỉ có Lâm tổng hủy bỏ tất cả bản hợp đồng trước đó, bắt mọi người trong vòng ba ngày đem bản hợp đồng chi tiết về hạng mục Alpha viết lại.”

”Viết lại toàn bộ sao?”

Hạng mục lớn như vậy, hợp đồng phụ kiện, ít nhất cũng mấy chục trang, còn đề cập rất nhiều điều khoản mua bán, trong vòng ba ngày, làm sao có thể viết xong được?

”Ừ, đúng vậy, cũng không biết vì sao bỗng nhiên bản hợp đồng lộn xộn, thiếu trước thiếu sau....khiến cho mọi người phải tăng ca một ngày một đêm...”

Liễu Tĩnh bắt đầu bênh vực đồng nghiệp

”Vậy chính anh ấy cũng không khá hơn mọi người nhỉ?”

Vị Như làm ra vẻ thoải mái nói

”Đương nhiên, nghe nói mấy ngày nay ngài ấy đều ở cùng nhóm soạn hợp đồng. Mỗi ngày cũng chỉ trở về nhà thay quần áo một lần, tớ đoán chắc ngài ấy cũng mấy ngày chưa ngủ rồi, chủ nghĩa phát xít ngay cả bản thân cũng không buông tha, sắc mặt càng ngày càng kém, quả thật là đáng đời...”

Bỗng nhiên cô cảm thấy đau xót, không hỏi gì thêm, vội vàng tắt máy, mặc quần áo ngồi xuống, di động cầm trên tay, kim lông không được bắt đầu soạn tin nhắn, lại xóa đi viết lại

”Tê Viễn, đừng vát vả như vậy, chú ý thân thể...”

”Tê Viễn, có phải gần đây mệt lắm đi...”

”Tê Viễn, đừng làm việc quá sức...”

”Tê Viễn, em, rất nhớ anh...”

Viết đến dòng cuối cùng, cuối cùng cô không kiềm được nước mắt, ôm đầu gối yên lặng khóc nức nở, trong lòng mâu thuẫn, giống như có kim châm vào lòng cô, nước mắt tuôn như mưa.

Trước tới nay cô vốn không phải người nhẩn tâm, chỉ cứng rắn được ba ngày, đã cảm thấy mềm lòng. Nhớ anh càng ngày càng dày đặc, cơ hồ sắp đem cắn nuốt lấy cô. Bình tĩnh suy nghĩ ba ngày mới phát hiện kiên trì của cô, đã không có ý nghĩa gì, nếu không có anh bên cạnh, nói gì đến tin tưởng, nói gì đến hạnh phúc? Cái gì cô cũng muốn, nhưng ngoảnh lại phát hiện cái gì cũng không có.

Cô đang khóc bỗng nhiên nhận được điện thoại của mẹ

”Vị Như, con vẫn ở nhà hả? May quá, mẹ lập tức phải đi cục giáo dục họp, lúc sáng đi làm quên đem đề thi buổi chiều cần dùng ở trên bàn sách, con đem đến trường học cho mẹ nhé?”

”Vâng.”

Cô hít hít mũi, phục hồi tinh thần mới cảm thấy có chút buồn cười, đem đề thi, sách bài tập, bài soạn tất cả những thứ mà mẹ để quên ở nhà, chuyện này xảy ra như cơm bữa, mặc dù mẹ cô đã làm đến chức hiệu phó, nhưng tật này vẫn mãi không sửa được.

”Con tới thi chờ mẹ một chút, giữa trưa mẹ sẽ về trường học ăn cơm, chờ mẹ chúng ta cùng nhau đi ăn cơm.”

Mẹ cô nói xong, liền vội vàng cúp máy.

Vị Như điều chỉnh tâm trạng, mặc quần áo, lúc ngồi vào xe thì nhận được điện thoại của Hàn Tô Duy

”Vị Như, anh đang ở dưới lầu Hoàn Viên.”

“....ừ...”

”Ngày hôm qua anh nhận được thông báo, một lúc nữa anh sẽ đi lên ký hợp đồng...”

Giọng nói của anh ta quả thật rất vui mừng

”Lần này thật là...”

Anh ta tạm dừng một chút, hình như đang cố gắng sắp xếp từ ngữ.

Cánh tay Vị Như dần dần vô lực bên tai hạ xuống. Cô không muốn nghe câu nói tiếp theo, tuy rằng biết Lâm Tế Viễn phá lệ tiếp thu ý kiến của cô, biết anh vẫn nghe vào tai lời khuyên bảo của cô, không phải cô không vui sướng, nhưng cảm giác vui sướng như trút được gánh nặng, cũng không bằng đau lòng mấy ngày nay tra tấn cô, so với điều này niềm vui căn bản là quá bé nhỏ, không đáng kể.

Cô gác điện thoại, tựa lưng vào ghế nghe xong một bản hòa tấu của Wagner, mới hạ quyết tâm, gọi điện thoại cho Liễu Tĩnh.

”Liễu Tĩnh....Tôi nghỉ thêm một ngày, sau đó sẽ trở về đi làm. Phiên cô nói với Lâm tổng một câu.”

Thật ra cô hận không thể lập tức trở về, chỉ là vẫn muốn giả bộ một chút, nếu không thì sẽ mất lợi thế. Vừa thỏa hiệp, thái độ cô thay đổi một trăm tám mươi độ thì không tốt lắm.

”Được....Lâm tổng đang ở đây, cô có muốn chính mình nói với ngài ấy?”

Liễu Tĩnh ngồi trong phòng hội nghị, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Lâm Tế Viễn không xa, hạ thấp giọng nói

”Không cần không cần, cô nói là được rồi, tôi còn có chút việc, không nói nữa, hẹn gặp lại.”

”Ừ, hẹn gặp lại.”

Liễu Tĩnh cảm thấy hình như Vị Như có chút hoảng loạn không hiểu được, cúp máy liếc mắt nhìn sắc mặt Lâm Tế Viễn mây đen dày đặc không xa, không dám nói với hắn một câu.

Cô làm trợ lý của phó tổng đã bốn năm, mỗi lần trợ lý Lâm Tế Viễn nghỉ phép, đều là cô tới hỗ trợ, cùng với anh đã không phải người rất xa lạ, sớm đã biết anh ít khi nói cười, chẳng qua trước giờ cô chưa bao giờ thấy anh như mấy ngày hôm nay, ca người u ám, so với sắc trời u ám bão tố còn tối tăm hơn, trong phòng hội nghị vô số lần truyền đến thanh âm tức giận của anh, cô ngồi bên ngoài, cách bức tường nghe xong không kìm được thấy run run trong lòng.

”Ai?”

Anh vừa lật văn kiện, lơ đãng hỏi

”Là Vị Như.”

Liễu Tĩnh nhanh chóng trả lời

”Cô ấy gọi nói nghỉ ngơi thêm một ngày, sau đó sẽ trở về đi làm”

Lâm Tế Viễn gạt đầu, vẫn nhìn văn kiện trên tay chăm chú, trên trang giấy chỉ có một tiêu đề, anh lại nhìn chăm chú năm phút đồng hồ, mới “ba” một tiếng, khép lại văn kiện trên tay, ném lên bàn

”Gọi điện thoại cho tài xế Đường năm phút nữa chờ tôi ở dưới lầu.”

Anh vừa nói vừa định đứng dậy, thân thể vừa rời khỏi ghế dựa, liền có chút lung lay sắp ngã, đành phải nhanh tay vịn vào cạnh bàn, đầu ngón tay bởi vì đột nhiên dùng sức, thoáng chốc biến thành tái nhợt, gân xanh trên mu bàn tay cũng kéo căng.

”Vâng.”

Liễu Tình làm bộ không phát hiện anh thất thố, cúi đầu nói, chờ anh xoay người mới ngẩng đầu nhìn theo dáng anh. Anh đi rất chậm, chân hình như không nhấc lên được, bước từng bước một, đi tới cửa, duỗi tay nắm chốt cửa, như do dự một chút, mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Lâm Tế Viễn đi ra đến cửa thang máy, gặp phải Chu Kỳ bước ra từ thang máy

”Người của Hàn thị sắp đến, người đi đâu vậy?”

Ông ngạc nhiên hỏi

”Ký hợp đồng có chú và Lục Diệp Quân là được rồi.”

Anh nói, rồi đi luôn vào thang máy

”Tôi có chuyện quan trọng hơn cần làm.”

”Tế Viễn.”

Chu Kỳ chặn lại cửa thang máy sắp khép lại

”Người đã nghĩ kĩ chưa thật sự muốn ký với Hàn thị sao? hiện tại đôi ý vẫn kịp...”

”Đôi ý một lần cũng đã đủ rồi, tôi sẽ không sửa lại chủ ý.”

Ngữ khí anh vô cùng kiên quyết, đôi mắt đen sáng ngời bỗng nhiên lóe lên tia sáng tự tin chắc chắn

”Đã có người suy nghĩ hết biện pháp muốn tôi làm ra quyết định này, muốn cùng tôi đấu, tôi làm sao có thể khiến hắn thất vọng được?”

Anh hơi nhếch khóe miệng, có chút hồ hững, lại có chút khinh miệt.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần (Như Xa, Như Gần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

"Mẹ ơi, con mang đề thi đến văn phòng rồi, mẹ còn lâu không?"

Vị Như đem một chồng đề thi thật dày để trên bàn mẹ, thờ hồng học gọi điện thoại.

"Hai tiếng nữa đi. Con sang văn phòng thầy giáo Trương bên cạnh chơi đi, thầy ấy nghe nói con đã về, rất muốn gặp mặt đấy."

"Vâng."

Vị Như cười cười, cúp điện thoại đi sang văn phòng bên cạnh, trước bàn văn kiện, có một thân hình tròn tròn đang ngồi xổm.

"anh Thiên Tứ!"

Vị Như đi đến sau lưng người đó, cúi người chụp mạnh lên bả vai.

"Vị Như."

Thầy giáo Trương Thiên Tứ mập mập từ từ đứng lên, thấy là Vị Như, lập tức xông đến ôm cô, ôm xong mới đẩy đẩy gọng kính trên mũi, xụ mặt nói

"Em đừng gọi anh Thiên Tứ nữa, bị học sinh nghe thấy không tốt, hiện tại anh đã là thư ký đoàn ủy rồi."

"Hóa ra anh thăng quan liền không nhận em đấy hả? anh không nhớ hả, lúc mới tốt nghiệp anh cả ngày ăn không ngồi rồi, nếu không phải mỗi ngày tan học em đều đến tìm anh chơi, anh đã sớm chán muốn chết."

Vị Như cười trách

cô quen biết thầy giáo Trương vào năm nhất, khi đó anh vẫn là chàng sinh viên mới ra trường, vụng về mà thẹn thùng, bởi vì văn phòng ngay cạnh văn phòng mẹ cô, cho nên Vị Như cùng anh khá thân thiết, giống như anh trai hơn cô mười tuổi

"anh Thiên Tứ anh đang làm gì vậy? sao văn phòng lộn xộn như vậy."

Vị Như nhìn thùng giấy đầy dưới đất, bên trong chứa đầy hộp CD, còn có băng ghi hình, không nhận được tò mò hỏi

Thầy giáo Trương đẩy đẩy gọng kính mắt

"Hai ngày trước mới diễn xong đại hội thể thao, anh sửa sang lại tất cả băng ghi hình. Vừa lúc có rất nhiều băng ghi hình trước kia, anh thu dọn một chút, hữu dụng thì chuyển thành DVD, vô dụng thì vất đi."

Vị Như lập tức phản khởi, nói năng có chút lộn xộn

"Những băng ghi hình đại hội thể thao lần đó, chính là tháng ba năm đầu tiên đó, có còn không?"

"Đương nhiên, vẫn ở chỗ anh, cô gái nhà chúng ta ưu tú như thế, sao lại không giữ lại chứ. Chính tay anh cất giữ mà."

Thầy giáo Trương đặc ý lấy từ ngăn kéo ra một đĩa nhạc.

"Mau bật lên cho em xem, từ đó đến giờ em vẫn chưa xem qua đâu."

Vị Như lập tức cầm lấy đĩa nhạc, bỏ vào trong máy tính.

Năm đó cô mới nhập học được ba tháng, trong trường học mới mua camera chuyên nghiệp, cũng là lần đầu tiên thầy giáo Trương mang theo áo giáp làm nhiếp ảnh gia, thuận tiện lôi kéo cô làm MC, buổi chiều ghi hình, ngay sau khi đại hội thể thao kết thúc sẽ đưa tin. Chỉ là sao đó nghe nói hiệu quả không tốt lắm, liền không công khai. Thầy giáo Trương sống chết không chịu cho cô xem. Bắt đầu từ năm hai, đài truyền hình thành lập một đài phát thanh nhỏ, đại hội thể thao mỗi năm một lần biến thành tiết mục cố định. Tài nghệ của thầy giáo Trương cũng dần dần tiến bộ vượt bậc, chẳng qua cô đã không làm MC nữa, lần đó chính là lần duy nhất cô xuất hiện trên ống kính máy ghi hình.

Thầy giáo Trương vốn đang ngại nhùng xoắn xít muốn thoái thác, lại phát hiện cô đã đem đĩa nhạc bỏ vào máy tính, đành phải chạy nhanh

"Em xem đi, anh còn có tiết phải đi đây."

cô hướng về phía anh phát phát tay, ngồi trước bàn nhìn không chớp mắt vào màn hình.

Màn ảnh lác lác một phen, liền hướng về phía đài đối diện nơi đó treo một hàng dài băng rôn biểu ngữ, tiếng người ồn ào. Giữa những tiếng vang ồn ào đấy, giọng nói của cô vang lên, năm ấy cô mới 15 tuổi, giọng nói vẫn còn non nớt.

"Hoan nghênh các thầy cô giáo và các bạn học, đã đến với đại hội thể thao lần thứ hai mươi chín của trung học XX. Đại hội thể thao lần này hấp dẫn các bạn học sinh mới nhập học và sắp ra trường. Các bạn học sinh hàng năm... Em nói chứ thầy Trương à, thầy có thể quay máy về phía em không?."

Vị Như không nhận được cười thành tiếng, bầu không khí vốn đang êm đẹp, bị giọng nói trêu đùa của cô làm cho thất bại.

"Ừ Ừ..."

Giọng nói của thầy Trương vừa xuất hiện, màn ảnh lay lay mấy cái, mới xuất hiện một hình thân ảnh người mặc bộ thể thao màu phấn hồng, tóc đuôi ngựa buộc cao, tuy rằng dáng người khi đó với cân nặng hiện tại không sai biệt lắm, dung mạo cũng giống nhau như đúc, chỉ là vẻ mặt có chút non nớt thanh xuân, mà hiện tại đã không còn tìm được nữa. Dù sao mười năm dài đằng đẵng, sao có thể không lưu lại chút vết tích của năm tháng.

"Bây giờ chúng ta đi đến sân vận động xem một chút nhé....Nơi đây là nơi thi đấu môn đẩy tạ..."

Vị Như nhớ rõ, khi đó cô sải bước dẫn theo thầy Trương chạy loạn quay chụp, cho đến khi một thân người mập mạp đổ mồ hôi, cô vừa xem vừa cười, hoàn toàn đem tâm tình khó chịu vất ra sau đầu.

"Nơi đây, chính là nơi tiến hành thi đấu nhảy cao..."

trên màn ảnh cô cười tùm tùm nói xong, liền chu chu môi, ý bảo thầy Trương quay cảnh người nhảy cao.

trên màn hình xuất hiện tấm đệm thật dày, sau đó là cây xà ngang treo giữa không trung, đám người vây xem đông đúc, hai vị thầy giáo duy trì trật tự, sau đó mới chính thức xuất hiện vai chính.

Đó là một thanh niên cao ráo trắng nõn, mặc một bộ quần áo màu trắng, sạch sẽ thoải mái, quần đùi màu trắng lộ ra đôi chân thon dài, thân hình có chút dong dong, tỉ lệ hoàn mỹ, là thanh niên tiêu chuẩn điển hình.

hắn vẫn luôn cúi đầu, đầu tiên là ngồi xổm một nửa, hoạt động chút đầu gối, sau đó đứng thẳng người, thay phiên nhấc hai chân, đóng đưa mắt cá chân, tay nhẹ nhàng xoa trên eo, không nhìn thấy một chút nào khăn trương, ngược lại toàn thân đều tản ra một cỗ trấn định thông dong, giống như sau

đó không phải thi đấu, mà chỉ đơn giản nhẹ nhàng như biểu diễn.

Vị Như nhìn thân hình hắn, có loại cảm giác quen thuộc kỳ lạ, bỗng nhiên không nhận được, muốn duỗi tay sờ lên hắn trên màn hình nho nhỏ kia.

Trước ngực hắn là bảng số, mặt trên viết "lớp sáu năm ba, 3612", là học trưởng lớn hơn cô ba lớp. Trường bọn họ sơ trung và cao trung tách ra làm hai khu dạy riêng, phạm vi hoạt động thật sự khá xa, cơ hội hai bên gặp mặt cũng rất ít, cô với hắn đáng nhẽ không quen biết mới đúng, chỉ là không hiểu sao nhìn đôi chân của hắn, tim cô đột nhiên đập nhanh hơn, không sai, dáng người hắn rất tốt, ở dưới ánh mặt trời mùa thu rực rỡ, hoàn mỹ giống như bức tranh sơn dầu, chỉ là cô đã sớm qua tuổi thích thanh niên tuổi mười tám, sao có thể giống những cô thiếu nữ nhìn thấy hình ảnh đó liền thét chói tai, nhìn thấy trai đẹp liền mắc bệnh hoa si."

Sau khi hoạt động chuẩn bị kết thúc, thiếu niên đó ngẩng đầu lên, chuẩn bị chạy xuất phát, màn ảnh chỉ bắt được hơn phân nửa sườn mặt hắn, hơn nữa có lẽ bởi vì đã rất lâu, đoạn ghi hình cũng không được rõ ràng, có cảm giác khuôn mặt hấp thụ quá nhiều ánh sáng.

Trong nháy mắt thấy rõ khuôn mặt kia, Vị Như theo bản năng nắm chặt cổ áo, hô hấp lập tức biến thành một chuyện cực gian nan.

hắn ngẩng đầu nhìn thanh xà ngang, hít một hơi thật sâu, hai chân bắt đầu xuất phát chạy. Hắn chạy rất nhanh, dưới đôi chân tựa như có gió, chỉ nháy mắt, ngắn ngủi vài chục bước, đã tới trước xà ngang, chiếm cứ toàn bộ màn ảnh, sau đó giống như con đại bàng uyển chuyển nhẹ nhàng mà linh động, duỗi người nhẹ nhàng lướt qua xà ngang, cơ bắp căng chặt dưới ánh mặt trời, tựa như phát ra ánh sáng kỳ dị.

Chung quanh lập tức bộc phát những tiếng thét hoan hô chói tai, thầy giáo trọng tài phần khởi hô to

"Kỳ lục đã được phá vỡ ghi lại!"

Chỉ có hắn vẫn trấn định như vậy, rất nhanh đứng lên từ trên đệm mềm, hai chân cùng nhảy xuống, cất bước trở về

Lúc bước qua người Vị Như, hắn nhẹ nhàng quay đầu lại, ở trên màn ảnh lưu lại gương mặt được đặc tả, tóc có chút loạn, anh tuấn thanh tú như cũ, đôi mắt kia tối tăm thâm thúy, lại có hơi thờ nhẹ nhàng thoải mái của tuổi trẻ, quen thuộc mà xa lạ.

hắn chỉ xuất hiện ở trên màn ảnh hai ba giây, sau đó Vị Như nghe thấy giọng nói vui sướng của cô

"Oa, bạn học này biểu hiện thật là xuất sắc, không biết tuyến thủ phía sau có thể vượt qua được hắn hay không?"

Sau đó trung tâm màn hình liền thay đổi thành một thiếu niên khác vận đồng phục thi đấu.

cô nở to hai mắt, muốn tìm trong đám người thân ảnh màu trắng kia, chẳng qua chỉ thấy đám đồng môn liệt, bóng dáng hắn đã không còn.

cô như bị mất bảo bối quý báu nhất, trong lòng xoắn lại thành đoàn, lục phủ ngũ tạng đều đảo loạn khó chịu, theo bản năng cắn chặt ngón tay, đau vô cùng nhưng vẫn không khá hơn.

Trong khi tình hình thi đấu vẫn đang tiếp tục, cô lại ngồi ngây như tượng đá, lẳng lặng ngồi im tại chỗ.

Bỗng nhiên, cô như nghĩ đến cái gì duỗi nhanh tay cầm con chuột, muốn đem thanh thời gian trên ví đeo kéo lại. cô chưa bao giờ phát hiện năng lực không chế ngón tay của chính mình lại kém đến vậy, run rẩy rất nhiều lần cũng không thể chạm vào thanh thời gian nho nhỏ kia thuận lợi. cô lập tức thu hồi bàn tay trái đang bị cắn, nhéo nhéo tay phải, hai tay cùng nỗ lực cuối cùng cũng kéo được thanh thời gian trở lại

Thời gian sau đó cô vẫn luôn xem đi xem lại phân đoạn này của video, xem khuôn mặt anh tuấn quen thuộc của anh, xem thân hình khỏe mạnh thon dài của anh, xem màu da trắng nõn của anh, đôi chân hoàn mỹ, một lần lại một lần

Mới đầu cô còn cảm thấy đau lòng, cảm thấy trái tim mình giống như đang ngâm trái tim mình vào axit, bị ăn mòn từng mảnh từng mảnh bong ra, nhưng nhìn rồi lại nhìn, cảm giác đau lòng dần dần biến mất, toàn bộ thế giới đối với cô đã không còn quan trọng, trong mắt chỉ còn hình dáng đó, mang theo hô hấp cùng nhịp tim đập thình thịch của cô.

cô không đếm được mình nhìn bao nhiêu lần, chỉ biết xem đến quên chớp mắt, mãi cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên mới khiến cô bừng tỉnh, mới phát hiện đôi mắt khô khốc vô cùng, nhẹ nhàng nháy mắt cũng cảm thấy rất đau.

Thầy Trương hết tiết trở lại, đi đến sau lưng cô hỏi

"Xem đến đâu rồi?"

cô há miệng nói không ra lời, trên máy vừa là lúc hắn kết thúc nhảy cao, sau đó là đặc tả cảnh quay đầu. cô nhìn hắn lại một lần nữa biến mất trong biển người, xoay đầu nhẹ giọng nói

"Người này....thật quen mặt nhỉ..."

"hắn là Lâm Tế Viễn đó. Em không quen sao?"

Thầy giáo Trương lập tức nói

hắn là Lâm Tế Viễn..

hắn là Tế Viễn...

Là Tế Viễn....của cô

cô giống như bây giờ mới nhận ra anh, chỉ thấy trong đầu hai chữ kia không ngừng xoay quanh, mãi mới bừng tỉnh. Trương lão sư lắc lắc đầu, tiếp tục nói

"Nhân vật phong vân như vậy đều khiến cho người khác có ấn tượng khác sâu, em sao lại không biết nhỉ? À đúng rồi, lúc ấy em ở sơ trung."

"Vâng."

cô vô lực gật gật đầu, trên mặt mờ mịt vô thố.

"hắn ở cao trung rất nổi tiếng, học tập thứ nhất, năng lực mạnh mẽ, lớn lên điển trai, anh vẫn nhớ trường học chúng ta có ghi kỷ lục nhảy cao..."

Thầy Trương vừa nói vừa tìm quyển sổ lưu niệm đại hội thể thao, lật đến tờ cuối cùng, trên đó kỷ lục các hạng mục đều được thầy giáo ghi lại, ở hàng nhảy cao nam, viết rõ ràng

"Lâm Tế Viễn, lớp sáu năm ba trường XX."

Vị Như vươn ngón tay, kim lông không được sờ lên ba chữ kia, chất giấy lạnh lẽo, giống như ánh mắt tuyệt vọng của anh đêm ấy nhìn cô....Nếu là tôi gặp em trước...

"Tiếc là sau khi đại hội thể thao không lâu, anh nhớ rõ là tháng 12, hắn liền xảy ra tai nạn xa cô, người lái xe là mẹ hắn, mẹ hắn không việc gì, hắn lại bị trọng thương....Đáng tiếc, đáng tiếc, lúc ấy còn có cô giáo đau lòng cho hắn mà bật khóc, chuyện này em cũng không biết sao? Mẹ em không kể cho em à?"

"không có..."

Vị Như ngơ ngác mà lắc lắc đầu. Chỉ một thoáng, bỗng nhiên cô nghĩ tới điều gì

"Năm ấy vừa lúc em bị viêm phổi phải nhập viện, mỗi ngày mê man, mẹ em làm sao có thể nói với em những chuyện đó được..."

cô cuối cùng không ngồi yên được nữa, tìm lý do nói

"Đúng rồi, Thầy Trương, em vừa nhận được điện thoại công ty, có việc gấp muốn em quay lại, em đi trước nhé."

một hơi nói xong, cô liền xách túi xách, chạy ra khỏi văn phòng.

Trong nháy mắt mở cửa xe nhìn thấy áo khoác của anh, liền hoảng hốt cầm lấy, gắt gao dán vào ngực, cảm xúc gần sát chớp mũi, mang theo hơi thở ấm áo trên người anh, cô cúi đầu đem mặt mình chôn sâu ở bên trong, hít một hơi, rồi thở ra, lặp lại mỗi lần hô hấp, mỗi lần tim đập, cô hình như lại nghe thấy giọng nói của anh quanh quẩn, lại thấy hình ảnh anh đưa trước mắt, anh mạnh mẽ uyển chuyển nhẹ nhàng, anh hoàn mỹ giống như bức họa, cái lần ngắm đom đóm bên hồ lần đầu tiên anh bằng lòng để cô chạm tới khiếm khuyết của mình, cái lần đau xót đầy mặt trong màn đêm của anh...

Lú di động bỗng nhiên vang lên, cô ngẩng đầu nhìn thời tiết ngoài cửa sổ xe u ám, có chút không phản ứng kịp mình đang ở đâu.

"Vị Như, em có biết Tế Viễn đi đâu không? anh gọi điện cho nó vẫn không thấy nghe máy, trong văn phòng cũng không thấy đâu..."

Giọng nói có bảy phần quen thuộc của Lâm Tế Thích như gọi về lý trí của cô

"anh." cô chặn ngang giọng anh

"Lần trước anh cùng em nói qua, trước đầu Tế Viễn có yêu thâm qua một cô gái mặc bộ thể thao màu hồng phấn, người con gái ấy tên là gì?"

"Đột nhiên em hỏi chuyện này..."

"cô ấy tên là gì?"

một lần nữa cô quyết đoạn chặn ngang lời anh, vô cùng bình tĩnh nói

"Em muốn biết. anh nói cho em được không."

Đầu dây bên kia yên lặng một lát, liền truyền đến ba từ, là những từ cô vẫn nghe quen thuộc hai mươi lăm năm, những từ quen thuộc nhất, lại không có lần nào giống như bây giờ, khiến cho cô hồi hận mong cho thời gian quay ngược trở lại, trở lại thời niên thiếu ngây thơ mờ mịt, nếu không được, quay trở lại buổi tối mấy ngày trước, bắt đầu phút đi dạo ở công viên cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Như Xa Mà Lại Như Gần* (Như Xa, Như Gần) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

